

ACUM
ÎNTR-O
ECRANIZARE
DE SUCCES

SOTUL PIERDUT

KATHERINE CENTER

BOOKZONE

Cuprins

[Capitolul 1](#)
[Capitolul 2](#)
[Capitolul 3](#)
[Capitolul 4](#)
[Capitolul 5](#)
[Capitolul 6](#)
[Capitolul 7](#)
[Capitolul 8](#)
[Capitolul 9](#)
[Capitolul 10](#)
[Capitolul 11](#)
[Capitolul 12](#)
[Capitolul 13](#)
[Capitolul 14](#)
[Capitolul 15](#)
[Capitolul 16](#)
[Capitolul 17](#)
[Capitolul 18](#)
[Capitolul 19](#)
[Capitolul 20](#)
[Capitolul 21](#)
[Capitolul 22](#)
[Capitolul 23](#)
[Capitolul 24](#)
[Capitolul 25](#)
[Mulțumiri](#)

KATHERINE CENTER

SOTUL PIERDUT

Traducător: Iulia Dromereschi

Titlul original: *The Lost Husband*, 2013

Bookzone, 2021

Versiune ebook: v1.0, iunie 2021

Cuprins

<u>Capitolul 1</u>	<u>5</u>
<u>Capitolul 2</u>	<u>22</u>
<u>Capitolul 3</u>	<u>34</u>
<u>Capitolul 4</u>	<u>44</u>
<u>Capitolul 5</u>	<u>54</u>
<u>Capitolul 6</u>	<u>64</u>
<u>Capitolul 7</u>	<u>76</u>
<u>Capitolul 8</u>	<u>86</u>
<u>Capitolul 9</u>	<u>95</u>
<u>Capitolul 10</u>	<u>99</u>
<u>Capitolul 11</u>	<u>111</u>
<u>Capitolul 12</u>	<u>119</u>
<u>Capitolul 13</u>	<u>129</u>
<u>Capitolul 14</u>	<u>143</u>
<u>Capitolul 15</u>	<u>150</u>
<u>Capitolul 16</u>	<u>158</u>
<u>Capitolul 17</u>	<u>173</u>
<u>Capitolul 18</u>	<u>179</u>
<u>Capitolul 19</u>	<u>192</u>
<u>Capitolul 20</u>	<u>198</u>
<u>Capitolul 21</u>	<u>213</u>
<u>Capitolul 22</u>	<u>221</u>
<u>Capitolul 23</u>	<u>238</u>
<u>Capitolul 24</u>	<u>252</u>
<u>Capitolul 25</u>	<u>268</u>
<u>Mulțumiri</u>	<u>271</u>

*Pentru dragii mei copii,
Anna și Thomas,
care mi-au oferit o nouă
definiție a iubirii.*

Capitolul 1

Soțul meu murise de trei ani când am încercat să iau legătura cu el.

La acel moment, casa noastră era de mult vândută, costumele lui, donate, iar verigheta lui, depusă într-o casetă de valori. Tot ce păstrasem era o cutie de pantofi cu mărunțișuri: un nasture de cămașă, o listă veche de cumpărături, permisul lui de conducere, cheile de la mașină, o mângăleală pe un post-it. Atât am insistat să păstrez de la Danny: o cutie cu vechituri.

Asta și, firește, copiii.

Încetul cu încetul, am lăsat în urmă vechea noastră viață – deși se poate spune că m-a lăsat ea mai întâi –, iar acum mă aflu în ultimele etape ale unui nou început. Pentru mica mea familie întoarsă pe dos, asta însemna să părăsim orașul. Așa că, într-o dimineață călduroasă de Anul Nou, tipic texană, parcurgeam o bandă de asfalt spre zona rurală, verificând pentru a nu știu câta oară indicațiile, în timp ce copiii se împungeau cu baghete magice pe bancheta dubitei noastre.

— Hei! am spus, surprinzându-le privirea în oglinda retrovizoare. Acelea sunt doar pentru vrăji, și nu pentru împuns sau alte cele.

Era cam a zecea oară când amenințam că le confisc baghetele. Greșeală de educație, știu. Ar fi trebuit să li le iau de tot acum zece ieșiri de pe autostradă. Dar nu voiam să trec prin drama despre care știam că va urma. Ci doar ca amenințarea să fie suficientă.

Ne apropiam de centrul orașului Atwater, Texas. Era la două ore de condus de Houston, la marginea unei zone deluroase, pe care nu o vizitasem niciodată sau la care nici măcar nu mă gândisem vreodată. Viteza limită scădea pe măsură ce ne apropiam, iar câmpurile care ne înconjuraseră de când părăsiserăm autostrada făceau acum loc

magazinașelor cât hambarele, motelurilor din bolțari și fast-foodurilor. Am cuprins cu privirea totul, pentru a-mi calcula următorul pas: trebuia să înconjur tribunalul, apoi să fac dreapta pe FM 2237, cunoscut de localnici, se pare, drept Drumul Copacului Frânt.

Le tot spuneam copiilor, cu o voce care până și mie-mi suna fals, că începeam „o aventură”. Deși adevărul era că mutarea în Atwater nu însemna atât un început, cât un sfârșit. În anul de după moartea soțului meu întâmpinasem multe greutăți – aflasem, de exemplu, că ne cheltuise economiile și că-și încasase asigurarea de viață –, dar cel mai dificil mi se părea că trebuise să mă mut cu mama.

De atunci, locuiserăm în apartamentul ei timp de doi ani plini de atitudini pasiv-agresive, îndurând critici despre felul în care îmi creșteam copiii, despre siluetă, riduri, doliu, tunsoare și *joie de vivre*^[1], care nu păreau să se sfârșească, asta până când, pe neașteptate, am primit o scrisoare de la sora sărită de pe fix a mamei, care-mi oferea o slujbă și o locuință. La ferma ei de capre din Atwater, undeva la sud-est de San Antonio.

Acum, la mai puțin de o săptămână, schimbam o nebulie cu alta, sperând din toată inima că avea să fie o îmbunătățire.

Drumul de dimineață de la Houston nu era doar asfaltul dintre două orașe, ci o schimbare de la vechea noastră viață la una nouă. Toată dimineața, importanța acestui fapt mă făcuse să simt o palpitație în piept; stăteam dreaptă în scaun, ținând volanul strâns cu ambele mâini, atentă ca la școala de șoferi.

În fine, pe cât de *atentă* poți fi atunci când doi copii se lovesc cu baghete magice pe bancheta din spate. Chiar când drumul ne-a dus la un stop din piața orașului, iar eu mi-am tras răsuflarea în fața tribunalului care se ridica dinaintea noastră ca un castel Disney, fiul meu și-a altoit din nou sora în

cap cu bagheta și, când aceasta a țipat, am călcat frâna și m-am întors spre ei.

— Terminați! am spus, aruncându-le o privire severă. Data viitoare vă arunc baghetele pe geam.

Ei și-au plecat puțin capetele și au rămas tăcuți.

— Ați priceput? am întrebat, la care amândoi au încuviințat din cap.

Chiar când mă răsuceam, am auzit un tip de pe trotuar strigând:

— Hei, ai grijă!

Am aruncat o privire, dar nu cu mine vorbea. Ci cu cineva de pe trecerea de pietoni din fața noastră – și chiar atunci mi-am dat seama că nu oprisem mașina complet. Când mă întorsesem în scaun, ridicasem ușor piciorul de pe pedala de frână, așa că avansam încetisor.

Am frânat la timp, lângă o fată care se afla pe trecerea de pietoni, chiar în fața mașinii. Își întorsese și ea capul la strigăt și își întinsese brațele spre capotă, de parcă ar fi putut-o proteja, chiar când ne-am oprit brusc, în scrâșnet de cauciucuri, la mai puțin de cinci centimetri de genunchii ei. A privit direct prin parbriz și ne-am uitat una la alta mai lung decât o făcusem vreodată cu altcineva.

Am tras frâna de mână și, înainte să apuc să ies din mașină, bărbatul care strigase a apărut pe trecere și a apucat-o pe fată de umeri. Chipul ei uluit și un tip cu păr alb și un tatuaj cu sirenă pe antebraț – asta e tot ce am văzut în timp ce am sărit de pe scaunul șoferului și m-am apropiat de ei.

Tipul tatuat țipa.

— Dumnezeuule, Sunshine! Uită-te pe unde mergi!

Ea i-a făcut semn din mână:

— Sunt bine. Sunt teafără.

Apoi, el s-a întors spre mine:

— Era s-o omori!

Mie mi se tăiase răsuflarea.

— Îmi pare rău! Credeam că frâna e pornită! Copiii mei se certau, iar eu sunt trează de la cinci dimineata!

— Călcată de o dubiță, a zis fata aceea, Sunshine, parcă citind un titlu de ziar. Nu așa aș vrea să mor.

— Nu, firește că nu, am zis eu.

— Poate de camioneta cu înghețată, a ridicat ea din umeri, de parcă sugestia era mai puțin ciudată. Sau ucisă de un jet ski, a zis privind dungile de pe asfalt. Sau într-un accident cu parapanta.

Copiii reveniseră la ale lor, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Simțeam că baghetele se puseseră iar în mișcare și auzeam țipete. Se făcuse coadă de mașini în spatele meu. Eram pe cale să mă scuz și să plec, când ea a pocnit din degete, s-a uitat în ochii mei și a arătat spre mine:

— Rechini ucigași!

Mi se părea straniu să facem o ședință pe tema cauzei decesului ei, dar mi se părea nepolitic să o refuz. Așa că m-am prefăcut, am dat din cap și-am zis:

— Mult mai bine decât o dubiță.

Dar și-a dat seama că mă prefac. A lăsat mâna jos și și-a vârât-o în buzunar.

— Îmi pare atât de rău, am repetat eu.

— Nu-ți face griji, a răspuns ea.

Atunci mi-am dat seama că individul tatuat încă mă privea.

— Ești cine cred eu că ești? a întrebat.

— Păi, cine crezi că sunt?

— Ești cumva nepoata lui Jeannie?

Mi s-a părut ciudat că știa asta. Nu auzisem pe nimeni spunându-i vreodată mătușii mele „Jeannie”, și în niciun caz cu atâta afecțiune. Dar avea dreptate.

— Da, am zis. Eu sunt.

Apoi a făcut un lucru cu adevărat ciudat. A pășit spre mine și m-a îmbrățișat. Strâns. O îmbrățișare copleșitoare, în stil texan.

— Bine ai venit în Atwater, a spus el, dându-mi drumul.

Nu eram sigură ce să spun. Sunshine dădea să plece. Eram de prea multă vreme în drum.

Chiar atunci, șoferul camionetei din spatele nostru s-a plictisit să aștepte și a claxonat. Zgomotul ne-a speriat pe toți, iar Sunshine a părut să se dezmeticească. S-a întors și a părut să mă vadă pentru prima dată – aproape recunoscându-mă, asta a fost impresia mea. A făcut un pas spre mine, mi-a luat mâna într-a ei pentru o clipă și m-a privit atentă.

— Soțul pe care l-ai pierdut, a zis ea, din senin. Pot să-l găsesc pentru tine.

Soțul pe care l-am pierdut.

În ziua în care l-am pierdut, ne certaserăm.

Visasem că mă înșela cu (nu glumesc!) o trapezistă de la circ. Se făcea că îi surprindeam când își beau cafeaua la Starbucks. El purta cămașa mea favorită, de un albastru ca gheața, iar ea, un costum mulat, cu paiete și un decolteu amețitor. Inutil să spun că era mai frumoasă decât mine. Mai agilă. Mult mai sclipitoare.

Danny n-a înțeles ideea.

— A fost un vis, repeta el. Nu e real.

— A fost real pentru mine, i-am replicat.

Se pregătea să meargă la serviciu. Cu un prosop în jurul mijlocului, se bărbiera deasupra chiuvetei. Fiică-mea, Abby, care avea patru ani pe atunci, încă dormea, la fel și fratele ei mai mic, Theodore, zis Tank. Le auzeam respirațiile distincte pe aparatele de monitorizare.

La început, lui Danny i se păruse un vis amuzant.

— De unde știi că aveam o aventură? m-a întrebat. Poate că voiam doar lecții de acrobație la trapez.

Pe sub halat, încă purtam neglijoul de dantelă pe care-l îmbrăcasem cu o seară înainte, sperând să

funcționeze ca pretext pentru o seară romantică. Adormisem în el, înainte să ajungă Danny acasă. În apărarea lui, recunosc că era doar 20:30.

— Crede-mă, am zis. Voiai mai mult decât lecții de acrobație.

— N-ai de unde știi.

— Ba știi, am zis, fiindcă eram acolo.

Danny s-a uitat la mine în oglindă.

— Asta mi se pare esențial. Eu nu eram.

Avea dreptate. Am ridicat din umeri.

— M-a zguduit să te văd așa, bine?

Danny a inspirat adânc.

— Te rog să-mi spui nu ești supărată pe mine pentru că ți-ai imaginat ceva, în timp ce eu dormeam dus lângă tine.

— Știu că pare o nebunie... am început.

— Nu doar că pare, vocea înăsprindu-i-se. *Este o nebunie.*

Am coborât privirea.

— Și dacă aveam eu vreun vis stupid despre tine? a continuat. Dacă mă trezeam într-o dimineață fierbând de furie pentru că am visat că ne-ai dat foc la casă? Că ai stricat mașina? Că ai cumpărat un tigru pe post de animal de companie? Și apoi mi-ar fi fost ciudă pe tine toată ziua?

— Ai dreptate, am zis.

Nu era prima dată când aveam asemenea vise despre Danny. De fapt, noi elaboraserăm o întreagă teorie despre faptul că mama mea neglijentă, care plecase cândva cu dubița cu care ne mutam, fără să-și dea seama că mă lăsase în urmă, era cea care îmi provocase teama de abandon. Dar nu părea să schimbe prea multe în practică. Mă tot așteptam să mă părăsească. Nimic din ce făcea el, inclusiv faptul că *nu* mă părăsea în fiecare zi, de opt ani, nu mă putea convinge de contrariu.

Asta îl supăra. De la o vreme, îl supăra rău. Era un tip de treabă și se săturase să îl tratez ca pe un ticălos.

Problema, într-un anume fel – și discutaserăm și despre asta era tocmai că *era* de treabă. Era tipul la care visasem mereu. Amuzant, afectuos. Spăla vasele. Când primești însă exact ce-ți dorești, începi să te îngrijorezi că vei pierde acel lucru. Și, cu cât încerci să înăbuși teama, cu atât mai surprinzător se întoarce la tine. Teamă de hoți, de exemplu. De catastrofe naturale. De trapeziste.

Viața mea înainte de Danny, sau poate doar mama, mă învățase să mă aștept la ce era mai rău. Și totuși, ce era mai rău nu părea să se întâmple. Așa că, de vreo patru ori pe an, mă supăram pe Danny din motive inventate.

În apărarea mea, visele pot părea extrem de reale.

— Dar, am început iar, ajungând astfel la miezul problemei, ești încă îndrăgostit. De mine. Nu?

Era o întrebare stupidă, vulnerabilă, pe care mă simțeam ridicolă punând-o. Una care avea o marjă mică de răspunsuri corecte posibile. Când a strâns din ochi, iritat, am știut că a înțeles greșit.

S-a întors spre mine.

— Asta de unde ai mai scos-o?

Nu aș fi putut răspunde nici să fi încercat. Poate era din cauză că muncea 12 ore pe zi de peste un an. Sau că părea mereu să se grăbească undeva. Sau că viața lui era compusă 90% din chestii de adulți, iar a mea, din 90% chestii de copii, și nu mai știam unde ne intersectam.

Nu credeam cu adevărat că avea o aventură. Dar mi-ar fi prins bine să mă liniștească. N-aș fi refuzat.

Atunci s-a trezit Abby și i-am auzit strigătul, amplificat de aparat: „E dimineată? Hei! E dimineată?”. Asta l-a trezit și pe fratele ei, lucru care a pornit mecanismul rutinei din zori – eu și copiii am coborât scările să mâncăm terci de ovăz și banane, iar Danny a trecut pe lângă noi, în costum, oprindu-se cât să sărute trei frunți în drum spre mașină. Sincer, când a ieșit pe ușă, nu știam

dacă încă eram sau nu certați. Până la prânz, îi lăsasem deja câteva mesaje vocale în care-mi ceream scuze și îl întrebam dacă eram în regulă.

— Vreau doar să știu, am spus, prefăcându-mă voioasă.

Am fost la Gymboree^[2], am făcut salată de fructe, macaroane cu brânză pentru prânz, am lăsat-o pe Abby la tabăra de artă și l-am adormit pe Tank de după-amiază, înainte să primesc un răspuns.

După-amiază târziu, a sosit și un mesaj de la Danny: „Suntem bn. Ne vdm la cină.”

Dar nu ne-am văzut la cină.

În seara aceea, când Danny a intrat pe un drum aglomerat după ce o luase pe Abby, o camionetă s-a izbit în jeepul lui. Impactul a fost atât de puternic, încât a făcut zob partea lui de mașină, înainte să fi apucat să-și pună centura. Și i-a făcut zob și femurul lui Abby, încât încă mergea șchiopătând ușor. Danny și-a pierdut cunoștința în drum spre spital și acel mesaj s-a dovedit ultima noastră conversație. Un mesaj la care am decis, într-o clipă pe care o voi regreta mereu, să nu răspund.

Acum, trecuseră trei ani. Trei ani imposibili. Și eram bine. De fapt, reușisem cumva să merg mai departe, așa cum spunea toată lumea că ar fi trebuit.

Dar nu e tocmai așa. Nu prea mersesem mai departe, ci fusesem târâtă. Tot ce făceam era să rămân conectată la lume – mai degrabă din lipsa altor opțiuni – și să o las să mă tragă după ea.

Trei ani înseamnă multă vreme. În trei ani, copiii noștri crescuseră de la doi și patru ani la cinci și șapte. Tank se transformase dintr-un ȕânc cu obrajii cât găluștele într-un băiat înalt și slab. Abby pierduse patru dinți de lapte pe care se muncise să îi crească, începuse să citească și cărți cu capitole și avea părul șaten până la talie. Nu

mai zic de eforturile depuse ca să-și vindece piciorul rănit. Accidentul și urmările sale deveniseră parte din trecut și niciunul nu-și amintea de tatăl lor mai mult decât ca fotografie, sau poate ca senzație. Adevărul este că nici eu nu mi-l mai aminteam așa ca altădată.

Durerea intensă s-a transformat într-o durere surdă, despre care mi-am imaginat multă vreme că ar fi o reacție la pierdere. În ultimele luni, însă, am ajuns să bănuiesc că durerea nu era cauzată atât de pierdere, cât de localizare. A mea, mai precis. De proximitatea de mama. Avea ea calități, dar era și tare dificilă.

Să ne mutăm cu ea mi se păruse rezonabil după ce pierduserăm casa. De fapt, atunci păruse singura opțiune. Se dovedise că Danny făcuse niște investiții proaste fără știrea mea și apoi, tot fără știrea mea, folosisse economiile noastre și asigurarea lui de viață ca să le acopere. Ar fi fost în regulă dacă trăia, pentru că se pricepea să facă bani și avea un plan, după cum arătau documentele lui. Dar el a murit. Iar eu am rămas cu o casă pe care nu o puteam plăti, plină de lucruri pe care nu le puteam păstra.

Așa că, într-un an, vândusem totul, bucată cu bucată, și îmi luasem o slujbă de funcționară la bancă, tot ce-mi putea oferi licența în matematică, după ani de zile în care fusesem casnică. Transferasem și copiii de la școlile cu pretenții și mă mutasem pe canapeaua extensibilă din apartamentul mamei, pentru ca ei să poată împărți dormitorul pentru musafiri.

Supraviețuiam fiecărei zile concentrându-mă asupra detaliilor: pachete cu gustări, învoiri, liste de cumpărături, facturi. N-aveam deloc interes în imaginea de ansamblu. Țineam capul în pământ și ochii ațintiți doar la ce se afla dinaintea mea. Orice altceva îmi dădea amețeli. Trăiam, deși n-aș fi putut spune că aveam o „viață”.

În noaptea în care a sosit scrisoarea mătușii Jean, acasă la mama, ea încerca să mă convingă să-mi fac șuvițe. Trecuseră patru zile de la Crăciun, dar ea deja despodobise bradul artificial și strânsese ghirlandele.

— Ți-ar mai înveseli puțin fața, spunea. O fată n-ar trebui să pară de vârstă mijlocie la 33 de ani.

Nu i-am răspuns.

— Sau ai putea să te faci iar blondă, așa ca atunci când erai mică, m-a privit ea cu simpatie. Detest să te văd atât de ștearsă.

Eram încă în fustă și bluză, spălând vasele după o zi de muncă, după ce pregătisem cina și dusesem copiii la culcare. Umplusem chiuveta cu apă plină de spumă.

Apoi, a început să insiste că îmi trebuia un bărbat. Acela fusese mereu planul ei – să mă dea afară din apartamentul ei, cu *Expresul Noul Meu Soț*. „Trebuie să-ți facem rost de cineva care să aducă bani”, obișnuia să spună.

— Nu sunt genul de femeie pe care-l caută bărbații aceia, mamă.

— Nu mai ești, a fost ea de acord. Dar te-am putea aranja! Erai chiar frumoasă.

— Mamă, nu vreau să vorbesc despre asta.

— De ce nu? Plătesc eu.

Am închis ochii.

— Și apoi, ce? Mă apuc de vânat soți în baruri?

— Dacă trebuie, da.

— Și cu copiii ce fac?

— De aceea s-a inventat televizorul, scumpo.

— Serios? am zis, cu o mare durere de cap. *De asta?*

Nu-i păsa de amănunte.

— Libby, încerc să fiu de folos. Pur și simplu, nu vreau să repeți greșelile mele.

Am fost rea, dar tot am zis-o:

— Mamă, dacă-mi voi petrece toată viața alergând după bărbați și ignorându-mi copiii, atunci *voi face* aceleași greșeli ca tine.

Era adevărat. Și ce dacă? Ea renunțase la prietenii, la o muncă plină de sens, chiar și la relația cu singura ei copilă, doar pentru a fi dezamăgită de trei soți la rând. Ce urma acum? Avea să-și dea seama de adevăr? Să schimbe trecutul? Să țeară o tapiserie bogată de relații diverse și plăcute cu oamenii? La naiba, nu. Se ducea la golf cu iubitul ei, Jerry. Și pe drum se oprea cât să-și injecteze niște Botox.

Mama a clipit:

— Nu vreau decât să te văd din nou fericită.

La asta, mi-am scos mâinile pline de spumă – pe deget purtam încă verigheta – de sub robinet, m-am apropiat de ea la câțiva centimetri și i-am zis încet, vrând să pun capăt discuției:

— Nu voi mai fi *niciodată* fericită.

Mama a oftat.

— Știu că ți-a fost greu.

Pentru o secundă, am sperat că poate pricepuse mesajul.

Dar a continuat în aceeași direcție.

— Atitudinea ta este însă greșită. Nu așa găsești un bărbat. Cunosci multe văduve, *tone*, și ideea e să urci din nou în șa. Crezi că eu am vrut să mă duc la tabăra aia pentru slăbit după ultimul divorț? Nu, nici gând! Dar mi-am reinventat relația cu mâncarea și am pierdut 12 kilograme! Crezi că aș fi acum cu Jerry dacă nu o făceam?

Jerry purta tricouri polo, care lăsau să i se vadă părul de pe piept, iar salutul lui tipic era să-ți strângă grăsimea de pe braț. Apoi, îmi folosea numele iar și iar: *Libby, ce mă bucur că te văd! Mama ta nu-i de acord, Libby, dar eu cred că arăți superb. Zi-mi și mie, Libby, când renunți la jobul ăla oribil de la bancă și te faci model?* Și strângea, și tot strângea.

— Nu am nevoie de nicio tabără de slăbit, mamă.

— Oricum nu ți-ai putea-o permite.

— Mamă?

— Da? dându-se lovită, acum.

— Am încheiat discuția.

M-am întors la vase, cu capul pulsând, iar ea a luat un teanc de corespondență și a început să sorteze zgomotos și cu voce tare:

— Factură. Factură. Catalog. Reclamă. Factură.

Tocmai voiam să mă dau cu capul de frigider, când a zis:

— Și o scrisoare pentru tine. E de la mătușa Jean, vaca aia scrântită.

A trebuit să i-o smulg mamei din mână. Am deschis-o, în timp ce ea încerca să citească peste umărul meu.

— Ce zice? m-a întrebat.

M-am mutat de cealaltă parte a insulei din bucătărie și am citit în gând:

Dragă Libby,

Mi-am dat seama că tu și cei doi copii ai tăi locuiți cu mama ta de – Doamne ferește! – doi ani, iar eu îți scriu să aflu dacă n-ai vrea să fii salvată.

Eu mă ocup de o fermă mică în Atwater și, pentru că îmbătrânesc, mi se pare tot mai dificil să îmi fac treburile. Ai nevoie de o locuință? Dacă vrei să dai o mână de ajutor, pot să-ți plătesc câte ceva, plus casă și masă.

Mi-a părut tare rău de soțul tău. Trebuie să fi fost tare simpatic. N-am mai văzut niciodată atâta lume la o înmormântare.

Să-mi spui ce părere ai!

Cu drag,

Oribila ta mătușă, Jean

Mama se sprijinea de insulă, încercând să citească invers.

— Ce zice?

— Îmi oferă o slujbă la fermă.

— La ferma ei? Căteaua!

— Detest cuvântul ăsta, mamă.

— E singurul potrivit.

Auzisem povești despre oribila mătușă Jean de când mă știam. Era „hipiotă”, „ciudată”, „nebună”. Potrivit mamei, nu se dădea cu deodorant și nu folosea săpun. Își spăla vasele cu pământ. Împușca veverițe și le transforma carnea în burgeri. Era referința noastră standard pentru cea mai josnică formă de existență umană. Când mama vedea vreo persoană fără adăpost cu aspect neîngrijit, spunea: „Uite-o pe mătușă-ta Jean.” Pe cât credea adultul din mine că mama exagerează, pe atât copilul meu interior o categorisise pe mătușa Jean drept baubau, așteptându-se să vadă urme de noroi și poate chiar de sânge de veveriță pe hârtia scrisorii.

O întâlnisem o singură dată. Apăruse la festivitatea de absolvire a liceului, purtând salopetă, și mă îmbrățișase strâns. Nu mi se păruse deloc ciudată sau murdară. Doar directă, cu păr negru înspicat cu alb și, da, poate nițel excentrică, fiindcă purta o pălărie de pai boțită. Își amintea în fiecare an de ziua mea, ceea ce nu puteam spune despre mama. Și se pare că fusese la înmormântarea lui Danny. Nu-mi aminteam să o fi văzut – dar nu prea îmi aminteam mare lucru despre ziua aceea.

— A fost la înmormântare? am întrebat.

Mama a dat din cap.

— Era grasa de la balcon.

— Nu-mi amintesc de vreo grasă la balcon.

— Nu? Nu-ți amintești de grasa care duhnea a capră? Am simțit-o din primul rând.

Atwater era orașelul în care crescuseră mama și sora ei. Nu fusesem niciodată acolo, și nici poze nu văzusem, dar mătușa Jean se mutase înapoi acasă, cu iubitul ei hippy, în anii 1970. Un stil de viață pe care mama mea ne-hippy, ne-posesoare de fermă de capre și ne-grasă nu îl aproba.

— Probabil că are loc în plus, am zis.

— Loc în plus! a exclamat mama, de am crezut că va trezi copiii. Cu siguranță. Dar nu e o casă, ci un conac.

— Un conac?

— Nu știai?

Am clătinat din cap.

Bunica mea îi lăsase, prin testament, lui Jean – și numai lui Jean – casa familială veche de 100 de ani și o fermă de aproape 162 de hectare. Asta s-a întâmplat pe când aveam 4–5 ani. Acum, ori de câte ori se deschidea subiectul, mama încă se enerva atât de rău, că mă gândeam că o să leșine.

— Cred că o să accept oferta, am zis.

Cuvintele, chiar și în urechile mele, sunau a plan de relocare în groapa de gunoi a orașului. O viață întreagă de propagandă anti-Jean mi-a fulgerat prin minte.

— Ce? a întins mama mâna spre scrisoare. Doar nu vorbești serios.

Însă eu am strâns scrisoarea la piept. Nu-mi explicam nici eu și știam că poate greșesc. Dar ceva la cuvântul acela, *salvată*, îmi încălzea inima. Mi-ar fi plăcut să fiu salvată? Oh, da, și încă cum!

— Aici nu ne ajunge spațiul, mamă. Suntem de doi ani la tine.

— Și așa îmi mulțumești?

— Mamă, am zis, ne călcăm reciproc pe nervi.

— Nu e așa.

M-am plesnit pe frunte.

— Doamneee!

Chiar trebuia să-i amintesc că nu trecuseră nici două zile de când ne anunțase pe toți că „nu mai suporta”?

Da, se pare că trebuia.

Dar mama se împotriva.

— Nu mă poți abandona pentru Jean.

— Nu te abandonez pentru Jean, ci pentru...

M-am oprit. Nu știam ce să zic. Nicio persoană cu o viață cât de cât tolerabilă nu ar citi o scrisoare de o pagină de la o aproape străină/ consumatoare de rozătoare, hotărând apoi să se mute cu ea. N-aveam niciun argument. Nu o părăseam pentru Jean. O părăseam pentru oricine, nu conta.

În cele din urmă, am zis:

— Ar trebui să fii încântată!

Dar nu era. Nu conta că oferta lui Jean soluționa mare parte din problemele noastre, chiar dacă nu pe toate. Nu conta că mama voia să scape de noi din ziua în care ne mutaserăm la ea. Era limpede că prefera să fim cu toții nefericiți, decât să-i permită lui Jean să pună mâna pe fiica și pe nepoții ei.

Și-a întors privirea spre geam, chiar dacă obloanele erau trase, și a scos un suspin dramatic.

— Care-i problema ta cu ea? am întrebat.

— Ea a primit totul, a răspuns mama, și acum te ia și pe tine.

— Nu mă ia, mamă. Doar am nevoie de o locuință.

Dar ea nu mă asculta. Era prea ocupată să pregătească sentința.

— Dacă te duci, nu mai ești fiica mea.

Am așteptat un gest de conștientizare a nebuniei cuvintelor sale, în zadar însă. Am zis:

— Tu auzi ce spui?

— Vorbesc serios.

Și în acea clipă am luat decizia. Burgeri de verifiță sau nu, alegerea mea era să mă mut cu mătușa Jean, chiar dacă singurul motiv ar fi fost să evit și alte asemenea conversații.

— O sun mâine-dimineață, am zis.

— Atunci, asta este, a replicat mama, întorcându-se spre dormitor.

Urma să plece de dimineață pentru a-și petrece o săptămână în Cabo cu Jerry, de Anul Nou. Avea bagaje de făcut, mi-a zis, așa că nu avea timp să se certe.

— Doar ai grijă să pleci înainte să mă întorc eu.

A doua zi de dimineață, i-am lăsat pe copii să se uite la desene și am sunat-o pe Jean.

— Mătușă Jean? am întrebat, când a răspuns după șapte apeluri.

— Cred că ești Libby.

— Așa e. Bună.

— Scumpo, nu pot să cred că ai locuit cu Marsha tot timpul ăsta.

— Am locuit cu ea toată copilăria, am zis. Am exercițiu.

— Și *eu* am locuit cu ea toată copilăria, a zis Jean, și tot nu m-am obișnuit.

— Nu e pentru cei slabi de înger.

— Pariez că ești tare ca piatra, a zis Jean.

— Nu chiar.

— Uite ce cred, a continuat ea. Spre deosebire de maică-ta, eu îmbătrânesc. Am artrită și nu mai pot mulge caprele ca altădată. Și mai sunt o mie de treburi pe care nu le mai pot face la fermă. Am nevoie de cineva să mă ajute, dacă îți surâde. Îți pot oferi casă, masă și un mic salariu și mă va bucura să văd de copii.

Știam că erau multe întrebări pe care ar fi trebuit să i le pun despre fermă, ce urma să fac, mai exact, cum arăta spațiul nostru de locuit și ce însemna „mic salariu”. Ca unicul părinte în viață pentru mica mea familie, ar fi trebuit să iau decizii fără grabă și circumspecte. Dar eu nu mă puteam gândi la o situație mai urâtă decât cea în care ne aflam – eu, stând în picioare cu zilele, la un ghișeu din bancă, zdrobindu-mi degetele de la picioare în vârfurile pantofilor maronii, cu toc, copiii la after school până la ora șase, zi de zi, iar mama cicălindu-mă să-mi vopsesc genele.

— Da, am zis. Da la toate.

Am simțit un ghimpe de neliniște. Era, fără îndoială, cea mai pripită decizie pe care o luasem.

— Grozav! a zis ea. Poți să vii sâmbătă?

Era vineri.

— Adică mâine? am zis. În ajunul Anului Nou?

— S-a terminat deja anul?

— Cam da.

— Atunci mâine! aproape că a cântat Jean la telefon. Doar să n-o aduci pe maică-ta.

De fapt, mama tocmai ieșise afară, cu toate bagajele, trântind ușa în urma ei.

— Nu cred că e cazul să-ți faci griji, am spus.

Dacă mă gândesc bine, poate că Jean îmi propusese să venim sâmbătă *în vizită*. Dar eu nu asta am înțeles. La o oră după ce-am închis, îmi dădusem demisia, anunțasem școlile copiilor că nu reveneau după vacanță și mă luptam cu dorința de a sări în mașină în clipa următoare.

Mi-a luat mai puțin de o zi să încarc în mașină tot ce aveam. Majoritatea mobilei era încă în depozit, chiar și după atâta vreme. Ușurința cu care am plecat m-a forțat să mă întreb dacă asta așteptasem tot timpul: să vină clipa în care nu doar să vreau, ci să *am nevoie* să îmi iau zborul.

Capitolul 2

La câteva minute după ce aproape o uciseseam pe fata aceea, Sunshine, eram înapoi în dubiță și mă târâm cu cinci kilometri la oră prin piața orașului, jurând să fiu mai atentă. Era ajunul Anului Nou, Dumnezeuule! O luam de la capăt. Puteam măcar încerca să *nu* marchez noul an printr-o ucidere din culpă.

Piața era tare drăguță, dar eu îmi țineam ochii la drum. Asta până când am trecut pe lângă un semn cu textul: „BUN VENIT ÎN ATWATER, TEXAS! POPULAȚIE: 12.001! NE BUCURĂM CĂ EȘTI AICI!”

— Am ajuns, le-am zis copiilor, întrebându-mă cine era „1” din 12.001. Cum vi se pare noul nostru oraș?

— Frumușel, a spus Abby.

— Știți câți oameni locuiesc aici?

— Câți? a întrebat Tank.

— 12.001, am răspuns.

— Mă întreb cine-i „unu”, a zis Abby, și am trăit senzația dulce-amăruie de a mă vedea reflectată în copiii mei.

— Și se bucură că suntem aici, am adăugat, ca să mă asigur că ne simțim bine-veniți.

— Toți? a întrebat Tank.

— Toți, am confirmat.

— Cu excepția acelei tinere pe care aproape că am ucis-o, a adăugat Abby.

Nu voiam să mă gândesc la „acea tânără” – și nici la ce spusese. Mi-am scos-o din minte cu o ușurință care ar fi trebuit să mi se pară alarmantă chiar și mie.

Preț de o clipă, s-a așternut tăcerea, pe când coteam pe Drumul Copacului Frânt. Aproape că ajunseserăm și o simțeam toți trei.

— Unde ar trebui să întorc iar, Tank? am întrebat, știind deja răspunsul, cum eram foarte

aproape de destinație.

— La hambarul roșu! a strigat el, lovind spatele scaunului meu.

Indicațiile lui Jean erau impecabile. Au urmat moara de vânt ruginită, rezervorul de apă ruginit și faimosul copac frânt – care era frânt cu adevărat: un stejar despicat în două de fulger, dar încă în picioare. Și imediat poarta. Abia dacă o întâlnisem pe femeia aia, dar am știut numaidecât că poarta era a ei. Începând cu glicina mov care creștea pe stâlpi, parcă înflorită în mijlocul iernii prin magie.

Abby a știut și ea.

— Aici e! a strigat. Sigur e aici!

Am parcat lângă un grilaj pentru vite, pe o alee cu pietriș.

Tank a țipat:

— Văd caprele!

Înainte să pot trage frâna de mână, copiii au sărit din mașină. Am simțit nevoia să zic ceva prostesc, gen „Nu le lăsați să vă lovească, au copite ascuțite!” Dar m-am răzgândit. De câte ori se întâmplă să alergi spre o viață nouă cu un asemenea abandon? I-am privit pe amândoi străbătând în goană curtea. Abby încă șchiopăta ușor, după accident. Se observa oare? Aș fi văzut, dacă nu știam după ce mă uit? Nu-mi dădeam seama. La fel ca toate lucrurile pe care le studiam prea multă vreme, nu le mai puteam vedea limpede.

Firește că nu îmi păsa de șchiopătatul acela aproape imperceptibil. Doar mă foloseam de trupul lui Abby ca de un etalon pentru sufletul ei. Ce voiam să știu și ce verificam iar și iar, aproape compulsiv, era dacă ne lăsaserăm sau nu suferința în urmă ori dacă avea să rămână cu noi toată viața.

Am auzit o ușă trântindu-se și am ridicat privirea. Mătușa Jean ieșea din hambar, prin lateral.

Am recunoscut-o imediat. Nu părea murdară. Nu-i lipseau dinți. Și cu siguranță nu era „grasă”. Nu așa cum se exprimase mama. Era mai degrabă „dolofană”. Sau „feminină”. Sau orice alt cuvânt mai blând. Avea părul alb, tuns într-un bob scurt și dat după urechi. O față rotundă, voioasă, cu riduri în jurul ochilor, iar dacă ar fi purtat o rochie roșie, bufantă, ar fi trecut ușor drept doamna Crăciun. Purta însă salopetă și poate aceeași pălărie de pai pe care mi-o aminteam din urmă cu 15 ani.

De cum am văzut-o, traversând curtea fermei cu cizmele ei înnorosite, am vrut să îi sar de gât. Dar mi-a luat-o înainte.

— Ai ajuns, mi-a zis, strângându-mă tare. Mirosea a portocale.

— Mulțumesc că ne-ai salvat, am spus eu.

— E cam târziu, a spus, explicându-mi că o prietenă din copilărie dăduse peste mama de sărbători și aflate despre noi. V-aș fi invitat aici de la început, dacă știam.

— Acum suntem aici, am ridicat din umeri.

M-a îmbrățișat iar.

— În sfârșit.

Ne-am îndreptat spre hambare, unde copiii străbăteau o mare de capre.

— Văd că le-au găsit pe fete, a zis mătușa Jean.

— Nu sunt în țarc?

— Fetele? Doamne, nu!

— Umblă așa? Nu fug?

— Nu, a spus Jean. Le place aici.

Am privit fețele alungite și grave ale caprelor, netede, maronii, cu ochi enormi. Mă așteptasem la genul cu bărbite și coarne conice. Dar aveau blana netedă și nu aveau coarne, ci doar urechi lungi, care le atârnavă mai jos de bărbii. Arătau ca niște iepurași supradimensionați. Exceptând copitele, firește. Și ugerile enorme care li se bălângăneau între picioarele din spate.

— Sunt nubiene, spuse Jean, urmărindu-mi privirea. Dau cel mai cremos lapte din lume.

— Abby și-a prevenit fratele să nu se aștepte ca ele să poarte haine omenești în miniatură, ca în cărțile lui Richard Scarry^[3], i-am zis lui Jean.

Amândouă ne-am uitat la Abby, mirosită simultan de trei capre.

— Ceea ce mă face să cred că spera, de fapt, să fie.

— Haine de om nu, a confirmat Jean. Dar nu e o idee rea.

Ferma avea o întreagă colecție de hambare, de la unele ruginite și dărăpănate la cele nou-nouțe. Un deal împădurit se înălța în spatele terenului, însă curtea în sine era o poiană mare, cu un iaz, o cocină și mai mulți arbori pecan imenși decât puteam număra. Și, firește, peste tot erau utilaje de fermă și animale.

De unde mă aflam vedeam purceluși, cel puțin zece câini de diverse mărimi, cinci sau șase pisici, grămezi de găini, rațe, curcani, alte orătănii neidentificate, păuni și, firește, capre.

— Ai o groază de animale de companie, a strigat Tank către Jean.

Jean a zâmbit.

— La fermă, a zis ea, le numim doar „animale”.

S-a întors spre mine.

— Toată lumea are ceva de făcut aici, mi-a explicat, arătând în jur. Pisicile țin șoarecii la respect. Găinile fac ouă. Câinii protejează găinile de coiți. Caprele dau lapte.

— Și curcanii? am întrebat. Ce fac?

— Sunt mâncați, a răspuns ea.

— Și purcelușii ăia simpatici?

— Trebuie să mănânce tot ce rămâne după ce facem brânză.

— Ah, am spus, ușurată.

— Și apoi sunt mâncați.

— Ah, am zis iar, încercând să-mi amintesc să țin copiii departe de *Pânza lui Charlotte*^[4].

— Atunci nu vor mai fi atât de drăgălași, a adăugat ea.

— Când anume? am întrebat.

— Cam la o sută de kilograme distanță.

Jean a mers mai departe, arătând spre grupurile de păsări.

— Treaba păunilor este să fie frumoși, iar a bibilicilor să mă scoată din sărite.

Tank a început să alerge după un cocoș aproape la fel de înalt ca el.

— Tank! am strigat. Lasă pasărea în pace!

Dar Jean a zis:

— Dubbie își poate purta singur de grijă.

Deja vârate până la talie printre capre, am început să ne croim drum spre copii. Cocoșul și-a luat zborul cu bătaii disperate din aripi, lăsându-l pe Tank în praf.

— Care e treaba lui Dubbie? am întrebat.

Jean s-a încruntat la mine o secundă, apoi a spus:

— Treaba lui e să facă soarele să răsară dimineța.

Am ajuns la copii și am făcut prezentările. Abby i-a făcut cu mâna mătușii Jean, timidă, iar Tank a întins-o pe a lui, așa cum învățase la grădiniță. Îndreptându-ne spre grădina de legume, le-am explicat copiilor că mătușa Jean le cumpărase câte o păturică la nașterea fiecăruia.

— Cumpărat? s-a întors Jean spre mine. Eu le-am făcut!

— Tu le-ai făcut?

Jean a încuviințat.

Erau mari, din petice cusute. Nu îmi trecuse niciodată prin minte că Jean le-ar fi făcut chiar ea. Cine face așa ceva?

— Au fost cusute de mână, a adăugat ea. Nu la mașină.

— Cât ți-a luat să le faci?

— Cam un an, a zis, de fiecare.

— Un an!

Nu îmi imaginam de ce această femeie care-mi era aproape străină și-ar fi petrecut un an din viață

facând păturici pentru copii pe care era puțin probabil să-i vadă vreodată.

A simțit la ce mă gândeam.

— A fost un timp investit cu cap. Voi sunteți singurele mele rude, cu excepția mamei tale. Iar ea nu prea se pune.

— Încerc să-mi amintesc dacă ți-am trimis măcar un bilet de mulțumire, am zis, stânjenită. Sper că da.

— Nu am idee, a spus Jean.

Câinii au început să urle de cealaltă parte a curții, iar ea a strigat la ei să tacă.

— Folosiți păturicile?

Aici a trebuit să mint. Mama insistase să le punem deoparte. Voise să le *aruncăm*, dar eu am convins-o că le-am putea vinde pe eBay cândva. Până și ea fusese nevoită să recunoască că erau adorabile.

— Le-am folosit, am mințit. Tot timpul.

Jean a părut fericită.

— Atunci, asta-i în sine o mulțumire.

În grădină, ne-au urmat niște câini. Abby a închis poarta după noi toți, dar, când s-a întors, s-a trezit față-n față cu cel mai mare câine pe care-l văzuserăm vreodată – probabil rezultatul încrucișării dintre golden retriever și urs polar. S-a ascuns în spatele meu.

— E prietenos, a zis Jean.

— E mai înalt ca Abby.

— Da, a confirmat ea, dar se crede chihuahua. Respectă tot ce-i de mărimea unui beagle sau ceva mai mare.

La picioarele lui colcăiau căței: un shih tzu, un șoricar și un teckel.

— Avem două haite, mi-a explicat Jean. Băieții mari – a arătat spre un grup de corcitură înalte până la genunchi, de lângă hambar – și băieții mici.

Ochii ei s-au oprit la câinele enorm și la prietenii lui mărunți.

— Dar, a zis, se joacă laolaltă.

— Cam ca oamenii, a zis Abby, de după piciorul meu.

Jean a ridicat capul, de parcă o vedea pe Abby pentru prima dată.

— Da, a zis ea, exact ca oamenii.

Jean s-a lăsat în genunchi lângă ea și a zis:

— Hai să facem prezentările așa cum trebuie.

A luat-o pe Abby de mână și a condus-o spre câinele mare. El a rămas nemișcat, iar când Abby s-a apropiat suficient, i-a lins vârfurile degetelor. Curând, îl lăsa deja să-și treacă limba enormă peste fața ei.

— Cum îl cheamă? am întrebat, când Jean s-a apropiat iar de mine.

— Bob Dylan^[5], a zis ea.

— Cântă la muzicuță?

A scuturat din cap.

— Refuză să exerseze.

Nu eram de multă vreme în grădină când Jean le-a dat copiilor de treabă. Le-a arătat unde ținea un butoi cu apă de ploaie „pentru colectarea apei din jgheburile hambarelor”, cum să răsucească cepul și apoi le-a cerut să îi umple stropitorile pentru plante. Odată puși pe treabă, mi-a zis:

— Hai să-ți arăt casa.

— Sunt în siguranță aici? am întrebat, ezitând. Nu se întâmpla des – mai degrabă deloc – să îi las nesupravegheați.

— Cine? a întrebat Jean.

— Copiii.

Știu că păream tăcănită. Era o grădină, și nu o groapă cu șerpi.

— Normal că da! Ne vor chema dacă au nevoie de noi.

M-am uitat din nou la copii.

— Sunt vreodată șerpi în grădină? am întrebat, încercând să par nonșalantă.

— Ah, nu, a zis Jean, deschizând poarta. Când ajungi acolo dimineăta, pășești hotărât, asta-i sperie și fug.

E nefiresc să te muți într-un loc fără să-l vezi înainte. De obicei, chiar dacă mergi doar la un hotel, în vacanță, îl vezi pe site. Mi-am dat seama că nu fusesem niciodată mai puțin pregătită pentru ce urma să văd. Deși, după toți anii în care trăisem cu gelozia feroce și cu ranchiuna mamei pricinuite de pierderea casei, mă așteptam la ceva mare. Suficient de mare să alimenteze o vendeta de 30 de ani.

Bineînțeles că nimic în viață nu-i ce te aștepți să fie.

Nu era un conac, cum zicea mama. M-am oprit și am căscat gura. Arăta ca o căsuță englezească, desprinsă parcă dintr-o pădure fermecată. Avea bârne la vedere, ferestre rotunjite, jardiniere cu plante în toată splendoarea. Părea piezișă, ca o căsuță de turtă dulce în mărime naturală.

— Oau, am zis. Acoperișul este din plăcuțe de înmatriculare?

— Da, a zis Jean. Frank le colecționa.

— Cine este Frank?

Jean s-a răsucit spre mine, ușor încruntată, de parcă ar fi trebuit să știu. Apoi s-a întors spre casă.

— Frank era ca și soțul meu. Doar că nu ne-am căsătorit niciodată.

Am încuviințat. Frank era iubitul hipiot.

— A murit acum zece ani.

Ceva din emoția vocii ei mi-a umplut ochii de lacrimi.

Fără să se uite la mine, a părut să știe. M-a strâns de mână.

— Devine suportabil, scumpo. Serios.

M-am uitat la copii, care nu păreau în pericol, și m-am întors spre casă.

— Frank recicla, mi-a explicat Jean. Aproape tot ce vezi aici provine dintr-un depozit de fier vechi.

Pe măsură ce construisese fiecare perete, presase obiecte decorative în amestecul umed – sticlă spartă, pietre netede, oase de animale. Ușa de la intrare era rotunjită în partea de sus, iar veranda,

cât lățimea casei, avea stâlpi de cedru și o copertină făcută din semne antice, imense, din metal, de la benzinării, sudate laolaltă: HUMBLE OIL, MOBIL, SINCLAIR, TEXACO^[6].

Era o fantezie aievea. Artă populară în care puteai trăi. Fiecare lucru părea cel mai frumos, până ce-l vedeai pe următorul.

— Frank era uluitor! am zis, iar Jean a încuviințat.

Am intrat.

În fața noastră se afla un șemineu imens, făcut din pietre de râu.

— E o parte dintr-o mașină? am întrebat, uitându-mă la polița roșie.

— Da, un hayon, a răspuns Jean. De la fier vechi.

În materie de mobilă, casa nu era aglomerată. Vedeam un amestec de piese făcute de Frank în atelierul lui și moșteniri de familie. O masă vopsită cu roșu în bucătărie, niște paturi de fier în dormitoare, un leagăn în cămară, care aparținuse strămătușii lui Jean, Cortie.

— Asta înseamnă că era stră-strămătușa ta Cortie.

— Și stră-stră-strămătușa Cortie pentru copii.

Când am pomenit de copii, mi-am dat seama că făcusem ceva de neconceput: uitasem de ei.

Atunci, ca un răspuns, am auzit-o pe Abby tipând.

Am ieșit pe ușă în mai puțin de o secundă, cu Jean în urma mea. Am traversat curtea în goană, convinsă că nu putea fi vorba decât despre o mușcătură de șarpe și că Abby avea să moară în brațele mele, în timp ce goneam spre cel mai apropiat spital.

Când am ajuns în grădină, Abby era cu mâinile în șolduri, arătând mai degrabă furioasă decât rănită de moarte.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— Tank! a strigat Abby. M-a mușcat!

O mușcătură. Aproape că avusesem dreptate.

Tank stătea exact ca sora lui, manifestându-și revolta.

— Mi-a luat stropitoarea!

— Doamne, am zis, cu mâinile pe față. M-ați speriat de moarte! Vă rog să nu țipați decât dacă aveți motiv.

— Cum ar fi? a întrebat Abby.

Aș fi putut spune: „O albină ucigașă! O viespe! Un lup! Un urs! Un șarpe cu clopoței! Un incendiu! Un cutremur! Un ucigaș în serie!” În schimb, am zis:

— Folosește-ți judecata, Abby. O urgență adevărată.

— Dar m-a *mușcat*, a insistat ea, trăgându-și mâneca tricoului, ca să îmi arate o urmă roșie de pe braț.

Mătușa Jean mă ajunsese din urmă și îngenunchea acum lângă Tank, vorbind cu un glas cunoscut. Mi-a luat o secundă să îmi dau seama că întruchipa cea mai bună voce de părinte de care eram capabilă, un amestec perfect de fermitate și prietenie.

— Oamenii nu pot mușca alți oameni aici, la țară, spunea ea. Sunt prea multe alte lucruri care chiar mușcă.

A zis-o ca pe o regulă. Nimic personal. Iar eu am citit în ochii lui Tank că pricepuse.

Apoi, mătușa Jean și-a scuturat genunchii salopetei și a zis, pusă pe treabă:

— Cine vrea să vadă casa?

Jean semăna atât de bine cu mama – versiunea nemachiată că mi s-a părut uluitor să o văd intervenind și purtându-se așa cu copiii. Am încercat să mă gândesc ce ar fi făcut mama, dacă ar fi fost aici. Dar nu aveam termen de comparație, fiindcă ea ar fi fost la manichiură.

Când au văzut casa, copiii au sărit în sus de bucurie. Jean le-a arătat vana cu apa de ploaie,

clopoțelul de pe verandă, pe care-l puteau suna la ora cinei, și locul de sub scări unde câțiva pisoi portocalii lipăiau dintr-un bol cu lapte proaspăt de capră.

Ne-am îndreptat spre veranda închisă, care era aproape la fel de mare cât casa.

— Îmi place că nimic nu este drept, am zis.

Jean a zâmbit.

— Frank era mare iubitor de imperfecțiune.

— Nu am mai fost aici, nu? am întrebat. Mi se pare atât de familiar.

S-a făcut o pauză.

— Nu, n-ai mai fost.

Firește că știam de ce. Mama o detesta pe Jean. Brusc, m-am întrebat dacă și Jean o ura pe mama. Voiam să întreb, dar nu o cunoșteam pe Jean suficient să știu cum să formulez.

Cum stăteam acolo, mi-am dat seama că, în toți anii în care Jean îmi trimisese felicitări și bani de ziua mea, eu nu îi scrisesem niciodată. Nu îi mulțumisem. Nu o invitasem la nunta mea. Aproape că nu fusese reală. Ci o femeie fictivă, care ducea o viață hippy și nebunească, undeva, departe. Nu-i scriam s-o întreb cum se simte, așa cum nu-i scriam nici Moșului. Cât de ciudat mi se părea acum să-mi dau seama că era adevărată!

— Mama a zis că locuiești într-un conac, am zis. Aici era...

— Casa familiei?

Am încuviințat.

— Nu, a zis ea. Nu locuiesc acolo. Și nici n-aș numi-o conac.

— Ai putea să-i spui asta și Marshei, cândva, i-am zis. Își imaginează că locuiești într-o opulență obscenă.

— A crescut acolo, a zis Jean. Știe precis cum este. Dar nu a permis niciodată realității să stea în calea resentimentelor.

Copiii se urcaseră în leagănul de pe verandă. Jean i-a privit, apoi a spus:

— Cât de furioasă e fiindcă ați venit aici?
— Nici nu ai idee.
— Ah, a zis ea, strâmbându-se, cred că am.
Nu m-am putut abține să nu mimez ghilimele în aer, spunând:
— „Nu mai vorbește cu mine.”
Jean a ridicat din sprâncene.
— Va dura ceva.
— Pariez pe două luni.
— Eu zic două săptămâni.
Am respirat, într-un fel de hohot de râs. Era atât de ciudat să nu ne cunoaștem, și totuși să purtăm aceeași povară – povara de a o suporta pe mama. Înainte să mă gândesc ce spun, am rostit:
— Dar cu tine a durat aproape 30 de ani.
Jean n-a mai zâmbit.
— Cred că așa e, a zis. Doar că eu sunt cea care nu vorbește cu ea.

Capitolul 3

Nu încăpea nicio îndoială că Jean era excentrică. În următoarele câteva săptămâni am descoperit că nu folosea șervețele de hârtie, composta resturile de la orice fruct sau legumă care ajungea în casă și își păstra apa de la duș, de la gătit și de ploaie pentru a-și uda grădina. Avea panouri solare pe acoperiș. Frecventa „biserica naturii”, consuma doar carne primită de la prieteni și făcea yoga la răsărit în fiecare dimineață, pentru a saluta ziua.

Era tare diferită de mama. Cu siguranță, aceasta avusese dreptate. Dar nu și în privința vieții lui Jean. Cocioaba bătrânei pasionate de supraviețuire pe care mi-o imaginasem nu exista.

Am privit în jur în acea primă zi și am văzut numai farmec: lumânări peste tot, un dulap plin de jocuri de societate, sfoara pentru rufe din spate, pe care cearșafurile erau bătute de vânt. Eram atât de fermecată, încât nu am observat lucrurile care lipseau. Uscătorul de rufe. Mașina de spălat vase. Telefonul fără fir. Cuptorul cu microunde. Obiecte cu care mă obișnuisem, care erau *un dat* și după care continuam să mă uit chiar la multă vreme după ce mă învățasem că nu existau.

Era dificil să nu cad pradă farmecului noii noastre case, cu toate că aranjamentul de dormit mă cam neliniștea. Camera lui Jean era la etaj, la fel și camera de oaspeți, unde urmau să doarmă copiii.

— O să doarmă în același pat? am întrebat. N-o să se țină treji?

— Nu, a zis Jean. Vor dormi mai bine așa.

— Dar eu unde o să stau?

— Jos, a zis Jean, conducându-mă pe un holșor spre o cameră cu baie proprie și o ușă care dădea spre o curte interioară și spre pădure. Aici era biroul lui Frank, a zis Jean, arătând spre propriul ei birou, care se afla alături. M-am gândit că, după

doi ani de trai cu sora mea, probabil ți-ar prinde bine să ai camera ta.

— Treaba e, am zis, pe cât de politicos posibil, că e cam departe de copii.

— Îi supraveghez eu, a spus Jean.

Nu eram obișnuită să facă altcineva lucruri pentru copii. Mama nu se oferise niciodată să aibă grijă de ei sau să-i ducă în parc, nici să-i adoarmă, și așa fi refuzat chiar dacă îmi propunea. După trei ani în care făcusem totul singură, ajunsesem să cred că numai eu puteam.

— Nu dorm grozav, am spus. Tank încă se trezește aproape în fiecare noapte.

— E probabil timpul să nu mai facă asta, a spus Jean.

Am aprobat din cap, încercând să nu par iritată. Da, firește că era timpul.

— Nu funcționează, am zis. Am încercat totul.

Jean m-a bătut pe umăr.

— Nu ai încercat să dormi jos, în fostul biroul al lui Frank.

— Adevărat, am spus.

Voiam să-mi ofere dormitorul ei, cel de lângă copii. Mi se părea singurul aranjament de bun-simț. Dar nu a făcut-o.

Puteam intui deja dezastrul. După cinci ani, aveam un sistem cu Tank. Să îl pun înapoi la culcare când se trezea însemna să îl adorm repede, înainte să se trezească de tot. Dacă așteptam sau nu-mi ieșea ceva, rămânea treaz cu orele.

Să renunț la îndatoririle mele nocturne mi se părea imposibil și iresponsabil. Dar cine eram eu să îi spun lui Jean ce să facă în propria casă?

M-a condus până la ușa unei încăperi similare.

— Iar aici îmi primesc clienții, a zis.

— Clienții?

S-a dovedit că Jean nu doar creștea capre, ci era și terapeută autorizată – lucru pe care mama nu îl pomenise nici măcar o dată; m-am întrebat dacă măcar știa. Jean primea clienți după-amiaza, în

birou, doar două sau trei persoane pe zi, însă acoperea cam tot orașelul.

— Oricine are nevoie de ajutor din când în când, a zis ea.

— Mie-mi spui, am răspuns, de parcă știam precis la ce se referea.

Dar trebuia să-mi spună despre asta, pentru că n-aveam nicio idee. Știam cum era să ai nevoie de ajutor. Numai că nu mi-era clar cum să îl cer. Învățasem de mică că ajutorul era pentru cei slabi și că era vital să fii mereu puternic, chiar dacă-ți fugea pământul de sub picioare. De exemplu, la funeraliile soțului. Cu un copil de doi ani în brațe.

Chiar și mama se minunase de stoicismul zâmbetului meu, câtă vreme toți prietenii lui Danny se sufocau în lacrimi.

— Era un tip de treabă, Libby, îmi spuneau unul după altul, cu fețe descurajate.

Apoi ne îmbrățișam și cumva mă trezeam că îi bat eu pe umăr, și nu invers. Doar mai târziu – când copiii adormiseră, vasele fuseseră spălate și rufele împăturite – mi-am pierdut controlul. Doar când nu mai era nimeni în jur să-mi ofere vreo alinare. Dacă aș fi crezut în terapie, acela era un subiect potrivit.

I-am zâmbit lui Jean. Mătușa mea, terapeută și crescătoare de capre. Cum era posibil ca ea și femeia care mă crescuse să aibă gene comune?

— Cred că te pricepi să ții secrete, am zis, în cele din urmă.

— Dragă, a zis ea, luându-mă de după umeri, sunt un adevărat seif.

Înainte de culcare, Jean le-a făcut baie copiilor în cada cu picioare.

Când Abby a început să se dezbrace, mi-am dat seama că nu o prevenisem pe Jean cu privire la cicatricea de pe piciorul ei. Era lungă cam 25 de centimetri și încă rozalie și m-am îngrijorat că Jean ar putea tresări la vederea ei. Dar o subestimase.

— Ce cicatrice mișto, a zis Jean, când Abby și-a dat jos colanții.

— Mersi, a zis Abby.

— Și eu am una, a zis Tank, arătând spre bărbie, unde se lovise căzând pe trotuar.

— Am și eu, a spus Jean, cât intrau copiii în cadă, dar nu e atât de grozavă. Și-a suflecat mâneca și le-a arătat punctul lăsat de vaccinul împotriva variolei.

— Arată ca o lună plină, a zis Tank.

— A mea arată ca un fluviu pe hartă, a zis Abby. Jean a dat din cap.

— Cam așa. Ca mărețul Mississippi.

Trăgând cu urechea, am intrat în camera copiilor, le-am despachetat pijamalele, cărțile preferate și fotografiile de familie înrămate. În copilărie, de fiecare dată când eu și mama ne mutam – cel puțin o dată pe an –, prima mea misiune era să fac casa locuibilă. După cum să mă ascund sub pat în ziua mutării era ultima.

Casa lui Jean nu necesita mult efort să devină plăcută, însă aveam nevoie de rutină. Am așezat animalele de pluș. Am umflat pernele. Am căutat păianjeni letali prin cameră. Am măsurat lățimea dintre grătile de fier din tăblia patului, ca să decid dacă era necesar să îmi fac griji pentru gâturi frânte. Apoi, în cele din urmă, am împrumutat o bucată de sârmă să blochez cu ea fereastra, în caz că unul dintre copii devenea brusc somnambul, se cățara pe ea și cădea mortal.

Jean m-a suportat fără niciun comentariu, dar nu puteam să nu mă apăr în mintea mea. Lucrurile astea se întâmplau mereu. Mamele auzeau mereu povești: părinți normali, plăcuți, dincolo de orice bănuială, care se duseseră să răspundă la telefon și se întorseseră doar ca să-și găsească pruncii uciși în moduri inimaginabile.

Știam că fuseseră mai în siguranță în apartamentul bej al mamei, din centrul orașului, de unde pericolele în forma șerpilor cu clopoței

fuseseră eliminate de mult. Dacă-mi târâm copiii la țară și îi mânca ursul, nu aveam nicio scuză.

Oare erau urși în Texasul central? Trebuia să caut asta pe Google, mai târziu.

După baie copiii, deja întârziaserăm o oră peste cea de culcare. Săriserăm peste spălatul pe dinți și peste vitamina E, pe care o aplicam mereu pe cicatricea lui Abby, înainte de somn. Copiii uitaseră că era ajunul Anului Nou și nu aveam vreo intenție să le amintesc. Anul trecut resetasem ceasul cuptorului cu microunde și-i lăsasem să numere până la „miezul nopții” pe la 19:30. Dar acum erau atât de obosiți, că nu a trebuit să mă prefac.

Înainte să sting lumina, le-am amintit unde dormeam eu și le-am descris în detaliu cum ajungeau acolo. Aveam senzația anapoda că îi abandonam.

Când am terminat, în sfârșit, a apărut Jean în ușă și a spus:

— Dacă vă culcați, mâine vă arăt unde e îngropată comoara piratilor.

De obicei, ora de culcare era o poveste complicată. Nici măcar nu pot descrie orele pe care le-am pierdut implorându-i să se culce, în timp ce tot ieșeau din camere și cereau apă, crochete de cașcaval și masaje pe spate. Tank îmi cerea adesea încă un pupic și, când mă aplecam, mă apuca de după gât cu brațele, într-un „blocaj din dragoste”, până când trebuia să mă desprind prin luptă.

Dar în seara aceea, în timp ce Jean și cu mine coboram, ne-a însoțit doar liniștea.

Am așteptat zgomotul pașilor pe scări, în timp ce Jean ne pregătea ceai.

Am așteptat cât ne-am așezat pe scaunele confortabile din living.

Am așteptat și când Jean m-a întrebat despre viața mea. Ce mă interesa? Ce îmi plăcea să fac? Ce mă pasiona? Ce facultate terminasem? Care era

anotimpul meu preferat? Sărbătoarea? Animalul? La început, am fost politicoasă și atât. Îmi plăcea schiul nautic, deși trecuseră ani de când nu mai practicasem sportul ăla. Trecusem printr-o perioadă de împletit, de pe urma căreia rămăsesem cu câteva fulare pe care nu le purtam niciodată. Îmi plăceau cuvintele încrucișate și să citesc biografii. Mă uitam cu plăcere la filme alb-negru de orice gen.

Jean s-a sprijinit în mâini și a absorbit totul, de parcă eram cea mai fascinantă persoană din lume. A trecut o oră și eu uitasem complet de copii, pentru a doua oară în aceeași zi.

— Cred că au adormit, a zis Jean, când am luat în sfârșit o pauză.

— Imposibil, am zis. Nu li se întâmplă niciodată.

— Nu subestima niciodată comorile piraților.

— Uneori, când e rău de tot, îi las să se uite la televizor până pică.

Jean a ridicat din umeri.

— Nu avem.

Am căscat ochii.

— Nu ai televizor?

A scuturat din cap.

— Nici măcar unul?

— Nu.

M-am uitat prin livingul ei, nevenindu-mi a crede. N-avea televizor. După toate lucrurile dubioase pe care le văzusem – scaunul din baie făcut dintr-o carapace de țestoasă, masa de picnic cu picioare din anvelope vechi, cele opt căprioare care țopăiseră prin curte, în șir indian –, *asta* mă dădea pe spate.

— Nici măcar unul mic, în bucătărie?

Jean a clătinat din cap.

— Nu. Și nici internet, a adăugat, cu mândrie.

Am căscat gura.

— Va trebui să mergi la bibliotecă, m-a anunțat. De acolo actualizez eu pagina de Facebook a

fermei.

— Ferma are o pagină de Facebook?

— Normal.

Au trecut câteva momente, în care am încercat să înțeleg. Într-un târziu, am zis:

— Ce Dumnezeu faci dacă vrei să te destinzi?

— Multe. Plimbări. Caut pietre. Citesc în hamac.

Studiindu-mi chipul atentă, mi-a zis:

— Am un radio în bucătărie.

— Un radio?

— Da, unul zgomotos.

La ce bun un radio? Cine se așeza în fața aparatului de radio, după o zi lungă?

— Avem un post de radio în oraș. Are o emisiune grozavă cu muzică bluegrass^[7].

Nici măcar nu mă puteam preface. Voia să înlocuiesc *Project Runway*^[8] cu bluegrass? Dintr-odată, mutarea mi s-a părut o greșală. Nu eram crescătoare de capre. Nu știam să locuiesc într-un orașel.

— Am și gramofon, a zis ea.

Mi s-a făcut rău. Ce căutam oare acolo? Unde-mi fusese mintea? Nu doar că trebuia acum să mă târăsc înapoi în Houston și să implor să-mi recapăt slujba, dar urmau luni, poate chiar ani de mutre de tip „ți-am zis eu” din partea unei versiuni extrem de mulțumite de sine a mamei.

Dar eram trează de la 5:00 și era aproape 23:00. Lăsasem tot ce știam în urmă. Pariasem pe o viață nouă, care se dovedise prea mult. Aveam senzația aceea care se lăsa cu lacrimi și, ca să scap de ea, m-am ridicat.

Jean a clipit spre mine.

— Ar trebui să mă duc la culcare, am zis, prefăcându-mă că mă întind.

— Sigur, a zis Jean, citind cu siguranță fiecare emoție pe care încercam să o ascund.

M-am întors să plec, dar ea m-a strigat să aștept puțin.

A ieșit din cameră și a reapărut cu o salopetă pe braț. Un genunchi avea un petic în formă de inimă.

— Pentru tine, a zis, întinzându-mi-o. Practic, o vei purta mereu.

M-am uitat la ea.

— Da?

Jean a încuviințat bucuroasă.

— Du-te la culcare.

Eram pe cale să evadez, când m-am oprit în ușă, fiindcă uitasem ceva serios.

— Jean?

Tocmai ne strângea cănile de ceai.

— Da?

— Dacă fiecare noapte din ultimii cinci ani ai vieții mele a urmat un tipar, atunci Tank se va trezi între două și trei dimineața și mă va striga.

— În regulă, a zis ea.

— Când se întâmplă, am continuat, vii după mine?

— Sigur.

— Jean? am adăugat, anticipând că, la un moment dat după micul dejun de a doua zi, voi încărca bagajele în mașină ca să ne întoarcem în Houston.

— Da?

— Mulțumesc pentru toate felicitările de ziua mea.

Am făcut duș în baia minuscule, apoi mi-am găsit, pe pipăite, cămașa de noapte. Nu avea sens să despachetez, așa că am stins lumina și m-am urcat în pat. Așternuturile erau din bumbac de pe vremuri și mi-am trecut palmele peste material, în timp ce mă holbam la tavan.

Cum de mă adusese viața aici? Cum de devenisem dependentă de bunătatea unei străine? Nu cu multă vreme în urmă, eram o adultă de încredere, funcțională, la cârma unei gospodării ordonate, cu un soț de treabă alături. O mamă ca oricare alta, cu liste de cumpărături, un calendar de

întâlniri pentru joacă, carnețele personalizate cu numele meu scris de mână și dovezi de care mă înconjurasem că făceam alegerile potrivite. Acum, totul dispăruse. Ieșisem din peisaj. Nu aveam niciun model pentru o asemenea viață. Nu știam încotro mă îndrept. Nici cum avea să se sfârșească totul.

În depărtare, auzeam artificii pocnind. Oamenii din Atwater sărbătoreau Anul Nou, alegând să se bucure de ce urma. Numai că eu nu puteam face la fel.

Când mă mutasem cu mama, cu doi ani în urmă, după 12 luni în care încercasem să îmi descurc haosul existențial, sufeream de șoc posttraumatic și nu îmi trecea prin gând să arunc o privire înapoi. Acum, când cei mici erau la celălalt capăt al casei și nu puteam decât să mă uit la tavan, mintea mea aluneca înapoi, pentru prima dată de multă vreme. Mă gândeam la ce pierdusem.

În ultima seară de Anul Nou petrecută cu Danny căzuserăm la datorie amândoi la 21:30. La miezul nopții, artificii ne-au trezit și am zăcut unul lângă altul, cu ochii deschiși în beznă, ținându-ne de mână și făcând promisiuni.

— O să mă duc la sală anul ăsta, am zis. Măcar o dată.

— Eu o să fac curățenie în garaj, a zis el.

— Învăț să fac clătite.

— Iar eu, să jonglez.

M-am întors spre el.

— Nu prea te văd eu jonglând.

— Tata nu știa să facă nimic grozav, mi-a zis. Vreau să fiu genul de tată mișto.

— Ai putea învăța să faci trucuri magice.

— Anul următor, mi-a spus, trăgându-mă mai aproape. Lucrurile grozave se învață pe rând.

Fusese un miracol să am o casă adevărată, pentru prima dată în viață. Îmi făceam prea multe griji, dar era un cămin. Un cămin real, pe care plănuiam să îl păstrez pentru totdeauna.

Acum, întinsă în pat, mi-era dor de trecut. De patul meu, de casa mea, de viața mea. Apoi, poate fiindcă eram atât de obosită sau poate pentru că era atât de târziu, am lăsat durerea să mă cuprindă, să mă înghită și să mă tragă într-un somn lipsit de lumină, de aer și de vise.

Capitolul 4

De dimineață, am găsit copiii la masa din bucătărie, îndopându-se cu clătite din făină integrală în forma inițialelor lor, înmuiate generos în gem cald de prune. Jean prăjea șuncă pe aragaz. Copiii m-au informat că era un ospăț de Anul Nou. Toată lumea se purta de parcă mai făcuseră asta de o mie de ori înainte.

— Șuncă? a întrebat Jean, înclinând tigaia spre mine. Este de casă.

— Poate doar cafea, am zis, încântată să descopăr un aparat de cafea delicios de modern, de ultimă oră. Ce aparat grozav.

— Nu glumesc cu cafeaua, a zis Jean.

— Mami, a zis Abby, mănâncă niște gem.

— Mătușa Jean l-a făcut chiar ea, a zis Tank, cu gura murdară de gem.

M-am așezat vizavi de ei, la masă, cu o cană de cafea.

— Știți ce e grozav?

— Ce? au întrebat ei.

— Sunt doi copii la masă, dar niciunul nu m-a trezit azi-noapte.

Tank a început să chicotească.

— Cum e posibil? am întrebat.

— Mami, a spus Abby, pe cel mai informativ glas posibil, Tank a dormit dus toată noaptea.

Tank era mândru.

— Da.

Am bătut cuba cu el.

— Cum ai reușit?

Tank și-a vârât o clătită întreagă în gură.

— Păi, a zis, pe înfundate, voiam să văd comoara. Așa că m-am prefăcut că dorm până ce chiar am adormit.

Jean a pus o farfurie cu șuncă pe masă.

— Azi avem multă treabă, a zis. Eu și copiii vom săpa după comoara piraților, sper să găsim

cantități mari. Iar tu vei rămâne aici și vei învăța totul despre capre.

— Dacă voi săpați după comoară, cum o să învăț eu despre capre?

Jean a zâmbit.

— O'Connor.

— Cine este O'Connor?

— Un soi de administrator al fermei.

S-a apropiat de fereastra bucătăriei și a arătat afară. I-am urmat privirea și am văzut cel mai zburlit bărbat de care-mi ciocnisem vreodată privirea. Arăta ca un Muppet^[9]. Ca un om al peșterii. Ca Bigfoot. Capul lui păros părea să-i acapareze trupul, și chiar și blugii și cizmele de lucru păreau păroase. Exceptând o pereche de ochi albaștri și o dungă verticală în chip de nas, barba îi acaparasă toată fața.

— Nu este un administrator, am zis. E Chewbacca^[10].

— Da, barba aceea e o rușine, a comentat Jean. Și lipsa...

— Igienei?

— Îngrijirii, a încheiat ea. Dar dedesubt e chipeș, promit.

Nu îmi păsa dacă era sau nu chipeș, atâta timp cât n-avea purici.

— E foarte priceput, a continuat Jean. Dacă ar exista o probă olimpică la îndemânare, ar fi medaliat cu aur.

— *Ar trebui* să existe o probă olimpică pentru îndemânare, am zis, încă privind pe geam. Și am știut, așa cum uneori simțim lucruri, că am încântat-o spunând asta.

Jean a revenit la treabă, strângând vesela de la micul dejun și cufundând-o în apă cu clăbuc, dar eu am continuat să-l privesc cum umplea cu apă bolurile câinilor. Apoi, de parcă mi-ar fi simțit privirea asupra lui, s-a întors, a privit pe geam și – spre groaza mea, pentru că purtam doar o cămașă de noapte din bumbac subțire – a pornit spre casă.

Am trimis copiii să se îmbrace, dar, înainte să o pot șterge și eu, se afla deja pe veranda din spate, lângă ușa deschisă, privind spre noi. Vedeam de aproape noroiul în care se afundase până la genunchi.

Atunci mi-am amintit ceva. Purtam chiloți cu căpșunele. Știam sigur, pentru că Danny mi-o spusese de multe ori, că se vedea foarte ușor și chiar puteai număra fiecare căpșunică prin materialul cămășii de noapte. Am rămas complet nemișcată, sperând să mă pierd în peisaj.

— Poarta e reparată, i-a zis el lui Jean, de parcă nu mai era nimeni în bucătărie.

— Mulțumesc, a răspuns ea, îndreptându-se spre ușă și făcându-mi semn să vin și eu. Mi-am încrucișat brațele la piept și am făcut un pas. Ea a deschis ușa din plasă, ca să ne putem vedea mai bine cu toții. James O'Connor, ea este Libby Moran.

— An Nou fericit, am zis eu.

O'Connor a părut ușor surprins că era Anul Nou și s-a încruntat, înainte să revină în prezent.

S-a uitat spre Jean.

— Nepoata pierdută, a zis el, de parcă făceam parte dintr-o poveste faimoasă. A întins mâna.

— Da, am zis, strângându-i-o. Pierdută și regăsită.

— În sfârșit, a zis O'Connor, chiar când copiii au tropotit pe scări în jos și au încremenit dând cu ochii de el.

Abby a făcut un pas în fața lui Tank.

— Îți protejezi fratele? a întrebat-o O'Connor.

— Da, a zis ea.

— De ce?

— În caz că ești o bestie.

O'Connor a înclinat capul și a privit-o apreciativ:

— Ești curajoasă, soră mai mare.

— Este și foarte puternică, a completat Tank. Nu vrei să o înfurii.

— Mersi de pont, a zis O'Connor, cu ochii încă mijiți.

— Nu vă faceți griji, a spus Jean. E om, sub toată blana aia.

Toată lumea era gata, mai puțin eu, așa că am trimis copiii afară, în curte, și i-am promis lui O'Connor că ne vedem lângă hambarul pentru mulș într-un sfert de oră. Dar mai întâi m-am oprit lângă chiuveta din bucătărie și m-am spălat, cu apă fierbinte și detergent pentru vase, pe mâna care o strânsese pe a lui. Nu doar o dată, ci de două ori. În caz că totuși avea purici.

Făcând turul fermei, am avut senzația că Jean îi spusese lui O'Connor să înceapă cu lucrurile de bază. Când am trecut pe lângă hambar, a zis „Aici e hambarul.” Când caprele s-au adunat în jurul nostru, a zis „Astea sunt caprele.”

— Știu ce sunt caprele, i-am zis. Apoi, mai politicos: Au nume?

— Depinde pe cine întrebi, a zis O'Connor. Dacă o întrebi pe mătușa Jean, îți va spune 20 de nume în 20 de secunde.

— Și dacă te întreb pe tine?

— Eu o să-ți zic că-s toate Capră.

M-am oprit o secundă, apoi am întrebat:

— De ce îi spui „mătușa Jean”?

O'Connor se aplecase să controleze urechile unei capre.

— Nu e mătușa ta, am continuat, încruntându-mă. Sau este?

— Nu, a zis el. Nu este. Dar o cunosc de când eram în scutece. A fost prietenă cu mama.

Am remarcat „a fost”, dar n-am comentat.

— În plus, a continuat el, este terapeuta mea.

— Ai o terapeută?

— Toți cei din oraș au, a zis, începând să mă conducă spre câmpul din spate. Este mătușa Jean.

— Toți cei 12.001 locuitori ai orașului sunt clienții ei?

— Nu toți deodată.

— Cumva, când mă gândesc la un orașel texan, nu-mi vine în minte „terapie”.

— Orașul ăsta e pe jumătate format din hipioți, a zis el peste umăr.

— Da?

— Normal. Au venit pentru izvorul termal.

Auzisem despre el, dar nu fusesem acolo. Era anunțat prin panouri publicitare pe autostradă. Unii credeau că apele erau tămăduitoare, iar Jean se număra printre ei.

Se ducea să se afunde în el în fiecare dimineață, între yoga și micul dejun.

— Hipioții au venit în anii 1970, a zis el, și au început să se amestece cu fermierii. Când a ridicat privirea, avea sprânceana arcuită mucalit – era una dintre puținele părți vizibile pe chipul lui.

— Au creat hibrizi de fermieri cu hipioți?

— Da, a răspuns el, întorcându-se spre o poartă blocată cu lanț. Iată regula privind porțile de la o fermă, a continuat, dintr-odată pe un ton serios. Le lași mereu așa cum le-ai găsit. Dacă sunt deschise, le lași deschise. Dacă sunt închise, le închizi după tine.

— În regulă.

— Unele zăvoare sunt ruginite, a zis el, arătându-mi unul.

Era simplu, metalic. Dar, când am apăsător, nu a cedat.

— Apasă până când alunecă înapoi.

Am apăsător. Degeaba.

— Apasă, a zis iar O'Connor, de parcă aveam nevoie de explicații.

— Apăsător.

— Mai tare.

— Asta fac!

În cele din urmă, nu a mai suportat. A pus o mână peste a mea și mi-a apăsător degetul mare cu al lui – atât de tare, că a cedat zăvorul imediat.

— Au! am zis.

Mi-a dat drumul, iar eu mi-am scuturat mâna.

— Scuze. Poate ar trebui să îl înlocuiesc.

— Nu, am zis eu, urmându-l și privind cum pune zăvorul înapoi cu o singură mână. O să fac niște... niște exerciții cu degetul mare.

Cuvintele sunau și mai prostesc rostite tare decât păruseră în mintea mea.

De lângă iazul din spate vedeam toată ferma: pădurea deasă de pe dealul din spatele nostru, pajiștile pe care Jean le arenda fermierilor și curtea. Era minunat. Verde peste verde, cât vedeam cu ochii.

Ceva la casele, gardurile și clădirile din oraș probabil că încetinea vântul. Asta remarcasem de când eram la țară – mângâierea constantă a unei adieri pe piele. Făcea să foșnească frunzele copacilor și răsucea elicele morilor. Trecea prin iarba înaltă. Era o forță, era ceva viu, ceva mai mult decât doar aer.

Am închis ochii, iar când i-am deschis, O'Connor deja străbătuse jumătate din distanța până la curte, de cealaltă parte a porții căreia îi pusese din nou zăvorul. Am tropăit după el, dar, în loc să încerc să deschid zăvorul, am sărit gardul.

Înapoi în hambar, caprele își împingeau capetele în palmele noastre, până ce le-am mângâiat ca pe niște căței și O'Connor mi-a arătat ce era de făcut. Vechiul hambar, cu acoperișul de tablă ruginită, fusese un bar clandestin în anii 1920. Acum, adăpostea fân, o poiată pentru găini și pisicile fermei. Noul hambar era lucios și curat, vopsit într-un cenușiu ca al norilor de ploaie. O parte era înconjurată de un țarc și, în timp ce umblam, O'Connor a zis:

— Aici așteaptă caprele să fie mulse.

— Le place?

— Nu le *displace*, a răspuns.

Înăuntru, mi-a arătat platforma pe care stăteau caprele, barele metalice care li se închideau în

jurul gâturilor ca să le țină pe loc, gălețile cu gustări pe care le primeau și mașina de muls.

Am fost un pic dezamăgită să văd mașina. Nu era chiar ca în *Heidi*.

— Nu le mulgem manual?

— Doamne, nu, a mormăit O'Connor. Ar dura toată ziua.

Mașina de muls avea niște tuburi lungi, de plastic, prevăzute cu niște cupe, și un motor ca de aspirator. O'Connor se ocupase deja de muls de dimineată, așa că nu mi-a făcut o demonstrație, dar mi-a arătat pentru ce era fiecare lucru. Când am ajuns la cupe, am zis:

— Iar partea asta se pune pe... am ezitat. Pe...
ăăă, sfârcuri?

O'Connor și-a dus mâinile la ochi.

— Animalele nu au sfârcuri, a zis, ci mameloane.

— Dar e aceeași idee, nu?

— Aceeași idee, a cedat el. Termenul este greșit.

Am remarcat un aparat mic de radio pe un raft, dar apoi m-am întrebat cum de-l putea auzi cineva peste zgomotul mașinii de muls.

O'Connor mi-a remarcat privirea.

— E stricat, a zis. Ne facem noi muzica.

— Cum?

— Cântăm, a spus, înclinând capul spre mine.

— Câți tu? am întrebat. Părea prea mohorât.

— Normal, a zis. Caprele adoră. Uneori se alătură.

Următoarea oprire a fost bucătăria în care se făcea brânză, camera de lângă hambarul de muls. A trebuit să ne schimbăm încălțările înainte – cu șlapii grosolani din grămada de lângă intrare – pentru că acea cameră, spre deosebire de spațiul pentru muls, era lustruită și orbitor de curată, cu tejghele fără pată și echipament de gătit ca la restaurant: chiuvete mari, robinete cu duș, o insulă de lucru, oale și gălețușe care atârnavă de un rastel prins în tavan și, într-un colț, o cameră frigorifică.

— Ai grijă cu asta, mi-a zis O'Connor, arătând spre ea. Ceva nu-i în regulă cu zăvorul și se mai blochează. Să nu intri niciodată fără s-o lași deschisă.

Apoi, privindu-mă atent, s-a răzgândit.

— De fapt, să nu intri niciodată și atât. Dacă ai nevoie de ceva, mă chemi.

M-am uitat la frigider. Părea să fie folosit și ca spațiu de depozitare, conținând vane cu brânză, dar și cutii cu provizii și chiar și câteva pături de lână.

— Pare mult spațiu pentru nu foarte multă brânză, am spus.

— Nu avem cine știe ce acum, dar nu e niciodată plin, a spus O'Connor. Frank l-a instalat când se gândeau că se vor extinde. Dar s-a îmbolnăvit și nu s-au mai extins.

— Ce a avut?

— Parkinson, a zis O'Connor.

— Ah, am spus. Iar acum Jean are artrită.

El a încuviințat:

— Așa că acum te vei ocupa de ce făcea ea – de muls și de făcut brânză.

— Și tu ce faci?

— Restul, a zis el. Ajut și la muls. Merge mai repede în doi.

— Cu brânza ce facem?

— O vindem.

I-am zâmbit, în loc să-mi dau ochii peste cap.

— Unde o vindem?

— În târgurile de fermieri din Houston și Austin, m-a scrutat el. Dar încă nu ești pregătită. Trebuie să trecem întâi prin elementele de bază.

Înapoi afară, am traversat curtea spre casă.

— Cam asta-i de făcut, a zis O'Connor, la câțiva pași în fața mea. Muls dimineata, treburi gospodărești, brânză după-amiaza, muls iar seara.

— Pare o viață bună, am zis.

— E grozavă.

A încetinit sub un stejar de lângă casă, zicându-mi că ar trebui să merg să cumpăr câte ceva de la

magazin. Mi-a dat o listă și un plic cu bani.

— Păstrează restul și bonul, a zis.

— Sunt asistenta ta? am întrebat.

— Într-un fel, a spus el. Deși poți să-ți spui „ucenică”, dacă preferi.

Mi-a aruncat cheile, pe care nu am reușit să le prind, și mi-a zis că pot lua camioneta fermei.

— E deschis azi? am întrebat. Oamenii lucrează de Anul Nou?

— La țară, oamenii lucrează în fiecare zi.

Am avut senzația că mă tachinează.

— Deci magazinul e deschis?

— Nu, a zis el. Nu de Anul Nou. Dar Tom a lăsat un sac cu furaje pentru noi lângă ușa din spate. Lasă o bancnotă de 20 prin fanta pentru corespondență.

Să las o bancnotă prin fantă. Sigur că da.

— Cum obțin bonul?

— Scrie o chitanță de mână.

Voiam să iau dubița – doar ca să fiu pentru o vreme într-un spațiu personal. Dar aveam impresia că trebuia să fac lucrurile așa cum se făceau. Așa că am găsit camioneta – albastră, parcată lângă vechiul hambar – și, după ce am citit sticker-ul pe care scria TOTUL ARE LEGĂTURĂ, am urcat. Camioneta avea o banchetă, dar nu centuri de siguranță pentru umăr, iar geamurile, care se coborau cu manivela, erau deja deschise.

Am ieșit la drum și mi-am scos brațul pe geam. Am încercat să îmi amintesc ultima dată când condusesem undeva singură, pe un drum deschis, cu părul în vânt, sau când îmi petrecusem o dimineață cu atât de multe ființe cu blană, inclusiv administratorul fermei.

Trebuia să fac o schimbare, pentru o vreme. Deși nu asta îmi imaginasem, nu asta voisem, nu puteam nega că era diferit. Nu eram sigură dacă situația mea era mai bună sau mai rea, dar nu exista îndoială că făcusem, în sfârșit, o schimbare.

Sau poate că Jean o făcuse pentru mine.

Capitolul 5

Așa că am rămas, cu toate că nu am luat decizia să rămânem. Dar nici să plecăm.

Nu a fost o tranziție tocmai ușoară. Copiilor, de exemplu, nu le plăcea mâncarea mătușii Jean. Nu consuma burgeri de veveriță (ce ușurare!), dar nu exista zahăr în casă. Exceptând faimoasele sale clătite, mânca doar carne de fermă, legume și fructe, pentru că, spunea ea, „carbohidrații îți fac felul”.

Așa că nu aveam pâine, nici paste. Dar aveam tone de unt. Care avea un gust atât de bun! – uitasem *cât* de bun. Acasă la mama existau doar margarină și Olestra^[1].

Orice era diferit de viața de la mama trebuia să fie benefic, prin definiție, mi-am spus. Mi-am spus asta și despre dispariția bruscă a televizorului, care a fost un alt șoc pentru copii.

Televizorul fusese activitatea noastră de tranziție la oraș și metoda noastră de a ne omorî timpul. Să nu mai zic că funcționase ca babysitter, clown, unealtă de adormit. Dintr-odată, făceam toate astea singuri, clătinându-ne printre activitățile zilnice, de parcă ne luase cineva roțile ajutătoare. Căci să fii ocupat se învață. La fel și explorarea, mima și goana în jurul casei. Jean se aștepta de la copiii mei să știe toate astea. În prima săptămână, zisese „Mergeți afară la joacă” și ei o ascultaseră. Dar apoi i-am văzut stând în curte, fără să știe ce să facă mai departe. I-am lăsat câteva minute, așa cum faci cu un sugar pretențios, și, când n-am mai suportat, am ieșit să le dau idei.

— De ce nu udați grădina? întrebam iar și iar, la început, dar, curând, butoiul cu apă de ploaie s-a golit. De ce nu hrăniți găinile? am zis atunci.

— Mami, s-a plâns Abby, Jean a zis să le dăm doar o cană de pelete pe zi. Nu vrem să fie obeze.

În a treia noastră seară la fermă, pe care am numit-o aniversarea de trei nopți, Jean i-a lăsat pe copii să dea drumul la artificii în curtea fermei, pentru că rataserăm ajunul Anului Nou. Ne-am pus hainele groase și căciulile împletite și am rămas afară până ce s-a făcut prea frig.

Abby își făcea griji pentru capre.

— N-o să le speriem?

— Nu, a zis Jean. Știu că oamenii sunt nebuni.

Apoi, am intrat să ne încălzim și să frigem bezele pentru *s'more*^[12] la focul din șemineu.

În aceeași săptămână, am înscris copiii la școala primară de stat, o clădire imensă, care deservea trei regiuni administrative în punctul lor de intersecție. Îmi imaginam o căsuță de țară, gen *Căsuța din preerie*^[13], așa că m-a demoralizat să văd structura din anii 1960, ca o închisoare. Dezamăgitoare au fost și raportul elevi/învățători (37 la 1), și reducerile de buget care eliminaseră toți asistenții de la clase, orele de artă și orele de muzică.

M-am răsucit în pat până la trei dimineața înainte de prima zi de școală a copiilor. Tank avea să se descurce, însă îmi făceam griji pentru Abby. Oficial, piciorul i se vindecase. Încheiaserăm terapia fizică de un an. Avea o cicatrice pe lateral, dar era ușor de acoperit cu pantaloni. Mai șchiopăta ușor când mergea. Uneori, mă gândeam că se vede, alteori, că nu. Nu era rău cât să o împiedice să facă lucruri, dar era rău cât să nu facă multe lucruri suficient de bine. Problema răzbătea tot mai des pe măsură ce copiii creșteau și o auzeam pe Abby criticându-se adesea pentru că era lentă.

Nu știam ce să-i spun despre asta. Cum îi spui unui copil că va trebui să muncească de două ori mai mult decât ceilalți, pentru jumătate din randamentul lor? Nu aveam cuvinte pentru asta. Tot ce știam era că privindu-ți copiii supraviețuind copilăriei era mult mai rău decât să fi supraviețuit tu propriei copilării.

Foindu-mă în pat, m-am certat pentru că-i retrăsesem de la o școală de oraș imperfectă, dar unde se acomodaseră. Acum, aveau să treacă din nou prin toate: să întâlnească oameni noi, să-și facă din nou prieteni, să își dea seama cu cine să vorbească și cu cine nu pe terenul de joacă și ce să se joace. Și nu știam ce purtau copiii de aici sau care jucării erau grozave, și nici alte idei nu aveam despre cum să-i ajut să se adapteze. Cum ar fi putut să îi ajute învățătoria sau învățătorul, dacă avea pe cap 37 de copii? Simțeam că le dau drumul pe o pajiște pustie, să se descurce singuri.

Planul era ca Jean să îi ia de la școală și să îi supravegheze după-amiaza, până ce terminam eu cu mulsul de seară. În prima zi, însă, a trebuit să alerg să văd ce fac de îndată ce am auzit dubița.

Eu și animalele i-am înconjurat ca niște paparazzi, în timp ce coborau, și mă așteptam să îi văd stresați și zguduiți, după o zi întreagă de lucruri noi.

— Cum a fost? am întrebat, uitându-mă îndeosebi la Abby.

Abby a zis ceva de genul „Super”, apoi, către Jean:

— Ne putem juca acum cu pisoii?

Jean a încuviințat și amândoi au luat-o la goană, făcându-mă să țip:

— Și la tine a fost super, Tank?

Niciun răspuns.

— Probabil că da, i-am zis lui Jean.

— Par în regulă, a confirmat ea.

Firește că a părea și a fi în regulă sunt două lucruri diferite. Spre deosebire de adulți, care înregistrează și procesează dificultățile în timp real, copiii nu par să remarce decât mult mai târziu.

— Deocamdată, așa par, i-am zis lui Jean, refuzând în tăcere să îmi descleștez inima.

Poate că mă voi relaxa în februarie, când ne vom fi acomodat. Sau poate vara următoare, când

vom fi știut cum merge treaba. Sau voi aștepta până când chiar ne vom fi lămurit cu toate. De exemplu, când vor fi absolvit facultatea.

Până atunci, trebuia să-mi amintesc că nu puteam controla totul. Precum eforturile mele de mulș. Nu erau încă de nota zece (săptămâna aceea blocasem o capră în hamul metalic), dar deveneam tot mai pricepută, sub îndrumarea lui O'Connor.

— Trebuie să te relaxezi, mi-a zis el, prin a treia săptămână, în timp ce ne aflam amândoi la stațiile de mulș.

— Dar sunt relaxată, am protestat.

— Fetele îți simt încordarea, a zis el. Și le agită.

— Eu agit caprele? De unde știi?

O'Connor a ridicat din umeri.

— Limbajul trupului.

— Al meu sau al lor?

— Ambele.

— Nu prea am petrecut timp cu animale, am spus. Exceptând țestoasa de când eram mică. Până când mama a călcat-o cu mașina.

O'Connor a dat din cap, în timp ce eu încercam să conving o capră să urce pe platforma de mulș. Cu cât trăgeam mai tare, cu atât se opunea mai abitor, până când s-a transformat într-o luptă.

— Hei, a zis O'Connor, ușurel.

— Ea se încăpățânează.

O'Connor s-a uitat la noi, apoi s-a apropiat și a condus cu blândețe capra pe platformă, prinzând-o în hamul metalic dintr-o mișcare grațioasă. Floare la ureche.

— Te dai mare, am zis.

Câteva clipe mai târziu, a ridicat din nou privirea.

— Știi ce să faci? a zis. Să le cânti.

— Ce să le cânt?

— Orice. Ce-ți place. Beatles. Melodii din seriale.

— Să le cânt melodii din seriale caprelor?

— Eu le cânt melodii de dragoste, a zis el.
Pentru că toate mă iubesc.

Am încercat să înțeleg dacă glumea sau nu. Era greu de zis, cu fața ascunsă sub tot părul ăla.

— Păi, am zis, în cele din urmă, nu pot să cânt.

— Nu poți sau nu vrei?

— Nu pot și nu vreau, l-am privit. Eu nu cânt.

— Nu cânti în mașină? La duș?

— Nu.

— Dar când e ziua cuiva? Îi cânti „La mulți ani”?

— Mimez.

— De ce?

— Pentru că nu cânt bine.

— Dar cui îi pasă?

— Mie. Și ți-ar păsa și ție, dacă m-ai auzi. În plus, caprele ar lua-o la goană.

O'Connor m-a privit o clipă.

— Acum chiar vreau să te aud cântând.

— N-o să auzi, am clătinat din cap.

În următoarele săptămâni, am decis că era, în general, mult mai plăcut decât păruse la început. Făcea tot ce îi cerea Jean, repede și precis – nu glumise cu privire la îndemânarea lui. De la vopsitul semnelor la condusul unui bulldozer și repararea motoarelor stricate de tractor, putea face absolut orice.

Pescuia adesea pentru noi din iaz și aducea pește să-l gătim la cină, ceea ce-i încânta și-i dezgusta simultan pe Tank și Abby, când îl priveau curățând măruntaiele. Părea să se descurce firesc cu copiii și n-a durat mult să îl poreclească pe Tank „T-pasăre”, „Tornadă” și „DJ Raptor”. Abby se căpătuisese cu „Mamacita”, care o făcea să rânjească de fiecare dată.

Și iată cum se legase o intimitate instant cu primul bărbat care se apropia vag de viețile noastre în ultimii trei ani. Eu, firește, încă ezitam, cu încăpățănare. Dacă puștii mei nu erau atât de rezervați, atunci aveam să fiu eu pentru toți trei.

Eram acolo de aproape o lună când O'Connor a apărut pe veranda din spate într-o seară, pe când luam cina.

— E ceva ciudat în curte, i-a zis el lui Jean.

Ea s-a încruntat, înainte să-i citească expresia.

— Ceva ciudat?

— Două chestii ciudate, a zis el, cu o preocupare exagerată. Poate copiii mă pot ajuta să îmi dau seama ce.

Tank era deja în picioare și ieșea pe ușă. Dar Abby s-a întors spre mine.

— Putem merge? m-a întrebat.

Am încuviințat și m-am ridicat să îi urmez și eu.

Nici nu ajunseseam bine afară, că am văzut ce era. În cel mai mare stejar din curte fuseseră prinse de cea mai înaltă cracă două anvelope vechi de tractor.

În câteva clipe, copiii se legănau și se răsuceau deja în ele, iar O'Connor îi împingea. Jean a apărut lângă mine.

— Drăguț din partea lui, am zis.

— Da, a confirmat ea. Este un om drăguț.

— Și priceput, am zis.

— Foarte.

— Îl cunoști de când era mic?

— Da! a exclamat ea. Voi doi...

S-a oprit.

Am privit-o.

— Voi doi sunteți de-o seamă, a continuat ea.

— Ai fost prietenă cu mama lui?

— Da.

— Dar nu mai ești?

— Păi s-a mutat, a zis Jean.

— Aha. Și tatăl lui s-a mutat?

Jean s-a întors spre mine.

— Mi-e greu să vorbesc despre asta, pentru că știu multe despre oameni din ședințele de terapie.

— Ah, am zis.

— Poate ar trebui să-l întreb pe el.

— Bine, am zis, deși știam că nu o voi face.

Ne-am uitat la ei un minut, în tăcere.
— Băiatul ăla trebuie să se tundă, a zis Jean.
— Cine, Tank?
— Nu. Celălalt.
Înainte să-mi dau seama ce făceam, am zis, cu o voce care părea să propună ceva:
— Am mașină de tuns.
— Da?
— Pentru Tank, i-am explicat.
Simțeam că voia să-mi sugereze să o folosesc pe O'Connor; n-aveam însă nicio dorință să tund – și nici măcar să mă apropii de – părul ăla.
Dar am adus-o.
— Poți să i-o împrumuți, dacă vrei.
— Cine, eu? s-a strâmbat Jean. Doamne. L-aș transforma în gard viu.
Am râs politicos, iar ea s-a întors spre mine.
— Cu ce să te mituiesc ca să-l tunzi?
Am fluierat:
— Comori de pirăți?
— Mă pun pe săpat.
— Deci nu îmi ceri asta?
— Încă nu, a zis ea.
Eram recunoscătoare. Știam cu siguranță că nu-i puteam refuza nimic.

Nu la multe zile după aceea, Jean a găsit o soluție să-i facă pe copii să mănânce. A început să înfigă totul în țepușe. Totul a devenit chebap. De fructe, de carne, de murături.

Orice era înfipt în băț era distractiv și, odată ce a impus acel obicei, n-am mai avut probleme.

Am adoptat repejor o rutină. Pregăteam copiii dimineata și îi duceam la școală cu mașina. Apoi îi lua Jean, în timp ce eu îmi terminam treburile, și ne vedeam în curte, pe la 17:30, după care intram să luăm cina împreună. Nu era foarte diferit de programul de la oraș, când îi luam de la after school după serviciu. Dar faptul că erau atât de

aproape – că îi puteam privi pe ferestruică – făcea lucrurile mai dificile.

Și totuși, trebuia să recunosc că păreau fericiți. Jean era fenomenală cu ei. Calmă, complet implicată. Nu se agita niciodată în preajma lor și avea o imaginație fără limite. Mă uitam pe geam și îi vedeam făcându-și coroane din frunze. Sau învârtea cu un băț într-o găleată, în timp ce copiii strângeau pietre, noroi și pene pentru poțiuni magice. Uneori, stăteau toți în leagănul de pe verandă și citeau. Nu am auzit-o niciodată scoțând o vorbă grea. Răbdarea ei o depășea cu mult pe a mea, nemaivorbind de cea a mamei.

La finalul lui ianuarie, eram convinsă că mutarea în Atwater fusese alegerea evidentă. Cine nu ar fi vrut să trăiască în locul ăsta superb, magic, pastoral? Cui nu i-ar fi plăcut viața într-un orașel? Mai ales într-un orașel ca ăsta, un amestec grozav de rural de modă veche și stângăcie New Age. În plus, învățam lucruri. Uitasem câtă satisfacție îți dă munca grea. De săptămâni întregi, dormeam neîntoarsă noaptea. Învățam diverse rețete de *chevre*, cu ajutorul lui O'Connor, și începeam să mă gândesc să-mi asum și feta. Cunoșteam caprele, toate numite după femei celebre din istorie și literatură: Harriet Tubman^[14], Pocahontas^[15], Jane Austen^[16] și Lois Lane^[17] erau preferatele mele. Și nimic nu mi se părea mai distractiv decât să-i aud pe copii vorbind despre capre, după ce le-au învățat și ei numele.

— Cred că Helen Keller^[18] pare gestantă, zisese Abby, cu o zi înainte.

— Serios? am întrebat. Nu-mi dau seama.

— Este mult mai grasă decât Toni Morrison^[19] sau decât Lady Bird Johnson^[20], continuase ea.

— Dar nici pe departe cât Elena din Troia^[21], zisesem eu, care nu-i gestantă.

Jean și Abby făceau mici decorațiuni pentru zgărzile caprelor, tăind forme din fetru ca să le

lipească pe spate, iar Abby numea, foarte serioasă, munca lor „moda de primăvară”. Îmi explicase: „Doar pentru că sunt capre nu înseamnă că nu pot arăta bine.”

Mutarea la țară ne oferise o grămadă de posibilități. Parcă m-aș fi pregătit să-mi îngrop viața, însă acum, în mici momente neașteptate, ca atunci când o adiere străbătea curtea, simțeam tresăriri din ceva ce-aș fi putut descrie doar drept fericire.

Apoi, am dat din nou peste Sunshine.

Capitolul 6

Drumurile la oraș erau mereu haotice. Toată lumea voia să mă oprească, să mă îmbrățișeze și să-mi spună cât de dragă le era Jean. Să fiu nepoata ei mă transforma într-o mică starletă în Atwater și toată lumea părea să știe pe cineva cu care stătuse în spital, sau căruia îi spusese exact ce trebuia când nimeni nu-și găsea cuvintele, sau cu care sărise de pe pod ca să se scalde dezbrăcați.

Tot ce puteam face era să aprob și să spun:

— Pare minunată.

În ziua aceea am văzut-o din nou pe Sunshine la magazinul cu furaje. Tocmai primisem în dar o pereche de cercei cu pene de la o doamnă pe nume Selma. Când m-am întors spre casa de marcat și am văzut-o pe Sunshine, aproape că am scăpat punga cu bunătăți pentru capre. Uitasem cu totul de ea.

Am ridicat punga pe teighea, încercând să îi citesc pe furiș numele de pe ecuson.

— Bună, Sunshine, am zis.

Ea mi-a făcut cu mâna.

— Îmi pare rău din nou că aproape te-am ucis în ziua aceea, am spus.

Oamenii din spatele meu au devenit atenți.

— Nu-ți face griji, a spus Sunshine. A fost mâna destinului.

Își colorase unghiile cu marker negru.

— Cred că mai degrabă un picior luat de pe frână, am zis, scoțând câteva bancnote din plic.

— Nu, a ridicat ea din umeri, a fost destinul.

A luat bancnotele, dar, în loc să-mi dea rest, s-a aplecat spre mine și mi-a zis:

— Nu glumeam, cu soțul tău. Îl pot găsi.

M-am uitat din nou la ecuson, doar ca să am la ce.

— Nu îmi caut soțul, am zis.

Știam că trebuia să explic, însă gâtul părea să mi se fi înțepenit și nu mai puteam glăsuî acele cuvinte. Mi se păreau cele mai intime cuvinte pe care le-aș fi putut rosti, iar străina asta avea să mă oblighe să le spun – în fața tuturor celor de la coada lungă din spatele meu.

— Soțul meu nu s-a pierdut, am zis. A murit.

Acum pricepuse. Toată încăperea pricepuse. Am simțit un suspin de simpatie colectivă, ca o adiere. Mi-am coborât privirea în teighea. De fiecare dată când trebuia să spun cuiva despre Danny, primeam aceeași expresie de simpatie. De fiecare dată. Oameni diferiți, momente diferite, aceeași față.

Dar nu și de la Sunshine. De fapt, chipul ei exprima cu totul altceva.

— Da, știu! a zis, cu ochii strălucind de entuziasm. Asta fac eu.

Apoi, s-a uitat la publicul nostru, atât la cei de la coadă, cât și la cei care trăgeau cu ochiul dintre galantare, și mi-a făcut semn să mă apropii. M-am înclinat peste teighea, aproape suficient cât să-și ducă mâna la urechea mea și să spună niște cuvinte care parcă mi-au străpuns creierul și mi-au umplut capul de un soi de fum:

— Chem morții.

— Bine! am zis, prea tare, îndreptându-mă. Mersi!

Am înșfăcat punga și n-am mai așteptat restul. Am ieșit din magazin, cu zeci de chipuri uimite în urma mea, și, înainte să-mi dau seama ce fac sau încotro merg, m-am trezit nu înapoi la fermă, ci conducând prea repede pe șosea, în direcția greșită, cu pedala lipită de podea, sperând să fug cât mai departe.

Am încetinit pe când treceam pe lângă semnul care indica Izvorul din Atwater. Am făcut deci dreapta și apoi stânga, trecând pe lângă o zonă de picnic și oprindu-mă apoi într-o parcare. Cerul devenise tot mai întunecat în după-amiaza aceea. Am ieșit și am simțit o pală grea de vânt

atingându-mi brațele și fața. Fără să mă gândesc, am urmărit poteca printre copacii mesquite^[22], spre izvor.

Firește că nu credeam că Sunshine putea vorbi cu morții. Nu credeam în stafii, ședințe de spiritism și nici măcar, să fiu sinceră, în viața de apoi. Chiar dacă zugrăvisem niște imagini foarte vesele pentru copii, cu tatăl lor în cer, dormind pe un nor de bezele, nu credeam că ar exista cu adevărat un asemenea loc.

Așa că nu eram sigură, pășind pe cărare, ce mă speriasse într-atât. Dar simțeam încă răsuflarea fetei în ureche. Tot ce știam era că mergeam, în sfârșit, mai departe. Houston era înecat de amintiri cu Danny, dar acum eram într-un loc nou, fără urme din trecut. Nu voiam să discut despre Danny, să mă gândesc la Danny sau să discut la magazinul de furaje cu oameni care credeau că pot conversa cu Danny.

Nu era locul lui aici. Atât.

Așa că știam ce am de făcut. Trebuia să-i spun lui O'Connor că nu mai puteam merge la magazin. Să îl conving să meargă el. Așa puteam să mă țin departe de fata aceea. Puteam să rămân la fermă, unde nu pomenea nimeni de Danny fără permisiunea mea.

Am ajuns la o ravenă în care se afla faimosul izvor, dezamăgitor de mic, semănând cu o cadă cu apă fierbinte.

M-am apropiat de margine și am îngenuncheat. În locul acela liniștit, înconjurată de pale de vânt cu miros de furtună, am simțit că se ridică în jurul meu ceva ce nu puteam defini. Dintr-odată, sub cerul apăsător și întunecat, totul părea să se lege. Una e să vezi cuvintele acelea pe un sticker și alta să le simți.

Apoi a venit ploaia și eu am luat-o pe cărare înapoi spre camionetă, în pas alergător. Când am vârât cheia în contact, abia mai respiram și eram udă până la piele.

Am condus înapoi cu douăzeci la oră, ceea ce mi s-a părut repede, în ploaia torențială. Ștergătoarele se străduiau, dar nu prea îmi erau de folos. Apa era atât de densă, încât abia vedeam, și m-am întrebat dacă ar trebui să trag pe dreapta și să aștept să ia cerul o pauză.

Dar era timpul să mă întorc. Așa că am târât camioneta înapoi spre oraș, prin piață, și pe Drumul Copacului Frânt, unde ploaia a început să se mai domolească și am putut vedea ceva.

Dincolo de oraș, drumul a coborât în pantă spre un pârau și apoi a urcat iar un deal lunguiet, spre casa lui Jean. În urcare, am văzut un biciclist care dădea din răspuțuri la pedale spre creastă și m-am întrebat cât de nebun trebuia să fie ca să se aventureze pieptiș pe așa o vreme. Abia dacă-l vedeam de câteva secunde, când i-am văzut roata din față luând-o razna și bicicleta răsucindu-se peste mâner și, într-un moment ireal, aruncându-și omul din șa. Am călcat frâna și am oprit. Când am reușit să ajung lângă el, era deja în picioare. Apropiindu-mă suficient să văd ceva prin ploaie, mi-am dat seama că nu era un *el*. Era Sunshine.

— Sunt bine, a zis ea, dar avea fața zgâriată și plină de sânge, la fel și mâinile.

— Sunshine, am spus eu, am văzut ce s-a întâmplat!

Ea și-a dat la o parte, cu dosul palmei, șuvițele de păr ud de pe față.

— Probabil a părut mult mai rău decât în realitate.

— A părut groaznic, am zis.

— Sunt bine, a insistat. Și-a întins mâinile să i le spele ploaia, cu palmele în sus. Vedeam pietricele înfipite unde se lovise.

— Mă duc după bicicletă, am zis.

— Nu sunt departe de casă.

— Nu poți merge pe ea, am zis, gesticulând spre palmele ei.

Nu s-a împotrivit. Am ridicat bicicleta de pe jos și am așezat-o în bena camionetei, în timp ce Sunshine stătea lângă portiera pasagerului, incapabilă să o deschidă. După ce i-am deschis-o eu, s-a strecurat înăuntru, cu mâinile în poală și cu palmele în sus, încercând probabil să nu sângereze pe ceva din jur. I-am pus eu centura în jurul taliei, așa cum procedam uneori pentru copii.

Când am urcat pe partea mea, a zis:

— Acum începe să mă doară.

— Am înțeles, am zis. Unde e spitalul?

— Nu. Acasă e bine, s-a împotrivit ea. Sunt doar zgâriată.

M-am uitat lung la ea.

— Serios, a zis. Apoi, mai tare: Serios.

Așa că am ieșit din nou la drum.

A inspirat adânc.

— Îmi pare rău pentru mai devreme...

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Apropo, încă am restul tău.

— Păstrează-l.

— Nu am vrut să te sperii.

Nu îi spuseseam oare că nu voiam să discut?

— Încotro?

— Casa bunicului, a zis, arătând cu palma în sus.

A urmat o tăcere scurtă, în timp ce traversam podul peste pârâu, apoi Sunshine a zis:

— Știi că e prietenul mătușii tale?

— Toată lumea este.

— Nu. E *prietenul* ei.

— Ce?

M-am uitat la ea. Sunshine a mișcat din sprâncene.

— Nu se poate, am zis.

— Ba da. E adevărat.

— Nu se poate! am zis, oarecum încântată. De unde știi?

— Toată lumea știe, a zis ea. Sunt un cuplu oficial. Doar că ea îl ignoră acum, că ești tu aici.

— Ah, am zis, părându-mi rău pentru el, din principiu.

— E în regulă, a zis Sunshine. Spune că îi face bine. Că-l face să își amintească unde-i e locul. Că altfel își ia nasul la purtare, fiindcă e atât de arătos.

Drumul de pietriș care ducea spre casa lui Sunshine era o curbă scurtă de pe șosea. L-am urmat, intrând adânc pe o pășune, înainte de a ne opri la fermă. Am parcat în față și m-am dus să îi desfac centura lui Sunshine și să o ajut să iasă. Apoi am ridicat bicicleta din benă și am sprijinit-o de trepte.

Pe verandă, am întrebat-o dacă avea nevoie de ajutor cu rănille, însă ea m-a asigurat că bunicul ei era acasă și că o va bandaja.

— Îmi pare rău pentru mai devreme, a zis ea, când am apăsât pe clanță.

— E în regulă, am spus, mai puțin speriată acum, că eram ca înrudite.

I-am făcut cu mâna și am alergat în josul scărilor, prin ploaie. Dar, înainte să ajung la camionetă, am auzit-o strigându-mă.

— Ce e?

— Promit că nu voi încerca să iau legătura cu soțul tău decedat.

— Bine, am strigat eu înapoi.

Dar Sunshine nu terminase.

— Doar dacă nu mi-o ceri tu.

A doua zi dimineață, în timp ce Jean prăjea niște ouă din cuiabar pentru copii și eu îi îmbrăcam în hainele de școală, am întrebat-o:

— Ce crezi despre Sunshine?

— Ah, păi, a spus ea, Sunshine a parcurs o cale lungă.

— Asta ce vrea să însemne?

— Că a depus mari eforturi să se adune.

Alt set de răspunsuri evazive de la mătușa Jean. Dacă aș fi întrebat-o pe mama, aș fi aflat deja toată povestea vieții lui Sunshine, până la cât purta la

sutien. Dar mama era vorbăreață, or, Jean, părea exact opusul. Mamei îi plăcea să bârfească, iar lui Jean, să tacă mîlc. Mă întrebam dacă așa se născuseră sau dacă așa deveniseră ca reacție reciprocă. Am decis să îi împărtășesc lui Jean îngrijorarea mea cu privire la Sunshine. Dacă mama înrăutățea lucrurile, poate că Jean le putea ameliora.

Nu am vrut să îi spun totul în fața copiilor, așa că am zis, clar și tare:

— L-a văzut cineva pe Bob Dylan?

— Este în spatele hambarului! a răspuns Tank.

— Săpă o groapă, a precizat Abby.

— Ați putea să mi-l aduceți? Am nevoie de niște pupături de cățel!

Puștii au ieșit în goană pe ușa din spate și doar atunci mi-am dat seama că încă nu mâncaseră. M-am uitat la chebapurile cu omletă pe care le aranja pe masă Jean – în fapt, ouă cu scobitori înfipite în ele, ca niște țepi de arici.

— Amintește-mi să îi hrănesc când se întorc, am zis.

Am mâncat noi ouăle, care au fost delicioase.

— Râmele, a zis Jean.

M-am oprit din mestecat și am privit-o.

— Râmele pe care le mănâncă găinile, a continuat. Găinile crescute industrial mănâncă doar grăunțe. Cele de la fermă, pe de altă parte, sunt libere să consume orice. Seminte. Gâze. Râme. Melci.

Am tresărit nițel la „melci”.

— Care este cuvântul pentru plăcerea provenită din consumul lucrurilor delicioase?

Nu mă gândisem niciodată la asta.

— Nu știu dacă există vreunul.

— Nu se poate, a zis Jean. Trebuie să avem măcar unul.

Am clătinat din cap.

— Nu cred.

— Dintre toate cuvintele limbii engleze, fix pe acesta l-am uitat?

S-a încruntat și s-a gândit o secundă.

— Plăcerea gurii, a sugerat, dar am strâmbat amândouă din nas și am scuturat din cap.

— Prea mult, am zis.

— Trebuie să fie un cuvânt nemțesc, a zis ea. Ca *Fahrvergnügen*^[23].

— Sau *Schadenfreude*^[24], am zis.

Jean a încuviințat:

— Unul dintre preferatele mele.

— Avem nevoie de un dicționar.

— Nu. Vorbesc germană, a zis ea.

— Serios?

— Sigur, a zis. Toți fermierii bătrâni din zonă vorbesc germană. Nu și hipioții.

— Credeam că ești hippy.

— Am început cu germana, dar m-am convertit.

În timp ce se gândea, ochii i s-au îndreptat spre masă.

— *Mund* înseamnă gură, iar *Vergnügen*, plăcere.

— *Mundvergnügen!* am exclamat.

— Sau, a continuat ea, *Essen* este mâncare, iar *Freude*, plăcere.

— *Essenfreude!* Îmi plac amândouă.

— Dar care este mai potrivit?

— Să le folosim pe ambele și să vedem care prinde.

M-am uitat după copii, pe geam. Se urcaseră pe leagănele din anvelope. Era aproape timpul să-i duc la școală și nici măcar nu mâncaseră. Dar eu voiam să o întreb de Sunshine.

— Sunshine mi-a spus că poate vorbi cu morții, m-am adresat lui Jean, în timp ce îmi întorceam privirea de la fereastră.

— O, doamne, a zis Jean.

— Acum m-a speriat puțin.

— E de înțeles. Apoi, parcă luând o decizie, a zis: Știi despre Sunshine, nu?

— Tot ce știu despre ea este că mi-a promis că nu va lua legătura cu soțul meu defunct fără permisiunea mea expresă.

— A avut o copilărie grea, a zis Jean, începând să pregătească de prăjit un nou lot de ouă.

— În ce fel grea?

Jean s-a oprit.

— A fost în ziare, deci nu încalc vreun pact de confidențialitate.

— În ziare?

— Sunshine este Amber McAllen.

— Amber McAllen, actrița?

Jean a aprobat din cap.

Ce-mi spunea era imposibil. Una la mână, Amber McAllen fusese o actriță de renume mondial. Sunshine era cu cel puțin zece ani mai tânără decât mine – însă Amber McAllen și cu mine eram de aceeași vârstă.

O văzusem adesea, firește. Pe copertele de la *People* și *Redbook* și în faimoasele poze nud în nămol din paginile revistei *Vanity Fair*. Îi văzusem toate filmele – chiar și pe cel despre vampirița dansatoare la bară. Fusese prezentă peste tot în cultura pop de vreo cinci ani. Apăruse pe scenă la 14 ani, începând în forță, scriitoare, lăudată peste tot pentru inocența ei și pentru tenul fantastic. Apoi, când mai crescuse, căzuse pradă petrecerilor și devenise o poveste „așa nu”. După o perioadă de suișuri și coborâșuri, fusese concediată de pe platourile unui film de Spielberg, se dusese la dezintoxicare și dispăruse.

Se întâmplă rar ca o stea de cinema să dispară atât de repede. De obicei, urmează o pantă mai lină: se zbat, revin, se chinuie să obțină atenție, care devine tot mai dificil de obținut. Amber McAllen însă a renunțat pur și simplu. A renunțat la filme. A renunțat la creat poșete. A renunțat la susținerea mărcilor de parfumuri și operelor de binefacere. A renunțat la contracte. Și, de parcă ne-

ar fi rănit sentimentele colective, a fost complet uitată.

— Nu are sens, am zis. Ce să caute Amber McAllen aici? Purtând haine gotice? Lucrând la magazinul de furaje?

— E de-a locului. Sau, cel puțin, familia ei este.

M-am uitat pe geam. Copiii aveau să întârzie la școală – ceea ce nu o deranja prea mult pe Abby. Anunțase de curând că școala nu era „pe placul ei” și că ar prefera să stea acasă. Începuse să se roage în fiecare dimineață de Jean să lucreze pentru ea, ca îngrijitoare de capre, în loc să își vadă de clasa a doua.

— De ce, iubito? am întrebat, făcându-mi griji. Îți place la școală.

Abby a ridicat din umeri.

— Îmi plac animalele mai mult decât oamenii.

Firește că trebuia să meargă la școală. Dar – cel puțin în dimineața asta – nu imediat.

Jean s-a întors spre noua tură de ouă și a pus capacul peste ele, să le păstreze calde.

— Aproape că am dat cu mașina peste Amber McAllen, am zis din nou.

Nu știam de când nu mai juca. De cinci ani, parcă? De suficientă vreme, deși atunci când ajunsesem față-n față sau, mai degrabă, bară la genunchi, cu femeia care jucase în două dintre filmele mele favorite, nici măcar nu o recunoscusem.

Firește că se schimbase puțin. Nu mai era blondă, ci își vopsise părul într-un negru ca abanosul. Nu mai era anorexică, ci aproape dolofană. Toate lucrurile la care recurg vedetele de cinema ca să arate mai bine decât noi – înfometare, epilare cu ceară, exfoliere, bronzat artificial, Photoshop –, ea nu le mai făcea. Chiar dacă aveam încredere că Jean îmi spunea adevărul, tot mi-era greu.

— Nu arată ca Amber McAllen.

— Înfațișarea nu e totul, a zis Jean, care mi-a depănat apoi toată povestea.

Lucrurile pe care le știam deja, ca toată lumea, erau că mama lui Amber McAllen o înșelase și îi furase averea, până când trebuise să rupă orice legătură cu ea. După aceea, se făcuse de râs în public, vomitând într-un club. Cineva filmase totul cu un iPhone și postase pe YouTube. Au urmat eșecul Spielberg, dezintoxicarea, adevărul adevărat: înainte să se poată întoarce în L.A., bunicul ei o adusesse cu forța înapoi în Atwater, unde insistase să rămână să aibă grijă de caii lui și o trimisese la terapie cu Jean.

Se așteptase să fugă, dar ea n-a făcut-o.

Așa că Jean și Amber s-au pus pe treabă. Au analizat ce însemnau succesul, faima, puterea și popularitatea. Au examinat vechea ei viață din toate unghiurile, i-au studiat motivațiile, au scris poeme, au pictat cu degetele, au meditat. Au stabilit ce conta cu adevărat în viață, ce făcea o persoană să se simtă iubită și fericită și ce făcea totul să merite. Au decis că faima era opusul acelor lucruri. S-au împăcat cu gândul că toți banii fuseseră cheltuiți, împrumutați sau furați de iubitul mamei sale. Acum, în sfârșit, după ce-și luase înapoi porecla din copilărie și se lepădase pe vecie de Hollywood, Sunshine era bine.

— Mie nu mi se pare așa, am zis.

Vocea lui Jean era protectoare.

— Nu ai văzut de unde a pornit.

— Și treaba cu fantomele? am întrebat, făcându-le semn copiilor să intre pentru micul dejun.

Jean a ezitat. Era limpede că se simțea împărțită: voia să mă ajute, dar nu să spună prea mult.

— Păi, a zis, în cele din urmă, cred că încercă mai degrabă să ajungă la cei vii decât la cei morți.

Nu eram sigură la ce se referea, dar m-a făcut să mă simt mai bine. Poate că Sunshine voia doar să fim prietene. Sau voia atenție. Dar după discuția aceea și după ce văzusem cât ținea Jean la ea, am

acceptat că, probabil, aveam să ajung să o plac și eu.

Capitolul 7

Săptămâna următoare, după o după-amiază lungă în hambar, plină de praf de la capre, am dat peste Jean în curte. Mi-a spus că invitase oameni la cină.

„Oamenii” s-au dovedit a fi Sunshine, bunicul ei și O’Connor, despre care Jean m-a informat că ar fi „mereu flămând”. Cuvintele abia dacă se risipeau în aer, când o furgonetă veche Mercedes s-a hurducat peste grilajul pentru vite și pe poartă, apoi pe aleea de pământ bătătorit, oprindu-se în scrâșnet de frâne lângă mine și Jean.

Jean abia dacă a avut vreme să ridice din umeri spre mine înainte ca Sunshine să sară afară.

Bunicul ei s-a dovedit a fi tipul cu păr alb care o salvase în prima mea zi aici, pe trecerea de pietoni. Și-a scos pălăria să mă salute, m-a strâns tare în brațe și s-a prezentat drept „Russ McAllen, avocat”.

În prima zi, părul îi fluturase în smocuri în jurul capului, dar acum era pieptănat formal. Pe trecerea de pietoni purtase blugi, însă acum era călcat și încheiat până-n gât, în pantaloni de tercot și cămașă cadrilată.

A întrebat:

— Cum e dubița?

Nu prea am înțeles, așa că am zis, pe un ton mai degrabă interogativ:

— Bine, cred.

— N-ai mai boțit-o? a întrebat, și mi-am dat seama că mă întreba dacă reușisem să omor pe cineva cu ea, de când ne văzuserăm ultima dată.

Voiam să-l asigur că toți oamenii din oraș erau nevătămați, însă, înainte să pot deschide gura, mi-a vârat un deget în coaste și m-a gâdilat atât de neașteptat și cu atâta voioșie, că m-a făcut să râd.

— Mă bucur să te revăd, mi-a zis, cu un braț pe după umerii mei, în timp ce ne îndreptam spre

casă. Mă bucur că ești aici.

— Nu asta e deviza orașului?

— Învăț-o și trăiește-o, mi-a zis. Ce tatuaj grozav ar fi.

Ținea în mână un buchet de flori și am arătat spre ele.

— Frumos, am zis.

— Nu știu eu multe, a zis Russ, dar cunosc femeile.

Sunshine purta negru din cap până-n picioare, cu o panglică albastră în păr. Acum, că știam cine era, n-am putut să nu mă uit lung.

Mi se părea o distanță imensă între curtea fermei lui Jean și platourile de filmare de milioane de dolari. Dacă Amber McAllen ar fi stat lângă mine, m-aș fi simțit intimidată în mod irațional. Dar o cunoscusem deja drept Sunshine. Am încercat să suprapun o copertă *People* peste fata cu ruj negru care stătea lângă mine, dar n-am reușit.

Sunshine nu se purta ca o vedetă. Copiii erau în față, lângă un tufiș de rozmarin, unde construiau un oraș al zânelor din pietre și bețe (la sugestia lui Jean), și, văzându-i, s-a dus direct la ei.

— Ce faceți? am auzit-o întrebând.

— Un oraș de zâne, a zis Abby, de parcă nu erau necesare explicații.

— Ador zânele! a zis Sunshine și apoi, fără să se mai complice, s-a așezat pe pământ lângă ei, cât ai zice pește, primind indicații de la Abby la fel de ascultătoare ca Tank.

Russ și cu mine i-am privit un minut și mi-am dat seama că Sunshine nu se prefăcea că s-ar distra, așa cum ar fi făcut majoritatea adulților. Ea *chiar* se distra cu zânele.

— N-a avut șansa de a-și încheia copilăria, mi-a zis Russ.

— Da, înțeleg asta.

Și chiar înțelegem.

Cina a fost 100% chebap. Era o seară friguroasă de februarie, așa că am mâncat în bucătărie, pentru că datorită aragazului era și cea mai călduroasă încăpere.

O'Connor a apărut chiar când începuserăm să mâncăm, cu fața înroșită de frig. Jean i-a întins o sticlă de bere, fără să-l întrebe, iar când el și-a dat capul pe spate ca să ia o dușcă, l-am privit atentă. Când mi-am dat seama că mă holbam, mi-am întors privirea și așa am ținut-o mare parte din cină.

Conversația era animată. Sunshine și copiii au dispărut sub masă, după ce au terminat de mâncat, și s-au jucat acolo fericiți, o vreme, ceea ce le-a dat adulților ocazia să se relaxeze mai mult ca de obicei.

Nu îmi puteam reține curiozitatea cu privire la Russ, care era atrăgător în stil Wilford Brimley⁽²⁵⁾, și era clar înnebunit după Jean. Îl tot surprindeam privind-o și n-am putut să nu remarc că era îndrăgostit până peste urechi.

— Cum v-ați cunoscut? am întrebat.

— În liceu, a răspuns Jean.

— Am cerut-o de nevastă atunci, a zis Russ.

— Ați fost împreună în liceu?

— Am fost la câteva întâlniri, m-a corectat Jean. Atunci, lucrurile stăteau diferit.

— În mare parte, doar mă țineam după ea peste tot, a zis Russ. O imploram să se mărite cu mine.

— Asta făceai, ha? l-a întrebat Jean, privindu-l.

— Mereu mă făcea să simt fluturi în stomac, a continuat el. Chiar și la multă vreme după ce l-a găsit pe Frank și m-am căsătorit și eu. Când o vedeam în oraș, trebuia mă țin bine pe picioare și să inspir adânc.

Jean s-a uitat la el:

— Așa să fie?

Russ a încuviințat, privind sticla de bere.

— Nu am reușit niciodată să sting scânteia.

Jean și-a pus o mână peste a lui.

După o clipă, m-am uitat la el.
 — Spune-mi despre tatuaj, i-am zis.
 — Drăguț, a spus el, devenind iar atent, nu o recunoști? Este mătușă-ta Jean.
 Am încercat să decid dacă mă tachina.
 Russ a ridicat din umeri.
 — M-a provocat.
 — Păreți un cuplu formidabil, am zis.
 — Păi, a zis Jean, eu sunt o hipiotă liberală, iar el este un țăcănit neoconservator, dar funcționăm.
 Russ a încuviințat.
 — Ne aducem contribuția la unitatea țării.
 Apoi, ca să se clarifice, a spus:
 — De fapt, sunt doar republican. Lui Jean îi place cum sună „țăcănit”, atât.
 — Are o anume sonoritate, am confirmat.
 Curând, conversația s-a îndreptat spre subiecte de la fermă, iar eu m-am relaxat în atmosfera plăcută dată de mâncare și de discuții – până ce Sunshine a scos capul de sub masă și a zis:
 — Dar ați auzit despre panteră?
 Ne-am întors cu toții și ne-am uitat la ea.
 Sunshine s-a urcat înapoi pe scaun.
 — O panteră neagră se plimbă noaptea pe lângă izvor.
 — Pe lângă izvor? am întrebat.
 — De fapt, prin tot orașul, a zis Sunshine. Este știrea zilei la magazinul de furaje.
 — Sunny, a zis cu blândețe Russ, nu există pantere negre în Texas. Nu e posibil.
 — De fapt, a zis O'Connor, *există* pume în Texas. Dar în zona Big Bend, e adevărat. Deci e posibil, a continuat, cu un semn din cap spre Sunshine.
 — Îmi place ideea, a zis Jean. Cine suntem noi, de am alungat toate ființele maiestuoase din acest stat? Nu cred că aș vrea să trăiesc într-o lume fără creaturi sălbatice, exceptând veverițele și gândacii.
 — Dacă sare pe caprele tale, n-o să-ți mai placă, a zis Russ.

Am încremenit. O imagine cu puștii mei îngrijind grădina, în timp ce o bestie enormă, neagră, gonea spre ei din pădure mi-a acaparat mintea. Nu conta că nu aveau de ce să îngrijească grădina în timpul nopții.

M-am ridicat, împingându-mi scaunul cu un scârțâit, și am anunțat sec:

— La culcare!

Copiii, care nu știau încă despre pericolul care le amenința viețile, au ieșit de sub masă și au cerut voie în leagănele din anvelope.

— Nici gând! am zis, de parcă tocmai m-ar fi rugat să se joace cu arme de foc.

— Cinci minute? a întrebat Abby, expertă în negocieri.

— Nu.

I-am împins sus pe scări, ignorându-le protestele. Strigătele la adresa nedreptății nu s-au stins până ce nu și-au cufundat trupușoarele în baia aburindă, unde și-au adus aminte că, în ciuda faptului că era bine sub masă, în cadă era și mai bine.

Șase săptămâni de viață la fermă aveau ca rezultat cel puțin un miracol: copiii mei se oboseau atât de tare în timpul zilei, încât începuseră, pentru prima dată în istorie, să adoarmă la ora de culcare. Norocul meu, fiindcă și eu eram ruptă de oboseală. De obicei, coboram înapoi pe vârfuri, o ajutam pe Jean să termine curățenia în bucătărie și mă împleticeam spre propriul pat. În unele nopți adormeam în salopetă și mă trezeam a doua zi cu urme de cataramă pe claviculă.

Chiar și așa, era o satisfacție mare să închei o zi petrecută la maximum. Mă trezeam când anunța Dubbie că este dimineață și, precum copiii, adormeam de îndată ce mă întindeam în pat. Sau poate, în unele seri, chiar cu câteva secunde înainte.

Jean îmi promisese că trupul avea să mi se obișnuiască și că, în curând, aveam să rămân

trează, să joc Scrabble cu ea. Dar nu-mi puteam imagina asta. Era ușor acum să-mi dau seama cum putea trăi fără televizor. Nu avea nevoie de el.

Copiii au adormit înainte să închid ușa de la camera lor și, în timp ce coboram încetișor scările, am simțit obișnuita oboseală în coapse, umeri și spate, care își anunța prezența cam pe la ora aceea. M-am gândit să o îmbrățișez pe Jean de noapte bună, dar, când am văzut grupul încă în jurul mesei din bucătărie, cu luminițele de pe verandă sclipind prin sticla geamului, am simțit că voiam altceva. Scena era ademenitoare, ca un foc de tabără, și, chiar dacă trupul meu voia la culcare, sufletul insista să rămân.

Mi-am reluat locul la masă. Sunshine citea în palmă.

— Am vești minunate, a zis Jean când m-a văzut. Mă așteaptă o viață lungă și bogăție cât cuprinde.

După multe chebapuri și cam tot atâtea beri, toată lumea era relaxată, așa că anunțul ei a stârnit un val de râsete.

— E rândul meu, a zis Russ, lăsându-și pe masă labele mari.

Sunshine i-a luat mâna dreaptă și a studiat-o.

— Păi, a spus ea, nu o să ai niciodată mulți bani.

— Banii sunt pentru cei lipsiți de imaginație, a zis Russ.

— Și nici faimos nu vei fi, a continuat Sunshine, și nici măcar respectat de ceilalți.

O vedeam încercând să își ascundă un zâmbet.

— Dar vei avea parte de iubire cât să învingă suferința.

— E singura avere la care pot spera, a zis el.

Apoi a tras-o pe Jean spre el și a sărutat-o pe buze, un sărut mai lung decât ne așteptam. Ne-am uitat cu toții în altă parte, politicos, și atunci, pentru prima dată de când începuse cina, privirea mea s-a oprit la O'Connor. Ochii ni s-au întâlnit și apoi s-au evitat, însă în acea clipă am remarcat

ceva la el. Degetele lui se jucau cu un obiect aflat pe un lanț din jurul gâtului său. Ceva oarecum sclipitor.

Am mai strecurat o privire și mi-am dat seama. Era o verighetă.

Respirația mi s-a poticnit și am început să tușesc. O verighetă? Pe un lanț? Asta însemna că era căsătorit? Petrecusem șase săptămâni cu el și nu mă gândisem niciodată la posibilitatea ca el să aibă – sau să fi avut – o soție. Nimic din ce-l caracteriza nu spunea „căsătorit”. Ochii mi-au alunecat pe barba ciopârțită, pe părul răvășit și pe cămașa cadrilată, cu mânecile mestecate de capre. Nu putea fi căsătorit. Soțiile nu-și lăsau soții să umble așa.

Dar asta era, o verighetă bărbătească, de aur. Să fi fost acolo tot timpul acela? De ce nu o purta pe deget?

Poate așa procedau crescătorii de capre. Poate că oamenii care depuneau muncă fizică își purtau verighetele în locuri mai puțin accesibile. Nu încăpea îndoială: era o verighetă. Și, dacă un bărbat avea verighetă, șansele să fie căsătorit erau foarte mari.

Imediat după revelația aceea a mai urmat una: nu voiam să fie însurat. Cumva, în ciuda bărbii, a glumelor și a reproducerilor interminabile ale celor mai cunoscute hituri ale lui Kenny Loggins, reușisem să nutresc pentru el o urmă de sentiment despre care-mi dădeam acum seama, brusc, că era un început de pasiune.

M-am simțit jalnică doar să recunosc așa ceva în gând. O pasiune pentru un tip complet dezinteresat, suferind de neîngrijire cronică și cel mai probabil însurat! Problema era că nu mai puteam da înapoi. Nu poți să uiți că ți-ai dat seama de ceva. Și, odată prezentă ideea chiar și numai în mintea mea, am simțit că mi se aprind obraji și a trebuit să privesc în jos, la farfuria goală.

Dar de ce? De ce el? Din singurătate? Din disperare? Cu siguranță, el nu mă încuraja. Și nu era vorba nici despre aspect – nici măcar nu știam cum arăta, sub atâta blană. Poate fiindcă era atât de bun cu puștii mei, lăsându-l pe Tank să îl „ajute” să repare lucruri și învățându-o pe Abby mișcări de arte marțiale, abilități tipice unui tată, pe care nu le-ar fi primit de la mine. Îi învățase să fluiera cu un fir de iarbă între degetele mari și cum să identifice Carul Mare. Nu mai zic de după-amiaza în care-i găsisem pe toți în hambar, copiii râzând ca nebunii, cu gurile larg deschise, în timp ce O'Connor încerca să facă să le țâșnească lapte direct de la o capră, din cealaltă parte a încăperii.

Era bun și cu mine, în felul lui. Când lăsasem deschisă ușa camerei frigorifice, răsese doar. Când scăpasem o găleată și irosisem tot laptele într-o dimineată, la fel. Fredona prea mult, dar îmi plăcea și asta; vocea lui ca de șmirghel îmi era plăcută auzului. Dacă mă lăsa pe mine să vorbesc, nu mă făcea niciodată să mă simt prost din cauza asta. Mai tot timpul, dacă mă uitam la el, ochii îi mijeau într-un zâmbet.

Meritau toate astea o pasiune? Îl comparam fără să vreau cu Danny. Nu încăpea discuție: Danny fusese un vorbitor bun, un om îngrijit, un tip de succes – chiar dacă nu excelase la investiții – și o partidă foarte bună. Tipul ăsta nu era nici pe departe așa. Lucrul ăsta m-a obligat să mă gândesc la cât de mult decăzuse viața mea: practic, un om cu aspect de persoană fără adăpost era alegerea inimii mele.

Am inspirat adânc. Trebuia să fiu singură. Eram pe cale să mă ridic, când două mâini calde le-au prins pe ale mele și am văzut că îi aparțineau lui Sunshine.

— E rândul tău, a zis ea.

Eram prea amețită de toate revelațiile ca să pot protesta. Mi-a luat mâna stângă, firește cu verigheta din dotare, și a pus-o pe masă, cu palma

în sus. Nu aveam niciun interes pentru ce urma să-mi spună Sunshine și, dacă mintea mea n-ar fi fost deja ocupată, m-aș fi retras politicos. Dar n-am făcut-o.

Citind liniile din palma mea, a spus cu gravitate:

— Trecutul și viitorul tău sunt pe cale să se intersecteze. Vei învăța direct că bucuria este imposibilă fără tristețe. Poți merge fie înainte, fie înapoi, dar nu în ambele direcții. Și totul se va schimba curând.

— Bine, am zis.

— Și... a mai spus ea.

Am așteptat.

— Nimic nu este cu adevărat pierdut.

Voia ca acele cuvinte să aibă impact asupra mea. Numai că nu au avut. Erau numai cuvinte, care sunau a farsă, să fiu sinceră.

— Așa este, am zis, în cele din urmă, încuviințând și sperând să nu par sarcastică.

Asta însemna ghicitul viitorului? Dacă aș fi plătit, mi-aș fi cerut banii înapoi.

Acum, știam cu certitudine că toată povestea cu înclinațiile spre paranormal ale lui Sunshine erau doar o tactică de atragere a atenției. Nu eram cu toții captivați? Nu îi sorbeam cuvintele? Nu era coperta revistei *Maxim*, dar trebuie să fi fost mai bine decât deloc.

— Așa este, am zis. Mulțumesc.

Sunshine se întorcea deja spre O'Connor.

— Acum tu.

O'Connor s-a ridicat imediat.

— Nu, fără ghicit pentru mine.

— Dar este rândul tău.

— Știi ce, Sunny? Trebuie să merg acasă.

Russ era încă jovial.

— Nu vrei să auzi că o să te îngrași și o să chelești?

— Nu în seara asta, a zis O'Connor.

A sărutat-o pe Jean pe obraz și a zis:

— Mersi pentru chebapuri, deschizând apoi ușa și privindu-ne. Noapte bună, Russ. Sunny. Noapte bună...

Acolo unde era locul numelui meu nu se afla nimic. Ochii lui i-au întâlnit pe ai mei și am văzut o sclipire de surprindere în ei. Îmi uitase numele. Șase săptămâni de muncă împreună, în hambar, și el nici măcar nu-mi reținuse numele.

— Libby, am încheiat pentru el, folosind ce speram a fi un ton iritat și plictisit.

— Libby, a repetat, mai blând, cu o încuviințare scurtă.

S-a întors și toată lumea a zis „Noapte bună!”.

Toată lumea cu excepția mea. Pentru că, dacă nu-și amintea nici măcar numele meu, îmi puteam păstra urările de noapte bună pentru altcineva.

Capitolul 8

Asta se întâmpla după mijlocul lui februarie. Deja puteam opera mașina de muls și găseam întrerupătorul când se supraîncărca. Știam unde era locul oalelor și tigăilor și puteam găsi aproape orice în bucătăria pentru făcut brânză, fără să caut. Cunoșteam mai toate numele caprelor, deși tot le încurcam pe Elizabeth Cady Stanton^[26] și pe Susan B. Anthony^[27]. Aveam propria pereche de șlapi grosolani lângă ușă – albaștri – și trăiam, exact cum prezisese Jean, în salopeta mea spațioasă, confortabilă și rezistentă. Încercam să mă gândesc la diminețile de la mama, când îmi chinuiam corpul în ciorapi și îmi striveam picioarele în pantofi cu toc – parcă dintr-o altă viață. Viața altcuiva.

Copiii se adaptaseră și ei. Tank își rupsese toate perechile de pantaloni, iar Jean le peticise cu bucăți dintr-o colecție vintage pe care o păstra într-un sac de furaje. Îl tunsesem periută pe veranda din față, într-o după-amiază nu atât de răcoroasă, iar după ce-și pierduse și primul dinte, arăta ca o pictură de Norman Rockwell^[28].

Abby devenea tot mai fermecătoare. Picioarușele ei s-au alungit brusc în colanții ei preferați, de culoare mov. Jean îi cususe un sarafan alb, cu volane, ca să se poată juca de-a *Căsuța din preerie*, și îl purta peste orice, uneori chiar și peste cămașa de noapte. Nu fusese niciodată amatoare să i se perieze părul, dar, de când ne mutaserăm cu Jean, se răzgândise, iar acum o lăsa să i-l împletească în fiecare dimineață de școală.

Școala, că veni vorba, mergea bine. Tank era încântat, așa cum fusese el oriunde. Mă îngrijora însă Abby și mă gândeam mereu dacă procedasem corect când nu îi informasem învățătoarea despre accident. Pe de o parte, dacă ar fi știut despre piciorul ei, ar fi putut s-o ajute și s-o țină sub

observație. Pe de alta, dacă ar fi știut, ar fi aflat toți ceilalți din corpul profesoral și povestea noastră tristă ar fi făcut înconjurul comunității. Atunci, Abby ar fi devenit „Fata rănită” și ar fi fost oficial. Ca un titlu. Ceva ce știa oricine despre ea, înainte de orice altceva.

Eram cu inima îndoită. Munciserăm din greu și avuseserăm răbdare ca să-i ajutăm piciorul să redevină funcțional, deși, din fericire, Abby își amintea operațiile și terapia doar teoretic și foarte vag. Nemaivorbind de accidentul care făcuse toate acestea necesare. Eram foarte aproape de recuperare. Abby putea fi ca toți ceilalți copii. Ne apropiam de uitare. Ar fi trebuit să fie mai mult decât destul.

Dar viața este deja destul de grea și când ești pe de-a-ntregul teafăr.

Am văzut filme în care părinții discută cu copiii lor despre frici. Am văzut actori spunându-le copiilor (tot actori): „Tati e prins în mina de cărbuni și nu știu dacă va mai ieși vreodată.” Asemenea replici erau atât de false, că mă făceau să ies din cinema. Părinții nu spun lucrurile pe șleau. De fapt, fac exact opusul. Își văd copiii tăindu-se la mână cu un cuțitaș și zic: „Ah, ai făcut buba.” Părinții se zvârcolesc de grijă în paturile lor, cu orele, și apoi, de dimineată, neagă totul.

— Îmi tot fac griji cum se descurcă Abby la școală, i-am zis lui Jean într-o dimineată, înainte să se trezească puștii.

— Ce fel de griji? a întrebat Jean.

— Care te trezesc în miezul nopții.

Jean făcea spumă din lapte de capră pentru cappuccino.

— De ce nu o întrebi cum se simte?

— Nu vreau să știe că îmi fac griji.

Jean a încuviințat. Pricepea asta. Pentru că atunci Abby și-ar fi făcut și ea griji. Exact așa cum te îngrijorezi când îți spune cineva să nu o faci.

— Nu o poți întreba fără să pari îngrijorată?

M-am gândit la toate dățile în care Abby adulmecase lucruri pe care încercam să le ascund.

— Nu prea cred, am recunoscut.

Jean s-a oprit să mă măsoare cu privirea.

— Pot eu, s-a oferit ea.

M-am simțit ușurată.

— Serios? Nu te superi?

— Deloc, a zis Jean.

— Firește, am adăugat, nu vei primi decât cuvinte monosilabice, probabil.

— Păi, a zis ea, toată lumea asta ne oferă. Doar mici indicii, m-a bătut ea pe umăr. Dar ne prindem cum să le interpretăm.

— Nu mă pricep deloc la asta, am zis.

Jean mi-a strâns umărul.

— Ești mai bună decât crezi tu.

În seara aceea, la cină, am zis:

— Cum a fost la școală, iubito?

Abby a răspuns în spaniolă, fără să ridice privirea:

— *Excelente.*

Ca răspuns, Jean a preluat frâiele conversației și a zis:

— Ce crezi despre învățătoarea ta, Abby?

Abby mesteca salată. S-a gândit în timp ce termina.

— E foarte elegantă. Îmi plac eșarfele ei și oja de unghii. Face tot ce poate, chiar dacă băieții nu o ascultă.

Trebuia să-mi fi dat seama că Jean știa ce face — cea mai bună cale de a obține răspunsuri ascunse era să pună întrebări ascunse. Dar nu mă puteam gândi decât că întrebare ceva inoportun. De ce învățătoarea? Cui îi păsa de ea? Eu voiam să aflu lucruri despre Abby.

Așa că, din impuls, am decis să intervin și am reușit performanța de a o face să se închidă iar.

— Cum a fost ziua *pentru tine*, iubito? am zis, parcă transmițând *Cui îi pasă de învățătoarea aceea plicticoasă?*

Abby a ridicat din umeri.
 — Bine.
 — Ce ai făcut?
 Pierdusem contactul vizual.
 — Chestii de școală.
 M-am repliat.
 — Care a fost cel mai tare lucru de azi?
 — Am exersat la karate cu O'Connor.
 Îi văzusem lângă gard, lucrând la lovituri și blocaje, cu încetinitorul. Dar nu se puneau.
 — Eu întreb de școală, am zis. Cu cine te-ai jucat în pauză?
 — Nu știu, a ridicat ea din umeri.
 — Nu știi cum îi cheamă? Sau nu îți amintești?
 — Nu îmi amintesc, a zis. Pot să mă ridic?
 Notă către mine: *Taci dracului din gură.*
 Mai târziu, fără să mă critice, Jean mi-a explicat totul.
 — Întrebarea la care mori să afli răspunsul este cea pe care nu o poți pune.
 — Pare inutil de complicat.
 — Sigur că da, a confirmat Jean. Oamenii *sunt* inutil de complicați. Face parte din distracție.
 — Îmi pare rău, am zis, jenată fiindcă nu avusesem încredere că știa ce face.
 A făcut un semn din mână.
 — Prostii, a zis.
 De fapt, Abby nu părea complet nefericită. Ea și fratele ei deveniseră experți în îngrijitul caprelor, atârnatul rufelor și completatul diverselor treburi pe lângă fermă și se jucau în fiecare după-amiază în cel mai idilic mod pe care mi-l puteam dori pentru ei.
 Dar îmi făceam griji că era ceva în neregulă. După o vreme, mă gândisem atât de mult la toate posibilitățile, încât nu mai aveam idee dacă eram sau nu pe calea cea bună, așa cum crezusem inițial – o cale pe care doar eu, cu antenele hipersensibile, de mamă, o puteam percepe –, sau dacă inventasem totul chiar eu.

— Caută indicii, a sugerat Jean, dar nu atât de atent încât totul să înceapă să pară evident.

Prea târziu.

La culcare, în seara aceea, în timp ce-i masam cicatricea cu vitamina E, i-am spus lui Abby povestea mea favorită a vieții ei: o versiune marca Disney, cu cel mai minunat final, despre o tânără eroină care era fantastic de norocoasă, nu *în ciuda* dificultăților, ci *din pricina* lor. Am încercat cum m-am priceput să dramatizez morala, cum făceam de fiecare dată: *Din ceva rău se naște mereu ceva bun*. Cu fiecare repovestire, finalul fericit devenea și mai fericit. De ce nu? Asta era și ideea.

Și totuși, mi se părea tot mai dificil să conving cu finalul acela, după cum devine tot mai dificilă și acceptarea ideii de Zâna Măseluță. Copiii încep să suspecteze minciuna și încearcă să te dea de gol. Devine mai interesant să vâneze adevărul, decât să țină cu dinții de zâna respectivă. Probabil că asta înseamnă că cresc. Dar copiii nu știu că, după ce renunță la Zâna Măseluță, nu o vor mai recăpăta. Și același lucru li se aplică și finalurilor fericite. O simțeam pe Abby începând să se împotrivescă și mă simțeam dublând eforturile pentru a o convinge mai departe. Dacă exista cineva pe lume care merita un final fericit, aceea era versiunea de poveste a fetei mele.

În seara aceea, când am rostit ultima replică — „Și a trăit fericită până la adânci bătrâneți” —, Abby s-a împotrivit iar.

— Până la adânci bătrâneți, dar cu o cicatrice mare și roz pe picior.

— Da, am zis, îndreptându-mi spinarea.

— O cicatrice pentru totdeauna și ceva probleme la mers.

— Da. Problemuțe.

— Suficient cât să observe oamenii, dacă vor.

Am simțit un gol în stomac.

— Oamenii observă, iubito?

Abby și-a tras cuvertura peste picioare și s-a așezat cu capul pe pernă. S-a uitat în ochii mei, continuând de parcă nu mi-ar fi auzit întrebarea.

— Dar trebuie să-și amintească să fie recunoscătoare, nu? Putea fi mult mai rău.

Doamne, mă termina! Am întors capul fiindcă aveam lacrimi în ochi și, sperând ca Abby să nu le vadă, am anunțat cât am putut de tare:

— Culcarea, copii!

Apoi, Tank, care sărea prin cameră ca broasca, a zis:

— Știi ce e grozav la cicatrice?

— Ce? a întrebat Abby.

— Seamănă cu un crocodil.

Ne-am uitat toți. Chiar semăna cu un crocodil. Fie binecuvântat Tank fiindcă remarcase.

— Grozav, a zis Abby.

— Nu ar fi și mai grozav dacă s-ar putea târî de pe piciorul tău să-ți fie animal de companie? a continuat Tank.

Abby era de aceeași părere.

— Și ar putea mușca pe cine vreau eu, a adăugat ea.

— Ah, am zis, insinuând o morală vagă, în timp ce le făceam semn spre pat, să nu asmuțim crocodilii domesticiți pe oameni.

— I-ai putea spune Cicatrice, a continuat Tank, în timp ce se cuibăreau în așternuturi.

— Cicatrice, crocodilul ucigaș, a zis Abby.

Apoi, i-am învelit pe amândoi, mi-am dorit sincer să aibă amândoi parte de finaluri fericite și am stins lumina. Am coborât cu senzația incomodă că ziua îmi adusese niște indicii importante despre Abby, doar că nu știam care erau sau cum să le citesc.

I-am spus toate astea lui Jean, la chiuveta din bucătărie, în timp ce terminam de spălat vasele.

— Nu pune atâta presiune pe tine, a spus ea. Te descurci.

— Vreau să fiu perfectă, nu doar să mă descurc.

Jean a clătinat din cap.

— Nu trebuie să fii perfectă. Ci doar să-ți dai silința.

Am ridicat din sprâncene.

— Asta le zic și eu copiilor.

— Da, însă chiar este adevărat.

Mă surprinsese.

— Cred că ai dreptate.

— Copiii n-au nevoie de părinți perfecți, mi-a zis Jean. Practic, te-ai crescut singură, a gesticulat ea spre mine.

Dar asta era problema.

— Dacă aveam ajutor? am întrebat. Poate aș fi ieșit mai bine.

— Dar ai ieșit minunat! a exclamat Jean.

Am ridicat din umeri.

— Nu vreau să fie și ei ca mine. Vreau să fie mai buni decât mine.

— Vor fi diferiți, a zis Jean. Voi fi ei înșiși, cu luptele și cu dezamăgirile lor.

Mi-am lăsat capul pe masă și l-am lăsat să se frământa de griji și de întrebări fără răspuns.

— E greu, am zis. Mă ucide să fiu părinte.

— Păi, ceva trebuie să o faci, m-a bătut ea pe braț.

Am ajuns să stăm până târziu. Uneori, conversațiile continuă și nu vrei să le oprești. Asta mi se întâmpla adesea cu Jean. Simplul act de a vorbi – indiferent despre ce – era o plăcere. Să fiu sinceră, îmi petrecusem mare parte din viață simțindu-mă, dacă nu *însingurată*, cel puțin *singură*. „Singură” era sentimentul meu de bază. Chiar și crescând copiii, înconjurată de haos și zgomot, purtasem sentimentul acela cu mine mai mereu.

Când vorbeam cu Jean, nu mă simțeam niciodată singură. Era ceva în felul în care asculta – de parcă nu exista nimic pe lume de care să-i pese mai mult decât să prindă fiecare amănunt din

tot ce spuneam: cum reparasem cu ciocanul crăpătura din gard, sau despre gașca de vulturi care pândeau curcanii și apăreau deasupra hambarului, sau despre visul nebunesc cu oamenii care mergeau ca găinile, cu capetele într-o parte și în alta la fiecare pas. Găsea o cale de a face totul interesant. Mă făcea să vreau să o urmăresc toată ziua, precum câinii.

În seara aceea am vorbit până ce ni s-au lipit ochii. Un subiect ardea până la tăciuni, iar eu aruncam un vreasc și focul se reaprindea, până când Jean s-a uitat la ceas.

— Doamne! E două dimineața!

Tocmai stingea luminile, când a adăugat:

— Trebuie să te trezești devreme.

— Da?

— Mâine e târgul fermierilor, a zis ea.

Uitasem. Acum, că prinsesem ideea cu făcutul brânzei, a doua zi urma să merg cu O'Connor să o și vând. După muls, urma să împachetăm totul în camionetă și să ne îndreptăm spre Houston, ca să deschidem taraba. Era timpul să învăț cum se făcea și asta. Copiii aveau să stea cu Jean de data asta, deși, după ce prindeam ideea, spusese Jean, mă puteau însoți.

Voiam să o întreb ceva pe Jean de multă vreme, iar ora două dimineața mi s-a părut deodată la fel de potrivită ca oricare.

— Pot să întreb ceva despre O'Connor? am zis.

— Poți.

— E însurat?

Jean s-a uitat la mine.

— Are o verighetă pe un lanț, am spus. Este a lui?

— Nu cred că pot vorbi despre asta, a zis Jean, cu îndoială.

— A murit? am întrebat, încercând să nu par plină de speranță.

Jean s-a uitat la mine de parcă voia tare mult să-mi spună ceva, dar a închis gura cu forța.

— Nu a murit, am zis, de parcă fața ei era o carte pe care o citeam cu voce tare, dar nu mai e în peisaj?

Jean a ținut gura închisă și a clătinat din cap.

— Mai e în peisaj? am întrebat.

Jean a dat din cap scurt, apoi a izbucnit:

— Nu îți pot spune!

— Nici măcar indicii?

Jean a ridicat din umeri.

— Clauză de confidențialitate.

Am oftat.

— Chiar trebuie să o respecti?

A încuviințat.

— De ce nu îl întrebi chiar tu? Măine vei fi toată ziua cu el.

— Crezi că vrea să vorbească despre asta?

— Nu. Dar e mai bine să îl întrebi pe el.

Am oftat. Chiar nu avea de gând să îmi spună. Era timpul să trec peste.

— Nu vii și tu?

— Vei fi ocupată, a scuturat ea din cap. Iar noi avem planuri mari.

— Planuri?

— Spa pentru capre, a zis, cu un zâmbet ironic. Le vopsim copitele, le facem freza, aprindem lumânări parfumate. Genul ăsta de lucruri.

Capitolul 9

A doua zi, eu și O'Connor am muls fetele înainte de ivirea zorilor, am încărcat brânza în răcitoare în spatele camionetei lui Jean și am pornit spre Houston. Copiii au alergat după noi pe aleea cu pietriș, în pijamale și în papuci de casă, făcându-ne cu mâna.

Am făcut și eu cu mâna pe geam, până ce nu i-am mai văzut.

Când m-am lăsat din nou pe spătar și am închis geamul, cabina camionetei mi s-a părut foarte strâmtă. Eram obișnuită cu prezența lui O'Connor, dar nu într-un spațiu închis.

Am deschis radioul, care era deja setat pe un post cu muzică veche, și un cântec al lui Smokey Robinson⁽²⁹⁾ pe care nu-l mai auzisem a umplut tăcerea. O'Connor a început imediat să fredoneze fals, iar eu mi-am lăsat capul pe tetieră și l-am privit cântând.

Îmi plăceau venele de pe antebrațele lui și felul în care-și sufleca mânecile până peste cot, chiar dacă era frig. Am privit cum i se întindeau blugii peste rotule și cât de uzat era materialul acolo. M-am întrebat de câtă vreme avea blugii ăia. Cine știe, poate-i cumpărase de la magazinul de furaje cu niște ani în urmă – bleumarin, nu prespălați – și apoi îi purtase, și îi purtase, până ce se înmuiaseră ca pielea întoarsă. Voiam să ating materialul, dar n-am făcut-o.

La finalul cântecului, O'Connor a dat muzica încet.

— Târgul e treabă ușoară, a zis. Nu știu de ce a așteptat Jean atâta.

— Poate că a vrut să mă acomodez mai întâi.

— Cu siguranță. Te-ai acomodat? m-a întrebat, cu o privire.

— Da. Foarte.

— Se bucură că ești aici.

— Eu mă bucur că sunt.

— Crezi că rămâi o vreme?

— Nu pentru veșnicie. La un moment dat, trebuie să-mi găsesc o slujbă. Una adevărată, am adăugat, fără să mă gândesc că slujba mea neadevărată era și a lui. Ce vreau să spun, am continuat, este că probabil trebuie să câștig mai mulți bani. Măcar pentru facultate.

— Nu, a zis el. Facultatea nu e necesară.

— Oamenii trebuie să meargă la facultate.

— De ce? a întrebat el.

— Ca să își ia slujbe și să aibă o viață bună.

— Înțeleg că tu ai fost.

— Da.

— Și cât ai plătit pentru toți anii ăia de băutură și sex? a întrebat el. 50.000 de dolari?

— Mai mult, am recunoscut.

— Și acum ești aici și mulgi capre.

— Da, am zis, dar viața mea nu a ieșit așa cum trebuia.

— Asta se aplică oricui.

— Nu tocmai, am zis. Unii au noroc.

El doar m-a privit și a spus:

— Nimeni nu are noroc mereu.

— Dar am învățat lucruri la facultate! am protestat. Am citit Shakespeare. L-am studiat pe Marx. Am fost pe un șantier arheologic!

— Poți citi Shakespeare pe gratis și poți săpa aici, în curte.

— Deci ești împotriva școlii?

— Sunt împotriva banilor aruncați pe școală. E de toată jena.

— Nu poți să *nu* îți trimiți copiii la facultate.

— Nimic nu le va fi de folos. Lumea se duce oricum de răpă.

Ori își bătea joc de mine, ori era nebun. Sau ambele.

— Se duce de răpă?

— Normal, a confirmat. Nu putem continua așa. Sistemele financiare se vor prăbuși. Tehnologia își

va urma cursul. Încălzirea globală, dispariția speciilor. Tot tacâmul.

— Bine, am zis, întorcându-mi atenția la drum. Era timpul să pun capăt discuției.

— Ce ar trebui să-ți înveți copiii, a zis el, este să vâneze. Să pescuiască. Să pornească o mașină cu două fire. Lucruri care le vor fi de ajutor în peisajul distopic, de iad, spre care ne îndreptăm.

Am crăpat geamul nițel.

— Doar nu crezi asta.

— Ba sigur că da.

— Deci, am zis, uitându-mă la el, ești un nebun obsedat de supraviețuire?

— Supraviețuirea nu-i niciodată o nebunie, a zis el.

— Și citești prea mult SF.

— Ce înseamnă prea mult?

— Cu siguranță nu ești optimist.

— Sunt doar la curent cu situația. Poți vedea un viitor diferit pentru rasa umană?

— Pot vedea multe altele, da.

— Crezi în vreunul?

— Da, în toate! apoi am adăugat: Poate.

A înclinat ușor capul, parcă jucându-se cu viziunea sa diferită. Apoi a rânjit.

— Nu, a zis, suntem pierduți. Natura va prelua din nou conducerea. Vom goni șobolani printre ruinele mallurilor, împușcându-ne între noi și mâncând gândaci.

— Super, am zis.

— Dar copiii tăi vor fi în regulă. Tank e priceput. Pe Abby o învăț deja autoapărare.

M-am întors spre el.

— O înveți pe Abby să se apere?

A încuviințat.

— De ce?

— Într-o zi, le povesteam copiilor că pot ucide o persoană doar privind-o și ea m-a rugat să-i arăt cum.

Deci asta exersau în curte.

— De ce ar vrea să știe asta?

— Toți copiii vor, s-a încruntat el, uimit că nu știam. Le place să se simtă puternici.

Mi se părea un interes ciudat pentru Abby. Pentru Tank, sigur. Putea transforma o placă de Scrabble în câmp de luptă. Dar Abby?

— Nu te îngrijora, a zis el. Nu am ajuns la nivel letal. Lucrăm la schilodire.

— Schilodire, zici?

— Îi place mult, a dat el aprobator din cap.

— Cât de ciudat, am zis, întrebându-mă cum de era posibil ca O'Connor să știe ceva despre Abby ce nu știam chiar eu. N-aveam idee.

— Muncește din greu, a zis el.

Apoi a adăugat:

— Sunt copii buni, Libby.

Am încuviințat și am zâmbit.

— Asta așa e.

Eram surprinsă cât de bine mă simțeam s-o aud.

— Chiar sunt.

Capitolul 10

Am ajuns în târg imediat după ora nouă și am fost surprinsă când am parcat în vechiul meu cartier, la doar câteva străzi de casa în care locuisem cu Danny. Târgul se organiza acolo după ce mă mutasem.

Corturile albe ale comercianților erau deja montate. O'Connor a dat cu spatele spre unul dintre ele și a sărit afară, deschizând portbagajul. Vindeam brânza în recipiente de 250 de grame, cu stickere pe capace înfățișând în alb-negru capra despre care Jean insistase că ar fi cea mai fotogenică (Eleanor Roosevelt^[30]) și numele firmei, Lucky Lady Farm. Țineam recipientele în răcitoare, printre pungi cu gheață. Când am ajuns, am scos câte unul din fiecare aromă – ardei iute, usturoi și coriandru –, alături de o față de masă în pătrățele albe și roșii și o cutie de biscuiți sărați.

Am montat și firma, care o înfățișa pe Rosie the Riveter^[31] - capra, nu fata – purtând o eșarfă cu buline albe și roșii. Jean n-ar fi recunoscut niciodată, dar Rosie era preferata ei – și mascota brânzei cu rețetă supersecretă, *We Can Do It*^[32].

O'Connor a scos la iveală și o boxă, din care răzbătea muzică western swing^[33] veche. Când și-a dat seama că îl priveam, a zis:

— Jean consideră că ar atrage clienții să cumpere mai mult.

Apoi, s-a așezat în bena camionetei și a început să-și lege picioarele în ritmul muzicii, în timp ce ne așteptam clienții. Muzica m-a surprins și m-am trezit împotrivindu-mă dorinței de a mă băta și eu.

— Bună, nu? a zis O'Connor, părând să observe cum nu dansam.

— Ce?

— Muzica.

— Da, te prinde.

— Poți dansa, dacă vrei.

— Nu, mersi, am zis.
O'Connor s-a uitat la mine.
— Dar îți dorești.
— Nu pe cât îmi doresc să nu par ridicolă.
— Este trupa noastră, știi?
— A cui?
— A noastră. A mea și a lui Jean. Și a altor oameni.
— Aveți o trupă?
— Ăsta-s eu, cântând la oase^[34]. Auzi zgomotul acela?
— La oase?
— Oase de pui.
— Nu știam că aveți o trupă.
— E un soi de trupă-tribut pentru Ernest Tubb^[35], a zis el. Acum luăm o pauză.
L-am privit lung.
— La ce cântă Jean? am întrebat.
— La urcior^[36].
— La urcior?
A arătat spre boxă.
— Auzi sunetul ăla, *ump-ump*? Este Jean, suflând în urcior.
Am ascultat, în timp ce oamenii începeau să ajungă în târg. Era o zi răcoroasă. Picioarele îmi erau reci în blugi, dar aveam trei straturi de haine în partea de sus și fular. Vântul îi colorase nasul lui O'Connor într-un rozaliu stins, dar nu se foia, așa ca mine, și m-am întrebat dacă tot părul de pe față funcționa ca un strat în plus. S-a oferit să îmi aducă niște cidru fierbinte, care se vindea cu două tarabe mai încolo, dar am refuzat, chiar dacă, de fapt, mi-ar fi plăcut.
Am rămas cu ochii la oamenii care intrau și am tăcut un minut, înainte să reluăm conversația.
— Tu și Jean ați mers mereu împreună la târg? am întrebat.
— Niciodată, a zis el. Ea merge în Austin, iar eu în Houston.
— Cine merge azi în Austin?

— Nimeni. Luăm o pauză de la Austin până când știi ce și cum.

— Apoi merg eu în Austin?

— Nu, mă duc eu.

— De ce?

— Ea crede că ar fi mai simpatic să vii acasă, a ridicat el din umeri. Vrea să știe că te distrezi.

— Nu sunt sigură că ar conta asta, am zis.

— Pentru Jean contează.

Clienții au început să se adune, trecând de la o tarabă la alta, oprindu-se să discute în grupulețe. Am văzut câțiva căței. Câteva cărucioare. Era pitoresc, așa cum crezusem, deși m-am trezit cam agitată fiindcă trebuia să mă ocup de clienți. Dacă nu le plăcea brânza? Dacă dădeam rest greșit cuiva?

De fapt, m-am descurcat foarte bine. Toată lumea a fost amabilă, la început. Asta până când o fostă vecină a intrat în cort, a gustat cele trei sortimente de brânză și abia apoi m-a recunoscut.

— Doamne, aproape că a țipat ea, cu brațele deschise și îmbrățișându-mă ușor peste masă. Nu te-am mai văzut de secole! Ce cauți aici? E brânza ta? Acum faci brânză? Apoi, trecând de la „încântare exagerată” la „amintiri despre lucruri triste”, a spus, într-o șoaptă regizată: Cum ești?

Se numea Jessica Boone și era căsătorită cu un coleg din facultate al lui Danny, un tip căruia toți îi ziceau „Câinele Boone”. Făcusem parte din același cerc social extins, dar, chiar dacă Jessica locuise la doar două străzi distanță, nu fuseserăm niciodată prietene. De fapt, nici măcar nu-mi aminteam prenumele Câinelui Boone. Dar știam că era cel mai amabil tip din lume, iar asta mă fascinase, pentru că nevastă-sa era exact opusul.

— Sunt bine, am zis, subliniind cu un gest din cap. Sunt bine.

— Și, m-a privit ea cu atenție, *faci brânză?*

Vocea ei o făcea să pară o activitate ridicolă.

— Da, am zis, încercând să răspund cu un ton care să o facă pastorală și minunată. Copiii și cu mine locuim la o fermă.

— Adorabil, a zis, cu atât de multă emfază, că a sunat complet pe dos.

Acum mi-am adus aminte care era problema cu vânzările: trebuie să ai de-a face cu clienții. O'Connor, care scotocea în torpedou după portofel, s-a apropiat și mi-a atins brațul.

M-am întors.

— Îngheți, a zis el. Ți aduc cidru, fie că-ți place sau nu.

— Sunt bine.

— Cum spui tu.

Jessica l-a văzut ieșind din cort și, după ce-a plecat, s-a aplecat spre mine, făcând din ochi.

— Tipul ăla e sexy rău.

— Crezi? am întrebat-o, urmărindu-l din priviri.

Părul lui sălbatic era strâns într-o coadă la spate și purta un tricou albastru deschis, cu semnul lui Superman, și o geacă. Firește, chiar și cu părul strâns, fiecare părticică din chipul lui, exceptând fruntea și ochii, era acoperită de barbă. Tot ce vedeam când îl priveam era un animal mare și păros.

— Toată lumea detestă barba, a recunoscut ea. Dar pe aici e celebru.

— Celebru?

— Îi spunem Fermierul Sexy.

— Serios?

— Uneori, e singurul motiv pentru care vin. Ca să casc gura.

Mă întrebam ce ar fi avut de zis Câinele Boone despre mărturisirea aceea. Dar Jessica, începeam să-mi amintesc, avea un fel de a împărtăși informații pseudopersonale despre ea, sperând să facă și interlocutorul la fel. Apoi, după ce-ți afla secretele, le împărtășea tuturor, până ce nu i se mai păreau interesante.

Mi-am amintit să nu îi spun nimic.

Jessica m-a privit de sus până jos.

— Și voi doi, a zis, *faceți brânză împreună?*

Așa cum o zicea, părea interzis minorilor.

Nu eram sigură despre ce vorbeam. O luminiță de avertizare îmi clipea undeva în creier. *Atenție!* Dar o parte din mine voia să nu-mi pese de persoanele precum Jessica Boone. Femeile ca ea nu mă speriau! Apoi, într-o clipă pe care aveam s-o regret, am privit-o în ochi.

— Da, am zis, cu o voce ușor desprinsă din zona interzisă. Facem *multă* brânză.

Următoarea ei expresie mi-a amintit că Jessica vedea orice conversație drept competiție. A durat o secundă să-mi amintesc de ce eu eram amatoare, iar ea, profesionistă.

— Cât de interesant! a zis. Credeam că ești încă în doliu. Nu era Danny cel mai drăguț tip din lume?

L-a menționat pe Danny, bineînțeles. Fusese o capcană. Tocmai deschisese o ușă pentru Jessica spre cel mai vulnerabil loc din inima mea. Câștigase, iar eu pierdusem. Regretul mi-a inundat toate celulele corpului. Nu exista o parte pozitivă a ceea ce spusese. N-aveam cum să câștig. Dacă-i eram încă devotată lui Danny, se asigurase că mă simțeam jalnic. Dacă trecusem mai departe, se asigurase că simțeam că îl trădez – și așa mă și simțeam, brusc, din toate punctele de vedere. Indiferent ce se întâmpla, avea consecințe. Era probabil ca Jessica să posteze pe Facebook anunțul că mă vedeam cu O'Connor chiar înainte să părăsească târgul.

— Da, așa este, am spus. Era cel mai drăguț.

Acum, devenise simpatia întruchipată.

— A fost oribil când a trebuit să îți vinzi casa.

M-am uitat în jur, sperând să se întoarcă O'Connor, ca să o întrerupă.

— Și, când ai organizat vânzarea de bunuri, cum ai suportat?

— Nu ai cumpărat ceva atunci? am întrebat, amintindu-mi că o văzusem.

A rânjit, încântată de achiziție.

— Serviciul de porțelan de la nunta voastră! Am avut același model!

Doamne, cât de rea era!

— Nu îmi cumpărau viața, am zis, simțind nevoia să insist. Doar lucrurile.

Altă expresie de simpatie.

— Păi, am zis, nesigură ce să mai adaug, viața te obligă să faci alegeri care contează.

S-a luminat din nou la față.

— Iar ce contează e brânza?

Detestam fiecare cuvântel din conversație. Mi se părea că oxigenul se prelinsese din atmosferă în timp ce vorbeam și, brusc, mi-am dat seama că dispăruse. Brusc, nu mai puteam îndura. Așa că, văzându-l pe O'Connor că vine spre mine, cu un pahar aburind de cidru, nu m-am scuzat. Nici nu am privit-o pe Jessica. Am mers atât de repede spre el, că aproape ne-am ciocnit.

— Hei, a zis.

— Îmi spui unde e baia? Acum?

A arătat spre o clădire din spatele parării și am pornit spre ea, fără să mă gândesc că Jessica îl va perplexi cu privire la relația noastră și își va da seama că făceam doar brânză, nu și altceva. Mi se făcea ușor greață să mă gândesc la asta. Dar nimic nu conta la fel de mult ca gestul simplu de a ieși naibii de acolo.

Când am ajuns însă la baie, nu am știut ce să fac. Nu ajuta să mă ascund. Nici acolo nu era mai mult aer decât în altă parte.

Simțeam emoții disproporționate chiar și pentru mine: eram stânjenită și vinovată, dezbrăcată, vulnerabilă și proastă și, mai ales, simțeam că-l dezamăgisem pe Danny. Jessica îmi anulase senzația că mergeam spre bine. În ultima vreme, simțisem că viața mea se îmbunătățea ușor, dar cinci minute cu Jessica Boone mă convinseseră nu

doar că nu avansam în direcția bună, ci și că era imposibil.

M-am plimbat de colo până colo un minut, apoi, când am auzit niște oameni apropiindu-se, m-am ascuns într-o toaletă.

Am închis ochii și mi-am întins gâtul de câteva ori. Am strâns pumnii și i-am relaxat. Mi-era teamă să mă întorc înapoi. Nu voiam să o văd pe Jessica, și nici pe O'Connor, în momentul acela. Am rămas în baie mai mult decât intenționasem.

În cele din urmă, când m-am întins să deschid ușa, am auzit cum intrau două femei și mi-am dat seama imediat că una era Jessica. Era prinsă într-o discuție cu o prietenă pe nume Renée, de care-mi plăcuse mereu, și imediat am știut despre cine vorbeau.

— Era în salopetă, zicea Jessica. Nu glumesc.

Renée a chicotit.

— Serios, a continuat Jessica. Mai rămânea să muște dintr-o căpiță. Parcă mă uitam la *Hee Haw*^[37].

Alt chicotit, de data asta pe jumătate grohăit, din partea lui Renée.

Au intrat în cele două toalete care o încadrau pe a mea.

— Nu mi-a plăcut niciodată de ea, a zis Renée.

— Nici mie, a zis Jessica.

— Ce mă irită oare atât de rău la ea?

— Nu știu. Pe mine pur și simplu mă enervează.

Au făcut pipi simultan, au ieșit din toalete simultan și au trântit ușile în urma lor simultan. Apoi s-au oprit, probabil la oglindă. Jessica a continuat:

— Dar știi care-i cea mai bună parte? Mi-a zis că se culcă cu tipul care face brânză.

A urmat o pauză exagerată. Apoi, Renée a zis:

— Nu cred.

— Ba da!

— Te-a anunțat și gata?

— Cam așa.

— Imposibil!

— Se pare că nu.

— De ce ți-ar spune așa ceva?

— Să se dea mare, a presupus Jessica.

Au început să se îndrepte spre ieșire.

— Pun pariu că minte, a zis Renée.

— Crezi?

— Tu nu?

Jessica s-a gândit o secundă.

— Ai dreptate. Minte sigur.

Acum râdeau.

— Iar acum, a zis Renée, chițâind, trebuie să-i mănânci *brânza*!

Au ieșit, dar am auzit ultimul lucru spus de Jessica:

— Gata. O returnez.

Era fascinant ce efect fizic au cuvintele. Amintirea lor a ricoșat din pereți, în timp ce-mi rezemam capul de ușa metalică a toaletei. Le detestam pe femeile acelea fiindcă erau atât de meschine. Mă detestam pe mine fiindcă le permisesem să mă supere. Și, mai mult decât orice, îl detestam pe Danny, pentru că mă lăsase singură, fără cineva care să mă apere într-o lume plină de rahaturi.

Am mai stat așa un minut, apoi mi-am îndreptat spatele, am descuiat ușa și am revenit în târg, sperând că femeile dispăruseră, că O'Connor vânduse toată brânza și că era timpul să ne cărăm naibii din Houston.

Nu tocmai. Mă apropiam de taraba noastră, când le-am văzut pe cele două încă făcând cumpărături, fără grabă.

M-am oprit în spatele camionetei și O'Connor m-a văzut.

— Hei, a zis, venind spre mine.

Nu voiam să-mi vadă ochii, care înotau în lacrimi, așa că m-am întors. Dar el s-a apropiat.

— Unde ai fost?

M-am uitat la el.

Indiferent ce-a văzut pe fața mea l-a făcut să se încrunte.

— Ce naiba ai pățit?

— Putem pleca? am întrebat. Am vândut totul?

— Nu am vândut totul, a zis O'Connor. Dar putem pleca.

M-am întors să trag cu ochiul prin geamul camionetei, încercând să văd unde se afla Jessica. Erau amândouă la taraba alăturată.

— Trebuie să plec, atât, am zis.

— Ce este? a repetat el.

— Putem pleca?

M-am uitat iar prin geam. Jessica și Renée se apropiau de taraba noastră și mi-a fost limpede că trebuia să-i zic totul lui O'Connor în cinci secunde sau mai puțin, dacă speram să scap.

Îmi urmărise privirea, dar mi-am pus mâna pe maxilarul lui și l-am întors spre mine. Cu toată urgența de care eram capabilă și fără nicio pauză între cuvinte, am zis:

— Fără să vreau, i-am zis tipei de acolo că tu și cu mine ne vedem, iar ea a venit la baie cât eram acolo și împreună cu prietena ei a zis lucruri oribile despre mine, și cel mai rău e că ele cred că am mințit și că noi doi nu ne vedem și asta mi se pare umilitor, pentru că e adevărat.

O'Connor a clipit, după ce am mitraliat totul.

— I-ai zis că noi doi ne vedem?

— Da!

— De ce?

— Pentru că...

Nu știam cum să-i explic.

— Pentru că ea și prietenele ei te consideră sexy, și ea a fost mereu răutăcioasă cu mine, și m-a tachinat pentru că fac brânză, și a fost atât de arogantă, că nu voiam să croncăne despre soțul ei perfect și despre cum a obținut ea tot ce și-a dorit, de parcă ar fi fost cumva îndreptățită la tot ce are, ca nimeni alta în lume...

M-am întrerupt o secundă, pentru că toate celelalte lucruri pe care voiam să le zic pulsau în pieptul meu. Simțeam ochii Jessicăi ațintiți asupra noastră acum și mi-am coborât vocea până la șoaptă.

— Nu am vrut să o las să câștige.

O'Connor a rumegat tot ce-i spusese. Apoi s-a uitat la taraba noastră, unde așteptau cele două. Lui i se părea totul ușor amuzant, cred.

— Ele mă consideră sexy?

— Da, am zis, nepărându-mi deloc amuzant.

El a redevenit serios.

— De aia ești pe cale să plângi?

Evident.

— Da, am zis.

Jessica l-a văzut uitându-se la ea.

— Pardon! a strigat ea, cu nasul încrețit. Vreau să returnez brânza asta.

O'Connor s-a apropiat de mine, ignorând-o cu mare atenție.

— Pardon! a strigat iar Jessica.

O'Connor mă privea în continuare.

— Urăsc oamenii ăștia, a zis el. Apoi s-a aplecat și mi-a șoptit la ureche: Am o idee, dar e cam trăsniță.

— Bine, am zis, fără să știu ce încuviințam.

S-a uitat la gura mea, de parcă era pe cale să sară de pe o stâncă, s-a aplecat și m-a sărutat.

La început, am fost amândoi prea uluiți de ce făceam ca să ne placă. Era mai degrabă asamblarea unui sărut din punct de vedere tehnic decât altceva. *Buze care se ating? Da. Mențineți poziția.*

Dar apoi am intrat în joc. După ce mi-am dat seama care era planul și după ce și-a găsit ritmul sărutului prefăcut, mi s-a părut că amândoi am luat simultan decizia de a-l face să pară real. L-am prins cu mâna de ceafă, iar el s-a lipit de mine, cu buzele calde, cu gust de cidru, până când ne-am poticnit de camionetă.

M-am relaxat lângă el și am inhalat mirosurile plăcute de săpun, sare și cidru fierbinte. Toate erau mirosuri plăcute. Totul era plăcut, să fiu sinceră. Nu ne sărutam tocmai franțuzește, dar așa făceam să pară. Atunci, ceva s-a schimbat. Oamenii din jurul nostru s-au încetoșat, iar momentul în sine, apropierea, căldura și senzația bărbii lui, care mă gâdila, au devenit singurele care contau. Sărutul a devenit real, cel puțin pentru mine.

O'Connor și-a sprijinit un braț de camionetă și m-a prins cu celălalt de talie, fără nicio ezitare. Trebuie să recunosc că se descurca minunat. Făcea să pară că era flămând, iar eu eram festinul. Și când, pentru finalul apoteotic, și-a trecut mâna de-a lungul trupului meu, a fost nevoie să mă adun ca să rămân în picioare.

Când s-a retras și a deschis ochii, păreau să mă întrebe ceva ce nu puteam descifra.

L-am privit, respirând întretăiat. Dar mi-am revenit cât să spun:

— Mulțumesc.

A făcut un pas în spate, lăsându-mă să mă întorc spre cele două. Am încercat să nu par triumfătoare în timp ce mă apropiam de ele.

— Îmi pare rău, am zis, doar cu o parte din creier conectată la Jessica și cu restul încă scâldându-se în amintirea a ce se întâmplase. Cu ce pot fi de folos?

Amândouă aveau gurile căscate. Apoi, Jessica a reușit să se concentreze la ce se întâmpla și a ridicat brânza cumpărată.

— Returnez asta.

Am strâmbat din nas, cu falsă simpatie.

— Nu acceptăm returnuri.

— Dar tocmai am cumpărat-o! a zis.

— Ai cumpărat-o acum jumătate de oră, am zis. Cine știe ce-ai făcut cu ea?

Jessica nu s-a certat cu mine.

— Bine, a zis, pe un ton care mi-a comunicat limpede că nu va mai veni la taraba noastră.

Am urmărit-o plecând, apoi m-am întors spre O'Connor, care se sprijinea de camionetă, pe gânduri. S-a uitat la mine.

— Tot trebuie să plecăm? a întrebat el.

I-am zâmbit recunoscătoare, clătinând din cap:

— Nu.

— Suntem în regulă?

Am încuviințat. Totul era în regulă. Mult mai în regulă. Prea în regulă. Mă sărutase. Poate se prefăcuse, și poate jucase un rol, și poate nu fusese real. Dar, nu încape îndoială, sărutul îmi plăcuse. Un sărut foarte, foarte bun.

Fusese un lucru nesăbuit, neașteptat, complet nepotrivit. Și fusese perfect.

Capitolul 11

În drum spre casă, cu toată brânza vândută, cu Jessica Boone uitată, i-am povestit lui O'Connor, pas cu pas, toată confruntarea cu ea, deși am lăsat deoparte unele dintre cele mai rele lucruri pe care le spusese despre mine, în caz că erau adevărate.

O'Connor își ținea privirea la drum, cu o mână pe volan. Ne asiguram amândoi că ne păstrăm nonșalanța.

Voiam să-l întreb despre verigheta lui, dar nu am găsit un moment potrivit. Am renunțat. Brusc, m-am temut de răspuns.

— Mersi din nou, am zis, ca să umplu pauza. Ești noul meu erou.

A zâmbit, cu ochii la drum.

— Știai că-ți zic Fermierul Sexy?

— Nu. Dar știi că mă iubesc gospodinele. Cred că-s periculos.

— Ești?

A ridicat din umeri.

— Nu știu. Ca tot omul, probabil.

Nu remarcasem, pe drumul spre târg, că O'Connor era genul de tip care conducea cu o singură mână pe volan, dar acum m-am fixat pe asta. Eram convinsă că poziția spunea ceva despre el, însă nu știam ce.

O'Connor a luat o curbă cu o singură mână și a spus:

— Nu cred că a câștigat nimic, să știi. Oamenii răi pierd prin definiție.

Nu mă gândisem așa.

— Cred că ai dreptate, am zis, încuviințând. Trebuie să-și petreacă toată ziua cu propria răutate.

— Așa este, a zis el. Iar noi mergem acasă.

Am simțit o tresărire la acel cuvânt. Când mă gândeam la ferma lui Jean, mi se părea un pic „acasă”. Era prima dată când eram departe de ea, de când ne mutaserăm acolo, iar kilometrii dintre

noi îmi ofereau o nouă perspectivă. Chiar dacă încă mă gândeam la casa mea adevărată ca la aceea în care locuisem cu Danny, mi s-a părut în acel moment că aş fi putut pretinde că mai aveam o alta.

Înainte de dezastrul cu Jessica Boone, plănuisem să întreb dacă puteam trece pe lângă vechea mea casă. Nu ar fi fost cine ştie ce ocol şi faptul că eram atât de aproape mă încuraja să o revăd. Cât locuiserăm la mama, după ce adormeau copiii, mai conduceam din când în când până acolo şi parcam vizavi. Voiam doar să văd locul. Să îmi clătesc ochii. Să ştiu că măcar casa mai era acolo.

Fireşte că întâmplările zilei nu ne creaseră nici pe departe o dispoziţie turistică. Acum, ne grăbeam spre Atwater pe cât de repede permitea camioneta veche a lui Jean. Se clătina ca la centrifugă. Strecurând priviri către O'Connor, mă întrebam dacă şi el încerca să pună cât mai multă distanţă între el şi locul faptei.

Ceva din limbajul lui corporal, poate felul în care-şi controla profilul, îmi spunea că regreta sărutul prefăcut. Sau se gândea să îl regrete. M-am foit pe scaun şi am mai furat o privire în direcţia lui. Atunci el a zis:

— Cred că a fost bine ce am făcut.

— De acord, am zis, vrând să dau greutate deciziei.

— Nu cred că Erin s-ar supăra.

— Erin? am întrebat.

În toate săptămânile acelea, nu pomenise nimeni de vreo Erin. Dar nu era dificil să-mi imaginez cine era.

— Erin este... am început, fără să termin însă întrebarea.

Puteam spune după faţa lui cine era. Era persoana care-i pusese verigheta de pe lanţ. Orice voiam să întreb, ea era.

— Este rănită, a zis el. A avut un accident de maşină şi acum are nevoie...

S-a oprit, căutându-și cuvintele.

— Are nevoie de multă îngrijire.

Nu am dat glas întrebărilor din mintea mea. *Ce fel de accident? Ce fel de îngrijire?* Jean avea dreptate. Întrebările la care voiam răspunsuri erau fix cele pe care nu puteam să le pun. Trebuia să primesc informațiile oferite și să le accept.

— Dar Erin ar înțelege, a continuat el.

— Bun, am spus.

— A fost doar prefăcătorie, a zis.

— Desigur.

Foarte bună. Merita un Oscar.

— În plus, a zis el, sincer îți spun că nu mă gândesc așa la tine.

Mi s-a strâns inima puțin.

— Bineînțeles că nu.

— Erin ar ști asta, a continuat el. Nu ești deloc genul meu.

— Am înțeles.

— Deloc, a repetat.

— Păi, tu sigur nu ești genul *meu*, Grizzly Adams^[38].

— Corect.

Căpăta avânt.

— Nu suntem deloc genul celuilalt. Dar tu ești simpatică și aveai nevoie de ajutor.

Am încuviințat. Era adevărat.

— Iar Erin detestă oamenii răi, a adăugat el. Ar fi adorat expresia de pe fața femeii ăleia.

— Expresia ei, am zis, încercând să imprim cuvintelor imensa mea recunoștință, a fost neprețuită.

După o clipă, am zis:

— Vrei să îi spui?

— Nu! a zis el. Apoi, mai încet: Nu ar... S-a întrerupt și a clătinat din cap. Nu!

— Nu cred că s-ar fi supărat nici Danny, am zis, ca să umplu tăcerea.

— Danny a fost soțul tău?

Am încuviințat.

Presupuneam că O'Connor știa totul despre Danny, dar mi-am dat seama că era posibil ca Jean să nu-i fi spus lui despre mine mai multe decât îmi spusese mie despre el.

— A murit într-un accident de mașină, acum trei ani.

O'Connor a dat din cap, dar nu m-a îndemnat să zic mai multe. M-am bucurat.

Poate tocmai pentru că nu mi-a pus întrebări — lipsa neobișnuită a presiunii pentru dezvăluirea detaliilor sfâșietoare —, dar, pentru prima dată, m-am trezit că ofer informații nesolicitate despre ce se petrecuse și cum îl pierdusem.

— Ne certaserăm, m-am auzit spunând. El se dusesse să o ia pe Abby din tabăra de artă și, când ieșeau din parcare spre un drum de acces, au fost loviți din lateral de o camionetă.

Apoi am adăugat:

— O camionetă neasigurată.

Atunci nu mi se păruse ceva important, dar, când viața mea financiară s-a prăbușit, s-a dovedit a fi unul dintre cele mai importante detalii.

Vorbeam și trasam contururi cu degetele pe geam.

— Abby avea centură, bineînțeles, dar Danny nu apucase să și-o pună. Era un lucru pentru care-l certam mereu. Aștepta jumătate de stradă înainte să-și pună centura. Mă scotea din minți. De ce nu își puneia întâi centura, ca apoi să conducă? Durează două secunde! Dar el credea că e o pierdere de timp.

Mi-am încrucișat picioarele și mi-am îndreptat spatele.

— Paramedicul de pe ambulanță a zis că, probabil, camioneta avea de două ori viteza legală, ca să fi cauzat asemenea daune, am continuat. Jeepul lui Danny a fost făcut praf.

M-am trezit că îmi priveam mâinile. Era atât de ciudat să rezum totul așa.

— A murit înainte să ajungă la spital.

O'Connor a dat din cap.

Am inspirat scurt.

— Când am ajuns acolo, mi-au zis că Danny murise. Deși n-au rostit acele cuvinte. Un doctor m-a luat deoparte și mi-a zis că rănilor lui erau „foarte grave”. Am întrebat ce însemna asta, iar el a spus că exista o hemoragie internă severă. Nu părea să vrea să o spună. Ca și cum ar fi trebuit să o spun eu. Așa că am trecut pe lângă doctor și am început să-l caut pe Danny, cu Tank în brațe. Nu îmi venea să cred. Mi s-a părut că, dacă Danny era mort, mi-ar fi putut-o spune chiar doctorul. Dar, înainte să pot ajunge oriunde, o asistentă îmbrăcată în halat cu SpongeBob a apărut de nicăieri și m-a luat de umeri. Mi-a spus că trebuia să mă rog pentru fetița mea. Nu știu dacă avea sau nu dreptate, dar asta a spus. Am lăsat-o să ne ducă pe mine și pe Tank în zona de așteptare de la camera operatorie, unde m-am rugat ca niciodată. Pare o nebunie, dar mă gândesc mereu la momentul acela în care nu am crezut că Danny era mort ca la un moment în care mai era încă printre noi. Mă tot întreb, dacă m-aș fi dus atunci la el, în loc să îmi fi întors atenția spre Abby, dacă aș fi ținut cu dinții de el și aș fi refuzat să îi dau drumul, l-aș fi putut oare ajuta? Aș fi putut schimba ceva?

— Nu, a zis O'Connor.

L-am privit, revenind în prezent atât de repede, că aproape m-a surprins să îl văd acolo.

S-a uitat în ochii mei.

— Nu. Nu ai fi schimbat nimic.

Ceva din expresia lui se schimbase.

— Firește că nu, am zis. Știu asta.

— Am fost pompier, a continuat O'Connor. Am văzut multe accidente de mașină. Dacă ți-au zis că murise, nu aveai ce să schimbi.

Felul în care vorbea trăda faptul că știa mai multe despre ce se întâmplase atunci decât știam chiar eu. Probabil că știa, într-un fel. Eu nu fusesem niciodată la fața locului unui accident de

mașină. Nu asistasem niciodată la așa ceva. Doar în imaginația mea, de mii de ori. Nu era însă la fel.

Mi se părea ciudat să mă gândesc că O'Connor vedea povestea pe care o spuneam mai bine decât mine. Parcă s-ar fi înghesuit cumva în amintirea holului acela de spital. Dar, să fiu sinceră, o parte din mine se bucura că era acolo. Îmi plăcea că nu trebuia să re trăiesc amintirea așa ca atunci, complet singură.

— Nu am știut că ești pompier, am zis, după o vreme.

— Am fost, a zis el.

Am mai mers o bucată și au trecut câteva minute înainte să remarc cât de tăcut era. Gândurile mele s-au îndreptat iar spre Danny, pentru că amintirea lui îmi era acum proaspătă în minte.

— A fost un om bun, am zis, încetișor.

O'Connor părea să fi intuit că eram pregătită să vorbesc despre altceva.

— Și asta ce înseamnă? Un om bun? a întrebat.

— Păi, am zis, expirând, un om bun îți cumpărăampoane când rămâi fără. Spală vasele. Îți pregătește cafeaua, înainte să te trezești dimineața. Te ascultă când vorbești, chiar dacă vorbești despre decorarea casei. Se dă peste cap să te atingă, chiar dacă doar te ține de mână. Nu spune că e „babysitting” când stă cu proprii copii. Te sună de la muncă doar ca să-ți audă vocea. Și crede că ești mereu frumoasă, chiar și – nu, *mai ales* – când nu ești.

— E ditamai lista, a zis O'Connor, fluierând.

Mi-am întors capul spre el și i-am privit profilul.

— Care-i definiția ta?

A ridicat o mână de pe volan și și-a masat ceafa cu ea. Mă așteptam să înceapă să vorbească, dar nu s-a întâmplat.

— Deci?

— Mă gândesc, a zis.

Am mai așteptat o vreme, încercând să îmi imaginez cum ar arăta fără barbă, până când, în cele din urmă, a zis:

— Un om bun face întotdeauna ce e corect, chiar dacă asta îl distruge.

M-am uitat de la barba lui în sus. Când n-a mai zis altceva, am întrebat:

— Și tu ești un om bun?

— Mă strădui, a zis. Asta pot spune.

Am zâmbit amândoi, apoi el a spus:

— De zece ani, nu am sărutat pe nimeni în afară de Erin.

— Nici eu pe altul în afară de Danny, de cincisprezece.

— Nu? m-a privit el. Nici măcar... recent?

— Știu că nu sunt căsătorită, am spus. Dar nici necăsătorită nu mă simt. Știi cum e când îți iei un angajament față de cineva? Deconectezi radarul pentru alte persoane.

O'Connor a încuviințat.

— Nu l-am mai instalat pe al meu.

A încuviințat iar, parcă înțelegând cu adevărat.

— Și chiar dacă poți, a completat el, nu vrei.

— Exact, am confirmat, deși nu eram complet sinceră.

Radarul meu n-o fi funcționat perfect, dar nici stricat nu era. Sărutul prefăcut lămurise asta.

Am zis:

— A fost ciudat pentru tine?

Știa ce voiam să zic.

— Da.

— Părul de pe față a fost ceva nou pentru mine.

— Și pentru mine.

— Și ai gust de cidru, am mai spus.

— Ți-am băut eu paharul, a ridicat el din umeri.

— Mersi că m-ai salvat, apropo.

— Pentru puțin, a zis. Dar nu cred că ar trebui să pomenim cuiva despre asta.

— Firește, am zis, deși nu mă gândisem la asta.

Jessica Boone era probabil pe difuzor cu toată lumea, povestind tot ce știa. Nu puteam schimba asta. Tot ce puteam era să reacționez în funcție de situație și față de persoana care mă apăraseră când aveam mare nevoie de asta.

Dacă O'Connor voia să uităm totul, atunci era deja uitat – pe cât de posibil era să uiți ceva atât de plăcut.

Capitolul 12

După aceea, O'Connor și cu mine am devenit prieteni, oficial. Avusesem nevoie să fiu salvată atunci, iar el, de cineva pe care să-l salveze. Simetria de situații, nemaivorbind de dușmanca noastră, Jessica Boone, pavase calea către o prietenie armonioasă, construită în jurul brânzei.

Timp de vreo săptămână.

Până vinerea următoare, 1 martie, când am primit un telefon de la școală. Învățătoarea lui Abby m-a anunțat că fiica mea se bătuse pe terenul de joacă. Prin „se bătuse” fix asta voia să spună: că se luptase *cu pumnii*. Se părea că Abby folosisese o mișcare de autoapărare serioasă împotriva unui coleg de clasă pe nume Jimmy Gaveski, pe care îl lovise în stomac atât de tare, că el făcuse în pantaloni.

— Devastator, a zis învățătoarea. Nu am mai văzut așa ceva.

— Sunteți sigură că a fost Abby? am întrebat. Nici măcar pe fratele ei nu-l lovește.

— Abby a fost, a confirmat învățătoarea, și azi este suspendată. Vă rog să veniți să o luați.

În drum spre dubiță, am dat peste O'Connor.

— Ai învățat-o pe Abby să se bată cu pumnii când exersați autoapărarea?

— Evident, a zis. Cum să strângă pumnul corect. Unde să lovească. Da.

— Tocmai a lovit un copil de la școală, am zis, pe un ton de reproș adânc. Acum, e suspendată.

O'Connor a dat din cap apreciativ.

— Suspendată pentru că s-a bătut.

— L-a rănit rău pe copilul ăla, O'Connor. A făcut pe el.

El a ridicat din umeri.

— Fata are curaj.

— Ai înnebunit? am spus. Are opt ani!

— A spus că se ia lumea de ea, mi-a zis O'Connor. Și nu cred că e cazul să stea și să înghită.

M-am uitat lung la el.

— Se ia lumea de ea?

El a încuviințat.

M-am gândit la ultimele câteva luni, căutând indicii pe care ar fi trebuit să le descifrez mai repede. M-am gândit la frecvența cu care ceruse să rămână acasă. De ce nu îmi atrăsese atenția?

— Cine? am zis. Cine se ia de ea?

— Probabil băiatul pe care tocmai l-a bătut, de a făcut pe el.

— De ce nu mi-ai zis? am întrebat, atât de șocată, că abia puteam șopti.

— M-a rugat să nu îți spun.

— Nu e un motiv! am spus. Nu ții asemenea informații ascunse de mama unui copil.

— O ajutam să se descurce, a protestat el.

— Nu tu trebuie s-o ajuți să facă ceva!

— Hei, a zis el, ea a venit să mă roage.

— Ce vrea să însemne asta?

— Probabil știa că o vei lua razna, a spus el. Așa ca acum.

Era timpul să plec. Abby mă aștepta în biroul directoarei.

— Da, am zis, urcând în mașină, o iau razna. E în clasa a doua!

— Se poate descurca, a strigat el după mine.

— Păstrează distanța, O'Connor! am strigat pe geam, în timp ce dubița azvârlea pietricele în urma ei.

Mă așteptam să o găsesc pe Abby rușinată, cu capul plecat. Însă ea stătea pe o bancă de lemn, lângă cabinetul medical, citind o carte despre sirene. Cineva îi dăduse o acadea.

Cred că mă așteptam să arate, brusc, ca o copilă dură. Dar era dulce și amabilă, ca de obicei.

A ridicat o mână când m-a văzut.

— Bună, mami.

M-am uitat cu atenție la ea. Nu îi puteam intui trăirile. Regreta? Se simțea vinovată? Era triumfătoare? Nu-mi dădeam seama.

— Ai lovit un copil?

A ridicat din umeri.

— A meritat-o.

Și chiar am crezut-o.

S-a ridicat, iar eu am luat-o de după umeri.

— Haide, buburuză, am zis. Să mergem acasă.

În mașină, pe drumul înapoi, știam că suntem prinse într-o situație din care puteam învăța – doar că nu știam ce anume.

— Abby, nu poți lovi copiii care sunt nepoliticoși, i-am zis. Nu așa ne purtăm cu oamenii. Nu este în regulă să lovești.

Abby n-a zis nimic. Își lungea acadeaua.

— Cine este copilul acela?

— Se numește Jackie Chan. Anul trecut a rămas repetent.

— *Jackie Chan*? am întrebat, după o pauză.

Abby a ridicat din umeri.

— Așa zice el.

— Cum îi zice învățătoarea?

— Jimmy Gaveski.

— Te tachinează?

Abby a ridicat iar din umeri.

— Pentru ce?

Abby mi-a aruncat o privire. Știam amândouă pentru ce o tachina.

— Ai vorbit cu învățătoarea? am întrebat.

— A zis că, dacă nu l-a văzut, nu îl poate certa.

— Și?

— Și nu îl vede niciodată, pentru că e viclean.

— Ce face?

— Îmi spune „Șchioapa”.

Dumnezeule.

— Cum de a observat? am întrebat, mai degrabă universul decât pe Abby.

— Cred că mă urmărește foarte atent, a zis ea.

Am inspirat adânc.

— Ce i-ai zis?

— I-am zis că nu e corect. Că doar merg mai greu.

Mi se albiseră buricele degetelor pe volan, dar mi-am păstrat calmul din voce.

— De ce nu mi-ai povestit?

— Fiindcă ai fi luat-o razna.

— Nu-i adevărat!

— Ba da. Exact că acum.

— Nu o iau razna acum, am zis. Dacă vrei să mă vezi luând-o razna, pot să-ți arăt!

— Nu vreau, a spus ea. Chiar nu vreau.

— O să vorbesc cu învățătoarea mâine.

— Bine, a zis Abby, ridicând din umeri. Dar ea nu poate face nimic.

— Mai vedem noi, am zis, chiar când treceam pe poarta fermei.

O'Connor meșterea ceva la tractor. Abby a coborât geamul, în timp ce ne opream lângă el.

— O'Connor! a strigat ea.

— Salut, *mamacita*, a zis el, fără să ridice privirea.

— L-am lovit în plexul solar!

Atunci, a ridicat privirea.

— Bravo!

— A făcut pe el!

Voioșia din glasul ei mă îngrijora. Nu și pe el.

— Știi cum îi poți spune acum? a întrebat O'Connor. Abby a clătinat din cap.

— Pișăciosul, a propus el.

Abby a râs, apoi a tăcut.

— Dar îi zic așa doar dacă-mi spune el ceva răutăcios mai întâi.

— Mi se pare corect, a zis O'Connor.

Când Abby a deschis portiera să iasă, au înconjurat-o caprele. Nu eram sigură dacă ar fi trebuit să o pedepsesc trimițând-o în camera ei pentru acea după-amiază sau era mai bine să las lucrurile să se așeze. Am oprit-o și am zis:

— Abby?

S-a întors spre mine.

— Da?

— Nu ai voie să-l mai lovești pe băiatul acela, am spus. Nu permite purtării urâte a lui Jimmy Gaveski să te schimbe.

Abby a oftat, deodată parcă mult mai în vârstă decât era, și a zis:

— Bine, mami. Voi încerca.

— Abby? am mai zis.

— Da?

— Bravo pentru că ți-ai luat apărarea.

Abby avea dreptate în privința învățătoarei. Nu putea face mare lucru. Era primul ei an de predare și, în plus, arăta de 14 ani. Era copleșită și nici pe departe în stare să monitorizeze fiecare conversație purtată de copii. În timpul întâlnirii noastre de urgență de a doua zi dimineată, am avut impresia că era de partea lui Abby, dar că nu era cine știe ce aliată.

— Nu vă faceți griji, doamnă Moran, a zis ea, conducându-mă la ușă. Nu este primul copil stângaci tachinat.

M-am răsucit spre ea.

— Nu este *stângace*! am spus. S-a rănit.

Am lăsat vorbele mele să capete impactul dorit, o secundă, apoi am adăugat:

— În accidentul de mașină care i-a ucis tatăl.

Învățătoarea a făcut ochii mari.

— Am făcut terapie fizică ani întregi și a muncit din greu să ajungă aici, mai din greu decât va munci vreodată Jimmy Gaveski, așa că ultimul lucru de care are nevoie este un ticălos mic, care se crede maestru în arte marțiale, care să tabere pe ea cu problemele lui de stimă de sine, fără ca un adult să intervină.

Ieșise mai aprig decât intenționam.

— Îmi pare rău, a zis învățătoarea, părând sinceră. Bineînțeles.

— Așa că, dacă nu vă supărați, aș aprecia să stați cu ochii pe ea.

— Așa voi face, a zis, iar simpatia sinceră de pe chipul ei m-a făcut să am încredere că o va face.

— Poate, a zis Jean în seara aceea, după ce copiii se duseseră la culcare.

Discutam problema în timp ce spălam vasele după cină.

— Sau poate nu.

— Nu cred că a stricat să i-o cer.

— Nu, a fost de acord Jean.

— Trebuie să fac ceva, am continuat. Doar pentru că O'Connor e brutal nu înseamnă că și Abby trebuie să fie.

S-a auzit un trosnet de scânduri și ne-am întors amândouă. O'Connor se afla chiar lângă ușa din plasă. A tușit.

Am lăsat privirea în pământ.

— Ești încă aici? l-a întrebat Jean.

— Da, terminam de făcut una, alta.

— Vrei cafea?

Jean mi-a aruncat o privire care spunea „poate că nu te-a auzit”. Înainte să-mi dau seama ce se petrece, el era lângă mine, cu o cană în mână, asigurându-se că știam că mă auzise.

— Nu este un lucru rău ca ea să știe cum să se apere, a zis O'Connor, privindu-mă.

— Nu, am spus, cu ochii la chiuveta plină de vase. Pe de altă parte, nu vreau să bată copii.

— Copilul ăla, Pișăciosul, a cerut-o, a comentat el.

Felul în care nu lua în calcul nicio nuanțare a situației m-a făcut să mă uit urât la el.

— Violența nu face lucrurile mai bune, am zis. Mereu le face mai rele.

— Trebuie să te împotrivești agresorilor, a zis el.

— Vreau să dispară copilul ăla din școală.

— Nu e cazul. Unde să-l trimită? a întrebat O'Connor.

— Poate că o retrag eu pe Abby de la școală, am spus apoi. Poate că o școlarizez acasă.

— Și mie cine-mi mulge caprele? a întrebat Jean.

— Sunt istețe, am zis. Cred că s-ar putea mulge singure.

— Ideea este, a spus O'Connor, că Abby s-a descurcat singură.

— Însă nu ar trebui!

— Poate, a zis el, ridicând din umeri.

— La ce bun pentru stima de sine să i se spună „Șchioapa”? am întrebat.

O'Connor și-a înclinat capul.

— Și la ce bun că l-a bătut pe copilul care a spus-o, până când a făcut pe el?

Nu eram sigură. Singurul lucru pe care-l știam era că nu voiam să văd că băiatul ăla o schimbă. Nu avea dreptul să facă asta.

— Nu știu, am zis. Și nici nu vreau să aflu.

— Pun pariu că nici nu o să afli, a zis el. Vor trece niște luni înainte ca puștiul ăla să îndrăznească măcar să-și tachineze propria umbră.

— Sper să ai dreptate, am zis, când ușa de plasă s-a închis în urma lui. Chiar sper.

Și a avut dreptate. Vreo trei săptămâni.

Abby a confirmat, în fiecare zi după școală, supusă unui interogatoriu intens, că Gaveski Pișăciosul nu o mai tachina și nici măcar nu îi vorbea.

— Sigur? am întrebat.

— Sigur, a răspuns. Stă sub gradene și nu zice nimic.

— Mi-ai spune dacă te-ar deranja, nu?

— Da, a promis ea.

Chiar și după ce nu s-a mai ascuns sub gradene, tot nu vorbea cu ea.

— Se uită urât la mine, a zis Abby. Dar nu mă tachinează.

După o vreme, am renunțat. M-am gândit că îmi spune ea dacă se întâmplă ceva. Eram obosită să dau târcoale subiectului atât de obsesiv. Eram obosită de prezența constantă a Pișăciosului în mințile noastre. Nu căutam probleme. Am lăsat ideea să se îndepărteze.

Apoi, Abby a fost trimisă acasă fiindcă a folosit cuvântul cu „d”.

În drum spre casă, surprinzându-i privirea în oglinda retrovizoare, am spus:

— Nici măcar nu știam că ai învățat cuvântul acela.

— O'Connor m-a învățat, a zis Abby.

— Ți-a zis și ce înseamnă?

— Nu, a zis Abby, doar că e cel mai rău dintre toate.

— Este rău, am confirmat.

— A zis că nu am voie să îl lovesc pe Gaveski Pișăciosul cu pumnii, dar că-l pot lovi cu vorbele.

— Așa a zis?

Abby a încuviințat.

— Vorbele sunt puternice, mi-a explicat.

— Da, așa este, am spus. Ce i-ai zis, mai exact, Pișăciosului?

Abby și-a îndreptat spatele. Avea o voce seacă.

— Am zis, „Dispari dracu' de aici”.

Am clătinat din cap.

— Ce?

A ridicat din umeri.

— Doar că am zis-o foarte amenințător.

— Tot O'Connor te-a învățat și cuvântul ăsta?

— Aha.

— Și ce-a făcut Pișăciosul când i-ai zis cuvintele acelea?

— Păi, a zis Abby, s-a cărat. Sau așa a avut de gând. A apărut învățătoarea și m-a dus în birou.

— Și i-ai zis asta pentru că te tachina?

Ea a încuviințat, cu o mică rectificare:

— Mă chinuia.
— Ce făcea?
— Tot repeta „Șchioapa are mere! Uită-te cum
piere!”

— Cred că este cea mai stupidă rimă pe care am
auzit-o. Ce înseamnă?

— Nu știu.

— A încurcat-o și el?

— Nu. Doar eu.

— De ce doar tu?

Abby se uita pe geam.

— Probabil pentru că *dracu'* este urât, iar *piere*
nu.

Unde era învățătoarea? De ce era Abby trimisă
în biroul directoarei? Limbajul licențios era mai
rău decât tachinarea unei copile care șchiopăta
aproape imperceptibil? În lumea asta trebuia să
trăim?

Abby se gândise și ea la asta.

— Cred că este supărat și fiindcă „Șchioapa” nu
a prins, pe când „Pișăciosul” e acum porecla lui.
Multă lume îl strigă așa.

— Și ție cum îți spun?

— Doar Abby.

Apoi, după o vreme, a întrebat:

— Ești supărată pe mine?

— Nu, iubito. Sunt supărată pe O'Connor, că te-
a învățat cuvântul ăla. Și pe învățătoarea ta, că nu
te apără. Pe ticălosul ăla mic de Jimmy Gaveski.
Dar nu pe tine.

— Mami? a zis ea.

— Da.

— Cred că *ticălos* e tot un cuvânt urât.

Capitolul 13

Nu știam ce să fac în privința sâcâirii lui Abby. Nu se mai întâmplase. Mă îngrijorasem mereu că se va întâmpla și detestam ideea, și mă agitam, dar se dovedea că nu făceam nimic.

Acum, că totul devenise aievea, nu păream să *pot* face mare lucru. Chiar dacă găseam o soluție, nu aveam cum să o pun în practică. Eram la cheremul învățătoarei și administratorilor școlii, ca să nu mai zic de reducerile și limitările de buget. În ciuda câtorva întâlniri cu directoarea, cu învățătoarea și cu antrenorii, nu părea fizic posibilă monitorizarea permanentă a purtării acelui copil față de Abby, or, eu exact asta voiam să fac. Avea instrucțiuni clare să raporteze învățătoarei orice altă tachinare, însă mi-era neclar ce aveau să facă profesorii în acest sens.

Nu eram sigură nici ce puteam face eu, în afară de a-mi schimba politica privind dezvăluirea stării de sănătate a lui Abby oamenilor de la școală. Acum, toți adulții din personal aveau pachete fotocopyate, cu diagrame și fotografii, care-i rezumau istoricul medical. Se întâlniseră cu mine și discutaserăm, toate triumfurile și provocările lui Abby. Mă oferisem chiar să vin și să explic totul în fața clasei sale, ofertă care fusese respinsă politicos.

— Nu crezi că ar fi ajutat? l-am întrebat într-o zi de sfârșit de martie pe O'Connor, când ne întorceam de la târgul fermierilor. Jean insista mai departe ca el să mă însoțească, chiar și după câteva săptămâni, dar nu știam de ce. Nu era mare brânză, vorba vine. Iar Jessica Boone nu mai revenise, spre marea mea ușurare.

— Nu ești pregătită să mergi singură, spusese Jean, pe un ton care nu admitea împotrivire. O'Connor îți va ține companie.

Așa că iată-ne iar, întorcându-ne după un nou drum fără evenimente. Nu aveam nevoie de el, adevărat. Dar îmi plăcea să fie prin preajmă. Nu i-aș fi cerut-o, și poate că Jean știa asta, dar mă bucuram că ea îl pune să mă însoțească.

Asta chiar dacă, bineînțeles, mă scotea din minți. De exemplu, cum credea el că știe ce să facă în privința lui Abby. După ce îi spusese cât de tare-mi doream să merg la școală în fiecare zi, în pauză, și să mă uit urât la copilul ăla, O'Connor zisese:

— Mă mir că nu pocnești de grijă.

— Nu ai copii, am zis. Nu înțelegi.

— Nu am copii, dar țin la oameni. Înțeleg.

— Nu e la fel, am insistat.

— Sigur că e. Iubirea e aceeași.

— Asta crezi pentru că nu ai copii.

A clătinat din cap.

— Prostii.

— Te provoc să-mi trăiești viața o oră și să nu mori de griji, i-am zis.

— M-aș pricepe grozav.

— Serios?

— Aș face îmbunătățiri.

— Cum ar fi?

— Aș cânta, mi-a zis el. Aș cere ajutor când aș avea nevoie. Aș face lucruri frumoase pentru cei cu care lucrez, de exemplu, le-aș coace prăjituri și le-aș da cadouri. M-aș calma naibii în privința lui Abby.

— Nu știi despre ce vorbești.

— Lumea e plină de copii ca Pișăciosul, a zis O'Connor. Cum o să învețe să se descurce, dacă nu exersează?

— Nu *ar trebui* să se descurce, am spus.

— Nu ar trebui, dar se va descurca.

Greșea atât de rău, că nu știam cum să-i explic.

— Înțeleg chestii normale pentru terenul de joacă, am zis. Dar un copil care-i spune „Șchioapa” mi se pare inacceptabil.

O'Connor a ridicat din umeri.

— L-a pocnit în plexul solar, a zis, de parcă nu era necesară altă soluție.

— Violența, am zis, așa cum le spuseseam copiilor cu câteva zile în urmă, nu este o soluție.

— Și care *este* soluția?

— Nu știu, am zis. Dar o să-mi dau seama, chiar dacă trebuie să-mi pun pielea la bătaie.

Când am ajuns înapoi la fermă, Jean și copiii erau afară, în curte, cu pălării de aluminiu pe cap.

— Mami! au urlat copiii, când au văzut camioneta.

Au alergat spre noi, cu caprele și câinii pe urme. A trebuit să-mi croiesc drum prin liota de animale ca să ajung la copiii mei și, în timp ce ne îmbrățișam, am auzit-o pe Jean vorbind cu O'Connor, pe un ton grav.

— Am încercat să dau de tine la telefon, a zis ea.

O'Connor a închis portiera.

— Am uitat să îl încarc.

— E o problemă cu Erin, a zis Jean, și amândoi s-au uitat spre mine și spre copii, așteptând să dispărem.

Am mânat copiii spre leagăne și m-am mulțumit să arunc câte o privire în direcția adulților, prinși într-o discuție intensă. M-am chinuit să prind ceva, dar nu am auzit decât murmur de voci.

Am așteptat multicel să primesc noutățile. Doar după ce am dus copiii la culcare mi-a zis Jean esențialul – cel puțin părțile care mă priveau pe mine. Vecina care avea grijă de Erin în timp ce O'Connor era la muncă suferise un atac cerebral de dimineață. Era în spital și îi mergea bine, dar nu putea reveni să îl ajute, nici după perioada de recuperare. Vecina îl ajutase pentru o plată de nimic, iar el nu își putea permite alt îngrijitor.

— Asta ce înseamnă? am întrebat.

— Că va trebui să se ocupe el, a zis Jean.

Mi-am dat seama, cu un gol în stomac, că avea să vină mult mai rar aici, la fermă.

— Ce problemă are? am întrebat.

Jean s-a încruntat.

— Știi că a avut un accident de mașină?

Am făcut semn din cap că știam.

— Acum este paralizată, a zis Jean. Mai rău, nu e tocmai prezentă. Aude cuvintele, însă nu poate procesa limbajul. Vede lucruri, însă nu poate distinge fețele. Este trează, dar e în lumea ei.

Am oftat.

— Fără șanse de recuperare?

Jean a clătinat din cap.

— La început, au fost speranțe. Dar nu mai sunt, a zis ea, turnând apă fierbinte pentru ceai. Nu poate fi lăsată singură deloc.

Am studiat chipul lui Jean, ca să văd dacă lucrurile erau într-adevăr pe cât de rele păreau.

— Dar O'Connor poate încă ajuta la muls, nu? am întrebat.

Jean a clătinat din cap.

— Nu, dacă nu găsește pe cineva pe care să-și permită să-l angajeze ca să-l ajute.

— Nu va mai veni aici deloc?

— Până nu găsește o soluție, nu.

— Dar din ce va trăi? Cum se va descurca? am întrebat, așteptându-mă ca Jean să aibă răspunsuri.

— Sincer, nu am nici cea mai vagă idee.

În seara aceea m-am ocupat singură de muls, care mi-a luat de două ori mai mult. M-am simțit de două ori mai singură. Mi-au lipsit ajutorul lui O'Connor și gălăgia lui. Hambarul pentru muls era groaznic de tăcut când îl umplea doar zgomotul mașinii ăleia. Unde erau redările lui a cappella ale unor melodii precum *Stairway to Heaven*, *Hound Dog* sau *More Than a Woman*, într-un falset stil Bee Gees^[39]?

Hambarul mi se părea mai întunecos, iar munca, mai lungă. Din disperare, am încercat să cânt și eu

puțin: Patsy Cline^[40], folosindu-mi cea mai bună voce imitatoare, ceea ce mi-a înrăutățit starea. Caprele m-au privit de parcă înnebunisem. Dacă și-ar fi putut acoperi urechile cu copitele, ar fi făcut-o. După o vreme, i-am cerut lui Eleanor Roosevelt să îmi transmită scuzele oficiale celorlalte fete și ne-am încheiat munca în tăcere.

În următoarea săptămână, Jean a început multe proiecte cu puștii mei. S-a angajat să îl ajute pe Tank să își scrie propria serie de benzi desenate, să coasă gulere create de Abby pentru capre și să construiască o căsuță în copac.

Ținând cont de artrită, care făcea imposibilă munca la fermă, mi s-a părut la fel de imposibilă și construirea căsuței, când a pomenit de ea la cină.

— Dar cum o s-o construiești? am întrebat.

Jean a ridicat din umeri.

— O să deleg.

— Pe cine? am întrebat. Eu lucrez 24/24, iar O'Connor a plecat. Cine a rămas?

— Copiii, a zis Jean, de parcă ai mei ar fi construit tot timpul structuri de joacă în pomi. Russ poate ajuta. Caută mereu scuze să vină în vizită.

Mi se părea superambitios.

— Va fi grozav, a zis Jean, în felul ei convingător.

Deja strângeau bețe, pietre și cutii vechi de cafea pentru un stâlp totemic. Jean avea niște lemn potrivit pentru construcții depozitat într-un hambar.

— Dacă e un dezastru, tot va fi în regulă. Ne vom distra încercând.

Să fiu sinceră, nu mă îngrijoram într-atât că nu o vor finaliza, cât că era vorba despre un copac enorm. Dacă unul dintre copii cădea? Dacă se prăbușea căsuța? De ce trebuiau mereu oamenii să caute necazuri?

Dar nu am pus întrebarea. Deja știam cum avea să răspundă Jean: *Nu lăsa grijile să-ți stea în cale*. Mi-o spusese deja de zeci de ori de când sosisem – era propria ei adaptare la *carpe diem*.

De fapt, spre binele tuturor, Jean și copiii începuseră să facă lucruri periculoase, pe care eu nu le permiteam – le făceau însă pe la spatele meu. Precum înotul. De când murise Danny, le permiseseam copiilor să înoate doar la lecțiile cu un instructor calificat. Nu îi duceam niciodată eu, pentru că nu îi puteam supraveghea pe amândoi în același timp. Citisem cândva, într-un articol despre siguranța copiilor, cuvintele „înecul este tăcut” – adică să nu te aștepti să stropească și să strige după ajutor dacă încep să se înece, fiindcă nu o vor face. Te întorci să îți întrebi prietena despre vacanța în Italia, iar copilul tău alunecă într-un mormânt lichid. La asta mă gândeam când auzeam „înot”. Nu la bălăceală, la aruncatul unei mingi sau la minunata imponderabilitate pe care o trăiești în apă. Mă gândeam la moarte. Oamenii care sugerau că aş putea duce copiii la înot sugerau, de fapt, să-i duc la *înec*.

Jean nu pricepea.

— Când erai copilă, erai complet liberă. Acum ești bine.

— Nu sunt bine! am zis. Și știi că nu eram complet liberă – nu cu o mamă ca Marsha.

Jean aproape că a zis ceva, dar a închis repede gura.

— Uite ce, am zis, nu mă interesează ce făceam eu acum 30 de ani. Îmi pasă ce fac ei acum. Și, dacă trebuie să renunț la distracție ca să-i țin în viață, așa voi face.

Pe chipul lui Jean se citea furia.

— Nu îi poți crește în cămăși de forță, Marsha.

Apoi s-a întors și a mărșăluit pe deal, spre casă.

— Hei! am strigat. Tocmai mi-ai spus „Marsha”!

Jean s-a oprit și s-a întors spre mine.

— Da? a zis ea, de parcă n-ar fi observat. Apoi, și-a pus mâinile în șolduri. Păi te porți exact ca ea!

Și ăsta a fost asul din mânecă. Să îmi spună „Marsha”. Din clipa aceea, fără un cuvânt, am instaurat o politică tip „nu vreau să știu” despre ce făcea Jean cu copiii. Când era ea la conducere, lucrurile erau pe voia ei. Dacă făceau altceva decât să stea cuminți în bibliotecă și să citească, nu voiam să știu.

— Știu la ce te gândești, a zis Jean despre căsuța din copac, la cină. Și sunt mândră de tine fiindcă nu zici nimic.

— Mă lupt cu mine ceva de speriat, am zis.

— Fată bună, a zis ea. Ține-o tot așa.

Soarele apunea. Eram la masa roșie din bucătărie, cu adierea de primăvară suflând ușor prin ușa de plasă. Jean pregătise coaste la grătar pentru cină și convinsese copiii să pretindă că erau niște lei care devorau prada. Îi învățase cuvintele „a devora” și „pradă”, alături de „carnivor” – toate sunau tare amuzant din gurile lor.

— M-a văzut cineva *devorând prada*? tot întreba Tank, cu fața plină de sos.

Abby făcea afirmații precum:

— Îmi *devorez* și porumbul copt, chiar dacă sunt *carnivoră*.

Aveau atât de mult sos pe mâini, că păreau să picteze cu degetele. După o zi întreagă în care lucraseră în grădină, construiseră fortărețe de nămol și se rostogoliseră prin praful fermei, erau murdari – plini de pete de iarbă și de pământ. Dar arătau minunat. Erau mai înalți și mai subțiri decât când ajunseserăm aici. Și mai fericiți.

Îi admiram, când deodată am auzit o mașină oprind afară, cauciucurile trosnind pe pietrișul aleii. Ochii mei i-au întâlnit pe cei ai lui Jean. Putea fi Russ, dornic de cină. Sau Sunshine, pentru același lucru. Sau – și m-am trezit devenind atentă la idee – ar fi putut fi O’Connor.

Era prea întuneric să pot vedea pe geam. Ne-am continuat masa în timp ce portiera s-a trântit, niște pași au traversat pietrișul și cineva a apărut sub lumina de pe verandă, la ușa din spate. Ne-am întors și am dat cu ochii de mama, pe tocuri, cu ciorapi de mătase și aceeași expresie pe care ar fi avut-o dacă ar fi stat în pragul unei case de drogați.

Jean a încremenit. La fel și copiii. Ceva din felul în care a apărut din beznă și umbrele pe care lumina de sus i le arunca pe față o făceau să pară mult mai terifiantă decât ar trebui să pară orice bunică venită în vizită.

După o pauză, Jean a părut să decidă să își reia masa.

— Ușa nu e încuiată, a zis ea, nu ca o invitație, ci ca să se asigure că mama știa că nu avea de gând să își întrerupă cina ca să-i deschidă ușa.

M-am ridicat când mama a pășit înăuntru.

— Bună, mamă.

Ea a intrat cu grijă în cameră, de parcă urma să fie atacată din clipă în clipă. Copiii au încercat să o îmbrățișeze, dar mama s-a dat înapoi când le-a văzut mâinile și fețele pline de sos. Am intervenit rapid, ca de obicei, ca să salvez lucrurile.

— Să păstrăm îmbrățișările pentru bunica până după baie, am propus.

I-am șters nițel cu șervetul meu și i-am împins afară să stea în leagănul de pe verandă, „numai un minut”.

A fost o idee bună, fiindcă ușa de plasă abia se închisese când Jean i-a zis mamei:

— Nu știu ce crezi că faci aici, Marsha. Dar nu ești bine-venită.

— Am venit să îmi văd *fiica*, a zis mama. Și *nepoții*.

— O fi ea fiica ta, a zis Jean, dar este casa mea. Și ai cinci minute înainte să te târăsc afară de ciorapii fini.

Jean a ieșit pe verandă, după copii. Nu o văzusem niciodată vorbind așa cu cineva. Nu o

auziseam niciodată vorbind atât de amenințător. Există un singur cuvânt pentru asta: *ură*. Nu aer îi circula printre corzile vocale, ci ură.

Mama s-a prefăcut indiferentă. De îndată ce Jean a plecat, s-a întors spre mine, tăioasă.

— Sunt aici să te aduc acasă.

— Credeam că m-ai dezmoștenit, am zis.

— E ridicol.

— Ai zis că, dacă vin aici, nu mai sunt fiica ta.

— Nu am spus așa ceva.

Știam că va nega. Era atitudinea ei caracteristică.

A fluturat din mâini, parcă pentru a grăbi conversația.

— Poți veni acasă acum, a zis ea, de parcă era evident.

— Mamă, am zis, *nu vreau* să vin.

Mama nu mă asculta.

— Să ne mișcăm repede, înainte să își aducă pușca. Sau să asmuță caprele pe noi.

Am oftat.

— Nu plecăm. Ne este bine aici.

Nu avea de gând să mă creadă.

— Nu știu ce am făcut să fii atât de rebelă și de furioasă...

— Nu sunt rebelă! Nici furioasă!

— Uită-te la tine, a continuat, în salopeta asta! Ești murdară. Copiii tăi sunt murdari! Trăiești într-o... S-a uitat în jur. Într-o cocioabă! Cred că mă urăști rău, de rămâi aici.

— Nu e vorba despre tine! am spus.

Dar era inutil. În ceea ce o privea pe mama, totul era despre ea. Dacă întârziem cinci minute, nu o iubeam destul să ajung la timp. Dacă un serial era anulat, canalul nu voia ca ea să fie fericită. Dacă se făcea roșu la semafor, universul o încetinea. Știam asta. Nu fusese niciodată altfel. Nu își putea imagina o lume care nu-și formula alegerile pe baza felului în care o făceau pe ea să se simtă.

— În regulă, a zis mama, cu o nouă tactică. Am condus până aici, dar fie.

— Nu ți-am cerut eu asta.

— Nu, a fost ea de acord. Pentru că nu vorbești cu mine!

— Hei! am zis, încercând, în mod stupid, să-i amintesc. *Tu nu vorbești cu mine.*

— Am plecat în vacanță, a continuat ea, cu uimire în voce, și, când m-am întors, casa era goală. Niciun bilet. Niciun telefon.

Asta făcuse toată viața: lua fapte perfect adevărate și le amesteca până ce nu mai erau deloc adevărate.

— Tu mi-ai *zis* să plec! Mi-ai zis să plec până ce te întorci!

— De parcă n-aș avea o fiică.

Deja țipam.

— Mi-ai *zis* că nu ai nicio fiică!

Acum mă adusese unde voia.

— În regulă. Ai avut nevoie de mine și am fost acolo. Ai rămas văduvă, singură, și am fost acolo. Cine și-a deschis casa pentru tine, când nu ai avut unde să te duci?

Atunci, chiar acolo, în bucătărie, cu degetele încă pline de sos, privind-o în ochi pe femeia cu care mă certasem de atâtea ori, mi-am dat seama că nu era necesar să mă cert cu ea. Nu trebuia să îi răspund la întrebări, să îmi justific purtarea sau să îi respect regulile. Am știut, dintr-odată, cum să o fac să tacă. Am adoptat vocea de părinte – care semăna enorm cu cea a lui Jean – și am folosit-o cu mama.

— Trebuie să duc copiii la culcare, am zis, iar tu trebuie să pleci. Le poți spune noapte bună. Poți să ne vizitezi oricând, doar să fii amabilă. Ne-am bucura să te vedem câtă vreme te porți cum trebuie.

Apoi am ieșit pe ușa de plasă și am lăsat-o să se închidă în urma mea.

Jean și copiii erau deja la leagănele din anvelope.

— Culcarea! am strigat.

Mama m-a urmat până în curte.

— Nu știu ce... a început, dar eu am ridicat mâinile.

— Termină! am zis. Apoi, către copii: Spuneți-i noapte bună bunicii.

Copiii s-au apropiat de noi. Abby s-a oprit să-l lase pe Tank să se urce în spatele ei, pentru un ciuș-măgăruș chinuit.

— Noapte bună, bunico, au zis ei la unison.

— Noapte bună, copii, a zis mama, oftând. Sper ca mama voastră să mă lase să vă revăd, cândva.

— Și am terminat! aproape că am țipat, împingând copiii spre casă și lăsându-le pe mama și pe Jean să se uite una la alta, în curte.

— De ce *speră* bunica să ne revadă? a întrebat Abby, deja suficient de mare să perceapă subtilități.

— Glumește, am spus, intrând și încercând, pentru a mia oară, să fac să pară că nu era atât de rea.

După ce copiii s-au culcat, m-am întors în bucătărie să spăl vasele, plănuiind să îi povestesc conversația lui Jean. Dar, când am ajuns, camera era pustie. M-am uitat în jur. Sos peste tot – pe fiecare perete, suprafață, oală și farfurie. Devoraserăm în același fel o friptură făcută de Jean cu niște seri în urmă, iar când ne uniserăm forțele să începem curățenia, se uitase în jur, cu o mișcare mulțumită din cap, și spusese: „Știm să trăim, nu glumă.”

În seara aceea însă m-am trezit privind bucătăria cu ochii mamei. M-am gândit cât avea să îmi ia să curăț toate oalele și că nu reușisem să îmi educ copiii să fie manierați. Același bucătărie, altă înfățișare. Tot încercam să îmi schimb perspectiva cu a lui Jean, dar nu îmi ieșea.

Am rămas în fața chiuvetei, pregătind apa fierbinte pentru vase. Am auzit apoi vocea mamei prin ușa de plasă și apoi pe cea a lui Jean. Le-am zărit umbrele pe peluza întunecată și nu m-am putut abține să nu ascult.

După încordarea din vocile lor, se certaseră o vreme.

— Nu îmi pasă, zicea mama. Și nici ție nu ți-ar păsa, dacă lucrurile ar sta invers.

— Nu știu cum m-aș simți dacă ar fi invers, a zis Jean. Dar nu este, Marsha.

— Poate că-i voi spune lui Libby, a zis mama. Poate merită să știe.

— Sunt multe lucruri pe care Libby ar merita să le știe și nu i le-am spus, a zis Jean. Dacă-i spui secretele mele, voi fi tare bucuroasă să i le zic și eu pe ale tale.

— Mă uimește că nu i-ai zis totul deja, a zis mama.

— Tu ești cea care ar fi trebuit să îi zică, a spus Jean. Acum mulți ani.

— Vrei să mă urască.

— Nu-mi pasă ce crede Libby despre tine, a zis Jean. Mă interesează doar ce crede despre mine.

A urmat o pauză. Le vedeam siluetele în iarbă, privindu-se.

— Când îi spui, a zis mama, va pleca. Va pleca atât de repede, că va lăsa urme de cauciuc pe drum.

— Poate, a zis Jean.

— Și se va întoarce acasă, la mine, și va uita de tine.

— Ca pe vremuri, a zis Jean.

Amărăciunea din vocea ei despica aerul.

Câteva minute mai târziu, am auzit mașina mamei pornind și, imediat după aceea, pe Jean deschizând ușa de plasă. S-a oprit când a dat cu ochii de mine.

— Bună, am zis, total nevinovată.

— Bună.

— Ce a avut de spus mama? am întrebat, frecând tigaia cu buretele de sârmă.

— Ah, a zis Jean, ca de obicei. S-a frecat la ochi și a întrebat: Ne-ai auzit vorbind?

— Parțial, am zis, ridicând din umeri.

Jean a început să strângă farfuriile de pe masă și să le aducă la chiuvetă.

— Cât?

— Că aveți amândouă secrete pe care nu vreți să le știu eu, am zis. Dar nu am prins și care sunt.

— Ah, a zis Jean, încă încruntată.

Aș fi putut profita de moment să o întreb despre ce vorbeau, sunt sigură că mi-ar fi spus. Dar nu știu de ce nu am făcut-o.

Privind înapoi, mi-e greu să-mi imaginez că am luat decizia aceea. Cred că, mai mult decât orice, îmi doream ca lucrurile să rămână cum erau. Nu voiam să se schimbe nimic la viața noastră de la fermă, mai ales nu pentru că decisese mama să ne facă o vizită neanunțată. Încercam să protejiez ce era al meu. Noua mea viață. Noua mea slujbă. Noua mea mătușă Jean.

Am stat una lângă alta la chiuvetă, pentru o vreme. Eu spălam, iar ea ștergea vasele. Bob Dylan lătra când și când și făcea cățeii să scheaune, iar eu simțeam că Jean și cu mine luam decizia marcată de o tăcere mutuală să o lăsăm baltă.

Ceva mai târziu însă, când Jean s-a dus să șteargă masa, a zis:

— Trebuie să-ți spun ceva.

Am simțit o înțepătură de neliniște. Am vrut să o implor să nu îmi spună, orice era.

— Femeia aceea nu este deloc bine-venită aici, a continuat. Nu trebuie să îmi... S-a oprit. Nu trebuie să-ți asumi *problemele* mele, doar pentru că ești aici. Înțeleg dacă vrei să-ți vezi mama sau să o vizitezi. Este dreptul tău și nu cred că e rău, a

respirat ea adânc. Dar nu aici. Nu vreau să o mai văd niciodată în casa mea.

— Firește, am spus, ușurată. Înțeleg.

După ce Jean a urcat în camera ei, am ieșit pe ușa din spate și m-am așezat în leagăn. Da, mama era o ticăloasă narcisistă. Da, nu lăsa niciodată pe altcineva să aibă dreptate, nici măcar un minut. Da, era epuizantă, nebună și iritantă. Dar trebuia să recunosc că avea și calități. Putea fi fantastic de amuzantă. Avea gusturi excelente la bijuterii. Era o bucătăreasă grozavă când avea chef. Acum, eram certate, iar când se certa, nebunia ei atingea cote maxime – dar mă gândeam că, în alte condiții, să nu fi fost atât de supărată, i-ar fi plăcut o vizită aici. De la depărtare, uneori mare, nu era atât de rea.

Gândul m-a făcut să-mi fie dor de ea, iar senzația m-a luat prin surprindere. Dar nu aveam ce să fac. În schimb, am rămas acolo, rumegând ce se întâmplase, dându-mi cu părerea despre secrete și încercând să-mi dau seama ce naiba se putuse petrece între două surori ca să le facă să se urască atât de pasional după atâta vreme.

Capitolul 14

Odată O'Connor plecat, poate fără să mai revină vreodată, Jean a ajuns să o angajeze pe Sunshine să ajute diminețile. Jean nu spunea că el își dăduse demisia, nu tocmai, doar că avea „alte priorități” în perioada aceea.

Am fost în extaz când a ajuns Sunshine – de Ziua Păcălelilor, de fapt, o zi perfectă, fiindcă nu se pricepea deloc la nimic din ce o rugam să facă. Era Amelia Bedelia^[41] la fermă, dar deja făceam lucrurile de una singură de atâta vreme, că până și asta mi se părea mai bine decât deloc.

Mi se părea plăcut să îi vorbesc, chiar dacă arăta ciudățică în bocancii militari negri și cu ruj asortat. Era o minune că nu speria caprele. Singurul lucru care nu era negru la Sunshine erau rădăcinile părului. Vârfurile erau ca abanosul, însă, cu cât se vopsea mai târziu, cu atât era mai clar că rădăcinile erau de un blond vesel.

— Îți lași părul să crească? am întrebat-o într-o zi, în hambar.

— Nu, a zis ea. Doar că încerc două nuanțe.

— Rădăcinile blonde, am zis, sunt de la părul tău natural?

Sunshine a ridicat o sprânceană.

— Fără bancuri cu blonde, mi-a zis.

Am vrut să o întreb de ce voia să acopere părul acela auriu cu vopsea, dar am tăcut. Avea motivele ei. Voiam să o întreb despre viața ei de dinainte, dar nu puteam. Dacă voia să evite viața aceea, cu siguranță voia să evite și subiectul. Așa că vorbeam despre întâmplări mărunte locale, de parcă viețile noastre nu fuseseră niciodată altfel. Despre vreme. Despre Fordul Fairlane vintage pe care Russ îl recondiționa în garaj. Despre progresul lui Jean și al copiilor la căsuța din copac – care avea acum o plasă de frânghie pentru

cățărat, un acoperiș făcut din conserve aplatizate și, foarte jos, o scândură de pirăți.

Firește că vorbeam și despre capre, ale căror vieți se dovedeau aproape la fel de fascinante ca ale noastre – cel puțin pentru Sunshine. Laura Ingalls Wilder, de exemplu, mâncare tufa de trandafiri preferată a lui Jean, iar Maica Tereza^[42] era din nou gravidă. Hellen Keller se blocase în nămolul de lângă iaz și trebuise salvată, lucru care a durat o oră. Iar Ella Fitzgerald^[43], Ethel Merman^[44] și Oprah Winfrey^[45] își creaseră propria gașcă și nu voiau să le acorde atenție celorlalte.

Sunshine nu putea trece peste felul în care cele trei se izolaseră sub mărul cailor.

— Despre ce crezi că vorbesc? m-a întrebat ea, privind continuu în direcția lor.

— Nu vorbesc, Sunshine, am zis. Sunt capre.

— Au ele un secret, a insistat ea. Uită-te cum se îngrămădesc.

— Știi că nu pot vorbi, nu?

— Știu că nu pot vorbi ca să le înțelegem noi două, a zis ea, întorcându-mi atitudinea condescendentă.

Am cedat.

Dar îmi plăcea că era acolo. Restul zilei, făceam singură ce era de făcut. Jean lucra în grădină, pregătea toate mesele, dar era plecată mare parte din timpul petrecut de copii la școală. Fie vizita persoanele bolnave, fie ajuta diverși oameni la proiecte, fie cosea lucruri pentru licitații caritabile. Aranja cărțile la bibliotecă și cânta în corul bisericii, chiar dacă nu mergea la biserică. Făcea parte dintr-un club de făcut cuverturi din petice, dintr-un club de lectură și din Clubul Serialelor Romantice de pe BBC, ce reuneau numai femei, care se uitau împreună la episoade înregistrate din *Masterpiece Theater*^[46], mâncau ciocolată și beau șampanie.

Mama mi-o zugrăvisese mereu pe Jean ca pe o țărancă singuratică, trăind într-o colibă izolată, un soi de Unabomber^[47] feminin ale cărei unice prietene erau niște capre. Dar era opusul. Avea o forță gravitațională care atrăgea oamenii spre ea. Oriunde era, locul acela se transforma în centrul acțiunii.

Eu nu eram deloc în centru, stând în hambar de una singură. Așa că, deși eu și Sunshine nu eram tocmai suflete pereche, am devenit prietene mai bune, mai repede, acolo, stând împreună, decât în alte condiții. La finalul celei de-a doua săptămâni, când a apărut la muncă având fața umflată de plâns, am întrebat-o imediat ce se întâmplase și am așteptat îngrijorată un răspuns.

— Știi cine sunt, nu? a întrebat ea. Ți-a zis Jean?

Nu voiam să o bag pe Jean în bucluc.

— Mi-a zis numele tău real. Știam și eu restul.

Sunshine și-a țuguia buzele și a oftat adânc. Apoi, a apucat un scaun de muls și s-a apucat de treabă.

— Ce se petrece?

Și-a îndreptat spatele și s-a frecat cu mâneca la ochi.

— M-am despărțit de iubitul meu.

— Nu știam că ai un iubit.

— De obicei nu am, a zis. Acum ceva vreme, am decis că dragostea îmi tulbură echilibrul.

Am condus-o pe Jane Goodall^[48] la platforma pentru muls și m-am apucat de lucru alături de Sunshine. Dacă voia să fie ocupată, aveam să fim ocupate.

— Pentru mine e complicat să ies la întâlniri, a continuat Sunshine, pentru că am un trecut cu toți băieții din orașel. Chiar și cu aceia pe care nu i-am văzut în viața mea.

— Din cauza pictorialului din *Playboy*?

Ea a închis ochii și a dat din cap.

— Îl ascunsese doi ani sub pat, până ce i l-a găsit bunică-sa și l-a aruncat.

— Multă vreme, am zis.

— Doi ani lungi, alimentați de hormoni.

— De aceea te-ai despărțit de el?

— Vrea să îmi las părul să crească din nou blond. Și să țin regim. „Erai atât de sexy”, așa mi-a zis.

Am tresărit pentru ea.

— Și tu ce i-ai spus?

— Am zis: „Nu vreau să mai fiu sexy, gorilă proastă.”

— Și el ce a zis?

— Am încercat să îi explic cât de extenuant și de înnebunitor este să fii sexy, dar nici nu a vrut să audă. Apoi mi-am dat seama că el vrea posterele din revistă. Că le *preferă*.

Am clătinat din cap a simpatie.

— Așa că i-am dat papucii.

— Bravo! am zis, asigurându-mă că am un glas triumfător.

Al ei suna mult mai puțin convins.

— Chiar îmi plăcea de el.

— Poate-și revine.

— Poate. Dar știu că îi place mai mult de vechea eu. Parcă aş concura împotriva mea și aş pierde. Și nici măcar nu eram eu! Chiar și când arătam așa, nu arătam așa.

— Ai putea să pleci, am sugerat, gândindu-mă că era o posibilitate să o ia de la capăt.

— Unde să plec? a întrebat. În plus, nu îl pot lăsa singur pe Russ.

Nu m-am putut abține.

— Cum a fost să fii celebră?

Sunshine a ridicat din umeri.

— În mare parte, singurătate.

Am așteptat.

— Ai multe lucruri, a zis ea. Și mulți oameni pe care nu-i cunoști și care sunt amabili cu tine fără niciun motiv. Dar este greu să ai prieteni adevărați.

Iar fără prieteni adevărați nu poți vorbi despre lucruri adevărate.

Nu mă gândisem din perspectiva aceea. Mă întrebam cum o fi fost să treci de la un conac în Pacific Palisades^[49] la o cameră din vechea fermă a lui Russ.

Sunshine mi-a zâmbit și a continuat:

— Nu e ușor nici cu prietenii adevărați. Dar e mai bine cu ei decât deloc. Asta aveam pe vremuri.

În noaptea aceea am avut un coșmar teribil. Era despre Danny și mi s-a părut atât de real, încât m-am trezit fără să-mi dau seama unde eram. În vis, eram la târgul fermierilor și am ridicat privirea ca să-l văd discutând cu Jessica Boone. Se uita la el lasciv, așa cum o făcuse și față de O'Connor, și apoi și-a trecut brațul lui pe după umeri și au plecat împreună.

M-am trezit când a sunat alarma – cocoșul Dubbie care se dezlănțuia de dimineață – cu respirația tăiată și lacrimi pe obraz. Eram încă zguduită când am ajuns în hambarul pentru muls. Sunshine era deja acolo și, în clipa în care mi-a văzut ochii umflați, a întrebat:

— Ce este?

— Nimic, am zis, întorcându-mi privirea.

— Ei, rahat, a zis ea. Spune-mi.

M-am uitat în ochii ei. Mi s-a părut un moment de cotitură. Apoi am zis:

— L-am visat pe soțul meu azi-noapte. Și a fost groaznic.

Sunshine s-a ridicat.

— Ți-ai visat soțul?

— Parcă *tocmai* a fost aici, am spus. Parcă *tocmai* ce l-am văzut.

— Știi ce-o să zic, mi-a spus ea.

— De fapt, nu știu.

— Vrea să discute cu tine.

— Nu, am zis. Nu vrea. Asta e ideea! Se îndepărta de mine.

Sunshine a zâmbit, clătinând din cap.

— Se îndepărta, a zis, pentru că vrea să îl urmezi.

Mie mi se părea că visul îmi vorbise mai mult despre felurile în care Danny și O'Connor începuseră să se suprapună în inima mea, și nu despre ceva supranatural. Dar firește că Sunshine nu putea ști ce era în sufletul meu. Dintre toate lucrurile ciudate pe care ajunseseam să le discut cu ea, pasiunea mea stranie pentru O'Connor nu fusese abordată încă.

— Deci, am zis, ca să îndepărtiez conversația de gândurile mele, crezi că e un semn?

— Da, a zis Sunshine.

— Crezi că poți vorbi cu el?

— Eu nu. Dar tu poți. Și eu ți-l pot aduce.

— Nu cred că vreau asta.

— Nu ai vrea să îl vezi? Nu te-ar face să te simți mai bine?

— Nu, am zis. Cred că m-ar face să mă simt mai rău.

— Ai nevoie de asta! Meriți asta! a zis Sunshine. Pot face asta pentru tine. Te rog să-mi dai voie. E singurul lucru la care mă pricep.

Nu știu precis ce anume din vocea ei m-a făcut să cedez. Așa cum ajungi să faci lucruri pentru copiii tăi pe care nu vrei să le faci, m-am trezit de acord să fac o ședință de spiritism cu Sunshine. Nu pentru că aș fi vrut. Nu pentru că mi se părea o idee bună – nici pe departe. Am cedat pentru că asta dorea ea.

— Bine, am zis, învinsă.

— Va fi cel mai romantic lucru din istoria omenirii, a zis ea.

Eu îmi făceam de lucru cu mașina de muls și nu am răspuns.

— Nu? a întrebat.

— Ba da. Sigur că va fi, am răspuns.

— Va trebui să facem câteva ședințe, a continuat. Cel puțin zece. Și-apoi gata! Iată-l!

— Zece ședințe par cam multe, am comentat.

— Multe? a întrebat Sunshine. Pentru a readuce o persoană decedată?

— Bine, am zis, ridicând din umeri pentru că părea să aibă sens.

— Vei adora totul, a promis ea, cu ochii strălucind de nerăbdare. Și mă vei adora pe mine, fiindcă am făcut să se întâmple, mi-a zis, venind să mă îmbrățișeze. Doamnă, a zis, dându-mi drumul și pur și simplu clocotind de încântare la ideea asta, sunt pe care să devin cea mai bună prietenă a ta.

Capitolul 15

Sunshine voia să facem prima ședință de spiritism la miezul nopții, dar eram prea obosită. Am propus ora 21:00 și, chiar dacă s-a târguit serios, ne-am înțeles, până la urmă, pentru ora 22:00.

— Zece să fie, a spus. Să nu-i zici lui Jean. Te va convinge să renunți.

Așa am ajuns să mă strecur pe ușa din spate a dormitorului, ca o adolescentă neascultătoare, la 21:56, într-o seară de sâmbătă. Mi-am condus dubița pe aleea cu pietriș, cu farurile stinse, și am sperat că Jean și Russ, care jucau Scrabble în bucătărie, nu vor ieși să întrebe ce naiba puneam la cale.

M-am oprit în dreptul lui Sunshine, cu rucsacul de provizii pentru ședință – care includeau și o Magic 8 Ball^[50] –, la poarta lui Russ.

— Nu am crezut că o să vii, a zis Sunshine, deschizând portiera.

— Sari, am zis, și am demarat înainte să apuce să o închidă.

Pe vremuri, nu mi-aș fi lăsat niciodată copiii în miez de noapte, fără să spun nimănui. Nu aș fi plecat nicăieri, iar dacă aș fi plecat, aș fi lăsat foi întregi de instrucțiuni pentru babysitter, ca să știe cum să se ocupe de orice urgență imaginabilă.

Dar lucrurile se schimbaseră. Știam că nu se vor trezi copiii și nu mă vor căuta, pentru că nu se mai trezeau noaptea. Știam și că, din orice motiv s-ar fi trezit, Jean s-ar fi descurcat.

Am condus până în vârful dealului și acolo am făcut stânga pe un drum întunecos, care ducea în pădure. A trebuit să facem trei ocoluri până ce am găsit intrarea pe care o voia Sunshine. În sfârșit, a văzut un stâlp de gard cu o panglică verde-neon legată de el.

— Aici, a zis, și am oprit pe ce părea să fi fost cândva o alee cu pietriș. Vegetația avansase într-atât, că nici nu se mai vedea drumul. Botul dubitei aproape că atinge o poartă închisă.

Sunshine a sărit de pe locul pasagerului și a deschis poarta.

— Aici este? am întrebat.

A încuviințat.

— Pornește faza lungă, a zis, urcând din nou în mașină.

Așa am făcut. După ce am trecut printr-o pădurice, cu crengile zgâriind geamurile, am ajuns într-o poieniță în care se afla o casă enormă, care părea abandonată. Era perfectă pentru o ședință de spiritism, cu grandoarea sa scăpătată și vopsea scorjită.

Sunshine a făcut un gest cu brațul, de parcă făcea prezentările.

— Casa bântuită, a anunțat ea. Dacă vrei să vorbești cu morții în orașul ăsta sau să-ți pierzi virginitatea, aici e locul potrivit.

Am ieșit din mașină și ne-am îndreptat spre casă. Pe sub copaci, la adăpost de lumina lunii, era atât de întuneric, încât abia-mi vedeam picioarele, dar casa din poiană era bine luminată. Strălucirea o făcea să pară eterică și, pentru o clipă, mi s-a părut că totul ar fi posibil în prezența ei.

Dar apoi am intrat într-o masă pentru picnic, lovindu-mă cu fluierul piciorului de bancheta ei, am urlat „La naiba!” și am început să țopăi, ținându-mă de el.

— Ssst, a făcut Sunshine.

— Cine să mă audă? am întrebat. Lumea de dincolo?

— Este lipsit de respect, a zis Sunshine. Îți săruți copiii cu aceeași gură?

Asta venea de la fata care-și arătase slipul unui întreg popor, la o emisiune televizată din noapte.

Sunshine a scos o lanternă din rucsac și a aprins-o.

— Util, am comentat.

— Ia-o, a zis, și așa am făcut, dar mi s-a părut că nu făcea decât să întunece și mai mult bezna.

Credeam că mergem spre casă, însă am trecut pe lângă ea. Sunshine era mai tăcută și mai serioasă decât o văzusem vreodată și mi-am dat seama că propria-mi inimă bătea ceva mai repede ca de obicei. Dacă eram mâncată de panteră? Sau ucisă de un dezaxat cu un topor? Sau întemnițată în pivniță de o stafie răzbunătoare? M-am muștrățit pentru că-mi asumam inutil riscuri, dar am remarcat ceva: să mă aflu noaptea în pădure, cu Sunshine, fără să am idee încotro mergeam, un pic speriată... era distractiv.

Mă simțeam ca o adolescentă neîmblânzită – genul care nu fusesem niciodată. Viața cu mama fusese dificilă și mă maturizasem mult prea repede. Așa mă descurcam în fața incertitudinilor: făceam economii încă de la 13 ani, îmi făceam toate temele și chiar exerciții suplimentare și aveam încredere doar în simțul răspunderii și în atenția la detalii. Asta era viața mea – și, mai mult ca niciodată, după ce-l pierdusem pe Danny.

Acum, însă, o părticică deloc nesemnificativă a psihicului meu începea să roiască în jurul nesiguranțelor vieții. Pericol! Aventură! Nu îmi imaginasem cât de faine erau, până să le simt.

— Să intrăm în casă, am sugerat.

— Nu e cine știe ce înăuntru.

— Ai intrat?

— Normal. De zeci de ori. E pustie. Cu excepția cadavrului.

Era prea întuneric să-mi poată vedea fața.

— Îmi dau ochii peste cap, am anunțat-o.

Nu eram vreo expertă, însă, după calculele mele, casa avea cel puțin o sută de ani, dacă nu mai mult. Veranda adâncită, ferestrele înalte: avea forma unei alte epoci.

— Care e povestea locului? am întrebat.

— Sunt zeci de povești, a spus Sunshine. Se presupune că e bântuită în nu știu câte feluri. A adăugat: Copiii vin aici înainte de absolvire și joacă adevăr sau provocare, iar fetele rămân însărcinate.

Am făcut un pas mai aproape, dar ea m-a prins de mână și m-a tras în cealaltă direcție – spre un locșor din curte unde se afla un amestec de scaune desperecheate, în jurul unei gropi pentru focul de tabără cu pietre adunate pentru vatră. Sunshine avea chibrituri în buzunar și mai erau bușteni pe jumătate arși în cenușă. O cutie de lichid pentru brichete se afla într-o scorbură de copac, iar ea a stropit buștenii.

Focul s-a aprins cu foșnet și ne-am așezat amândouă.

— De câtă vreme este aici groapa asta? am întrebat.

— De când mă știu, a răspuns ea.

— Ai crescut în Atwater?

— Nu, dar veneam în fiecare vară să îl vizitez pe Russ, așa că îi știu pe toți.

— Și aici facem ședința?

— Da.

Și-a tras scaunul mai aproape de al meu, până când ni s-au atins genunchii. Apoi, lângă foc, mi-a luat mâinile și mi-a spus să închid ochii.

— Repetă după mine, a zis. Și crede cu adevărat.

— Bine.

— Danny, a zis.

— Danny, am zis, dându-mi seama că îl chemam. Am simțit dorul de zilele când făceam asta tot timpul.

— Te rog, vino să mă vezi.

— Te rog, vino să mă vezi.

Am așteptat, dar asta a fost tot. După un minut, am deschis ochii și am privit-o. Era mai rău decât cititul în palmă. Se relaxase pe scaun.

— Atât? am zis, dezamăgită, în pofida mea.

— Atât, deocamdată.

— Și apoi ce?

— Ne întoarcem de alte câteva ori, mi-a explicat Sunshine, de parcă mi-ar fi zis deja.

— De câte ori?

— Până când merge.

Mi-am înclinat capul.

— Îmi pare rău, dar nu văd cum ar putea fi de ajuns.

— Dragostea ta face să fie de ajuns, a zis ea. Ai încredere în mine.

M-am întors spre foc. Dacă să îl iubesc pe Danny ar fi fost de ajuns să-l aduc înapoi, mă gândeam că aș fi reușit deja acum multă vreme.

— Știi că am luat o supradoză? m-a întrebat Sunshine.

— Da, am zis. Toată țara știe asta.

— Păi, în noaptea aceea am murit, a zis ea.

— Ai murit?

— Am fost în moarte clinică timp de șapte minute.

Am încercat să absorb informația.

— Cât eram acolo, l-am văzut pe tata, care e mort.

I-am făcut semn din cap să continue.

— Mi-am dorit să rămân cu el mai mult decât orice pe lume. Dar ei m-au adus înapoi la viață. Apoi, m-au dus înapoi la dezintoxicare. Acolo am cunoscut un tip drăguț, pe nume Ernesto, și am început să petrecem mult timp împreună. Într-o seară, i-am povestit cum îl văzusem pe tata. Ce crezi că mi-a spus?

— Ce?

— „Pot să-l aduc înapoi.”

— Am înțeles.

— S-a dovedit că Ernesto fura medicamente din biroul asistentelor și le amesteca în sucuri Snapple de la automat. În seara următoare, mi-a pregătit o băutură, pe care am băut-o, și, când am adormit, l-

am revăzut pe tata. Am mâncat tacos și am băut margarita.

— Nu pot să cred că un străin ți-a făcut un cocktail din medicamente și suc de fructe, iar tu l-ai băut.

— Pe atunci, aș fi băut orice.

— Dacă mureai?

— Nu îmi păsa, a zis ea. În plus, și a arătat spre dovada vie care era, nu am murit.

Tot ce-am putut face a fost să clatin din cap. Nu mă puteam regăsi în nicio parte a poveștii ei. Eu respectasem întotdeauna regulile. Firește, nici acum nu puteam afirma că o purtare potrivită era mereu recompensată. Dacă e să te găsească necazul, te va găsi.

— Sunshine, am zis, în cele din urmă, la ce ți-a stat mintea?

A ridicat din umeri.

— Îți scapă ideea principală. Îți zic ce am aflat.

Am cedat.

— Ce ai aflat?

— Nu ai nevoie de niciun cocktail. Trebuie doar să știi adevărul.

— Care este adevărul?

— Că decedații te pot găsi în vis.

După aceea, ne-am uitat la foc și am ronțait gustări. Sunshine adusese o pungă întreagă de bezele, batoane de ciocolată și biscuiți graham, cât să hrănească o întreagă trupă de Cercetași, și niște bere organică.

— Bere? am zis.

— Este organică, a răspuns, de parcă asta o făcea sănătoasă.

După ce am clarificat fundamentele paranormalului, a părut mult mai interesată de mâncare decât de comunicarea cu viața de apoi. Am mâncat *s'more*, ni s-a făcut tot mai somn și ne-am uitat mai departe cum consumau flăcările buștenii. Noaptea a devenit mai degrabă

confortabilă decât de speriat și eu m-am trezit că nu voiam să plec acasă.

Am vorbit despre multe, odată ce am scăpat de presiunea ședinței – de la creșterea copiilor la cărți favorite și primul sărut. Când s-au terminat bezelele, s-au băut berile și focul s-a transformat în tăciuni, am început să strângem și, dintr-odată, Sunshine a întrebat:

— Ce crezi despre O'Connor?

— O'Connor? am întrebat, de parcă nu mă mai gândisem niciodată la el.

— Nu-i așa că e delicios?

— Serios? am întrebat. Nu-mi dau seama din cauza bărbii.

— Am o pasiune pentru el de ani de zile, a zis Sunshine. Chiar dacă e un fel de văr de-al treilea, sau așa ceva. Am face copii cu două capete, a oftat ea.

— O'Connor este vărul tău? am întrebat.

— Bunicile noastre erau verișoare.

— Surprinzător, am spus.

— Nu tocmai, a zis Sunshine. Într-un orășel ca ăsta, toată lumea este rudă cu toată lumea.

Am început să ne îndreptăm înapoi spre mașină. Noaptea părea mult mai luminoasă acum, și nici măcar nu am aprins lanterna.

— În plus, a continuat, îi este complet devotat lui Erin.

— Care e povestea? am întrebat, de parcă discutam tot despre beneficiile berii organice pentru sănătate.

— Au fost iubiți încă din liceu, a spus Sunshine. Deși se tot despărteau. Apoi s-au căsătorit. Apoi accidentul.

Am dat din cap.

— Este trist pentru ea, a zis. Dar și mai trist pentru el. Nu o poate lăsa singură. Nu poate pleca nicăieri, nu poate lucra. Își mănâncă economiile. Russ crede că o va lua razna de unul singur în casă și că va începe să alerge gol prin târg.

Am ajuns la mașină și Sunshine a continuat să vorbească în timp ce urcam și ne puneam centurile.

— Erin are o soră, dar locuiește departe. În Africa. Sau în Antarctica. Pe un continent care începe cu A.

— Deci n-are nicio soluție, am zis, întorcând cheia în contact și ieșind pe drum, în marșarier.

— Cam așa ceva, a confirmat Sunshine.

— S-a gândit vreodată să îi găsească un loc?

Sunshine a scuturat din cap.

— Nici nu vrea să audă.

— Este dispus să își distrugă propria viață ca să aibă grijă de ea, am spus.

— Da, a încuviințat Sunshine, după care a tăcut o clipă, gândindu-se la situația lui și la alegerile făcute. Poate fiindcă așa este el. Sau pentru că a făcut jurămintele acelea la nuntă: la bine și la rău. Sau, a continuat, sprijinindu-și capul pe tetieră și punând un picior pe bord, poate fiindcă, în noaptea cu accidentul, el era la volan.

Capitolul 16

M-am gândit că Jean avea să știe că m-am strecurat afară, cu Sunshine. Mă așteptam să comenteze a doua zi dimineată și să mă privească peste ochelari. Cu cât știam mai multe despre Jean, cu atât credeam mai abitir că era imposibil de păcălit.

Când m-am trezit, m-am gândit ce să îi spun când venea clipa și mi-am dat seama că nu eram sigură dacă m-ar fi aplaudat pentru că mă furișasem într-o scurtă aventură sau m-ar fi muștrat pentru că, dintre toate aventurile posibile, o alesesem fix pe aceea.

Jean știa ce însemna durerea. Știa cum era să pierzi cea mai importantă persoană din viața ta. Știa exact de ce fel de hotărâre ai nevoie ca să accepți că nu vei mai revedea niciodată omul cu pricina și că va trebui să îți continui viața. Să cochetez oare cu ideea de a-l găsi pe Danny, indiferent cu câtă neseriozitate o priveam, când abia dacă supraviețuisem pierderii lui? Acum, că-mi imaginam lucrurile prin ochii lui Jean, mi se părea o prostie.

Pe de altă parte, Jean dorea să îmi asum mai multe riscuri și să mă distrez. Și, indiferent ce o fi însemnat noaptea mea cu Sunshine, nu puteam nega că fusese distractivă. Mă întorsesem mirosind a fum și cu o energie alimentată de *s'more*, vibrând de satisfacția timpului plăcut petrecut cu o prietenă. Când mă prostisem ultima dată așa? Nici nu îmi aminteam.

Firește că și Jean era prietena mea. În multe seri, după ce spălam vasele, jucam fie Scrabble, fie Boggle, fie cărți la masa din bucătărie. Dar Jean intra și în categoria „mamă” sau, mai degrabă „zână bună”. Mereu încerca să mă ajute. În aproape orice conversație cu ea găseam lecții de viață, îndemnuri blânde și încurajări nerostite.

Simțeam presiunea interesului ei în mine – speranța sinceră că îmi voi da seama ce doresc și că voi deveni mai rezistentă –, ceea ce alimenta orice interacțiune. Asta era bine, deloc neplăcut, însă foarte diferit de bezele arse, mâncate la foc cu o persoană la fel de pierdută ca tine – sau, cum ar fi spus Tank, „chiar mai pierdută”.

După cum s-a dovedit, Jean nu m-a întrebat niciodată despre ședința de spiritism. Următoarea dimineață s-a desfășurat ca oricare alta. Am trezit copiii și Jean ne-a hrănit cu ouă din poiată și cu unt făcut în casă. Singurul lucru diferit la dimineața aceea era purtarea mea: eram mai tăcută decât de obicei. Chiar dacă ședința fusese despre Danny, iar aventura, despre Sunshine, persoana care îmi stăruise în minte era O'Connor.

Cât de ciudat mi se părea că ne pierduserăm partenerii de viață în accidente de mașină. Ce conexiune bizară! Chiar dacă soția lui încă trăia, dacă lucrurile stăteau așa de rău după cum le prezentase Sunshine, o pierduse oricum: persoana care fusese ea și căsătoria pe care o construiseră împreună. Amândoi ne simțeam vinovați: eu fiindcă mă certasem cu Danny în ziua aceea, el fiindcă se afla la volanul mașinii. Amândoi trebuia să purtăm de grijă altora după accidente: eu cu doi copii, dintre care unul rănit, de crescut singură (mai rău chiar, dacă o puneam pe mama la socoteală), iar el cu o persoană care „nu era prezentă”. Situații foarte diferite, firește. Dar ciudat de asemănătoare. Suficient cât să mă distragă de la copii, de la micul dejun și de la dimineața aceea – până ce l-am văzut pe Tank sub nasul meu, spunând:

— Putem merge? Putem merge?

— Unde să mergeți?

Mi s-a urcat în poală.

— La petrecerea lui Jean.

— Mami, a zis Abby, cu glas de adult, nu erai atentă? Este ziua lui Jean săptămâna viitoare.

— Serios? am privit-o pe Jean, care turna cafea pentru noi două.

— Pe 15, a confirmat ea. Idele lui aprilie.

— Abia ce ne-a zis asta! a strigat Tank, încântat să mă prindă purtându-mă prosteste. Pământul către mami!

— Nu ai ascultat? a repetat Abby. A zis că împlinește 60 de ani!

Abby a rostit vârsta de parcă Jean împlinea o mie.

— 60, am repetat, încercând să impun un exemplu pozitiv. Minunat!

— 60 ar trebui să fie un număr magic, a adăugat Jean.

Tank părea impresionat.

— O să poți face chestii magice?

— Deja pot, a răspuns Jean.

— Dar poate c-o să-ți iasă chestii în plus, a zis Abby.

— Mami este și ea invitată la petrecere? a întrebat Tank.

— Da, a zis Jean. Toată lumea care-mi place este invitată.

— Deci nu și bunica, a zis Abby, făcând-o pe Jean să se înece în timp ce bea cafea. Pentru că nu îți place de ea.

Tank s-a încruntat:

— Jean nu o place pe bunica?

Abby s-a uitat la Tank cu o privire înțeleaptă.

— Jean o *detestă* pe bunica, a zis ea.

Jean tocmai o învățase cuvântul *a detesta*.

— De ce crezi asta? a întrebat Jean.

— Dar este evident, a zis Abby, lăudându-se cu un alt cuvânt nou.

Lui Tank nu părea să îi pese.

— O să-ți cumpăr Lego, a ciripit el către Jean.

— Ador Lego, a zis ea. Dar am o regulă pentru ziua mea...

Abby prinsese din zbor tonul ei.

— Fără cadouri? a întrebat ea.

— Ah, nu, ador cadourile, a zis Jean. Dar nimeni n-are voie să le cumpere.

Abby s-a gândit un minut, înainte să ceară lămuriri.

— Vrei să le furăm?

— Nu să le furați, a zis Jean. Ci să le găsiți.

Vorbea serios. Voia cadouri, dar ne interzicea să cheltuim bani. Pentru copii, era ușor: o piatră sau un con de brad ajungeau, însă pentru mine era mai complicat. Jean merita ceva cu adevărat special, ceva care să încerce măcar să-i mulțumească pentru că ne salvase. Ar fi fost o provocare chiar și fără această nouă restricție.

Jean nu voia însă să discute despre cadouri. Ci despre petrecere. Invita toți cunoscuții – adică aproape tot orașul – la sala de dans. Urmau să cânte cei din fosta ei trupă, iar un prieten al lui Russ avea să conducă dansul în pătrat^[51].

— Dans în pătrat? am întrebat.

Jean mi-a citit expresia.

— O să adori dansul în pătrat, mi-a promis ea. Va fi distracția vieții tale.

— Ce mai previziune, am spus.

— Cu siguranță.

— Faptul că accept să dansez în pătrat poate fi cadoul meu pentru tine?

— Nu, a zis Jean. Tu îmi dăruiești altceva.

— Da? am întrebat.

— Da. S-a decis deja.

— Ce-ți dăruiesc?

— Un tuns, a zis, ridicând două degete în chip de foarfecă. Pentru O'Connor.

M-am gândit la tunsoarea aceea toată săptămâna, deopotrivă nerăbdătoare și îngrozită de apropierea momentului.

Am luat hotărârea să fac treabă bună, de dragul lui Jean. Ea mă asigurase că nu-și dorea nimic mai mult de la mine.

— Ce îți dăruiește O'Connor? am întrebat.

— Tunsoarea făcută de tine.

Prima dată când îmi venise ideea, cu luni în urmă, mi se păruse ridicol să îl tund pe O'Connor. Și nepotrivit. Și deloc atrăgător. Dar acum simțeam diferit. Cedasem unei senzații de nerăbdare plăcută, la fel de reală de parcă m-aș fi afundat într-o cadă plină cu apă fierbinte. Ideea de a-l revedea pe O'Connor îmi plăcea, iar faptul că aveam să-mi trec mâinile prin părul lui era și mai grozav.

Jean voia să stea cu Erin, ca el să poată veni la fermă. Aranjase ca o prietenă din oraș să rămână cu soția lui, acasă, pentru ca O'Connor să ni se poată alătura la petrecere. A zis că nimeni pe lume nu avea mai multă nevoie de o noapte în oraș decât el.

În ziua petrecerii, în timp ce copiii erau încă la școală, iar eu și Sunshine hrăneam găinile, O'Connor a apărut în camioneta lui, în curte, după săptămâni bune. Fără să ezit, m-am îndreptat spre el, doar ca să renunț la 45 de secunde de așteptare.

A trântit ușa camionetei și iată-l, mai real ca niciodată. Aceiași pași lungi, aceiași blugi care i se strângeau la glezne. Să îl văd mi s-a părut atât de minunat, că a trebuit să-mi amintesc să continui să merg, și nu să mă opresc să savurez momentul.

Când ne-am apropiat, am ezitat. Ar fi trebuit să ne îmbrățișăm, probabil. Felul în care ne îndreptam unul spre celălalt o impunea. Nu așa întâmpini un prieten pe care nu l-ai mai văzut de mult? Ar fi fost complet justificat să îmi pun brațele în jurul lui și să-i permit să facă la fel. Dar m-am speriat. Ne-am oprit cam la 30 de centimetri distanță și momentul parcă s-a însuflețit cu schimbarea de plan. După o pauză, am întins mâna și ne-am uitat amândoi surprinși la ea.

Apoi, cu un gest care a dat la o parte stânjenala, mâna lui a părut să o înghită pe a mea. Ni le-am strâns.

— Hei, a zis el.

— Cum ești? l-am întrebat, sperând că suna a întrebare adevărată, și nu a formalitate.

Nu îi dădusem drumul încă. Mi-am dat seama și mi-am smuls mâna, ștergându-mi-o de salopetă.

Și-a pus și el mâna în buzunar.

— Am fost de acord să fiu tuns.

— Așa am înțeles, am zis.

O'Connor a zâmbit spre bocanci.

— Jean nu poate fi refuzată.

— Nu, Doamne ferește, am zis.

— A zis că ai mașină de tuns.

Am încuviințat.

— Hai să o punem la treabă.

Ne-am întors spre casă.

— M-am spălat ieri seară pe cap, a zis, ciufulindu-și părul din creștet. Ca să scap de păduchi, de ploșnițe și de firimituri vechi de sandvici.

— Cât de practic, am spus.

— Nu eram sigur că voi reuși să ajung, a mai zis el, dar Jean a ușurat mult situația.

— Jean ușurează mereu situația, dacă faci ce îți spune.

O'Connor a încuviințat.

— Și chiar dacă nu faci.

Părul lui nu mi se părea spălat, dar poate că era vorba despre cât era de încâlcit. Am mers împreună spre casă și, pe drum, am spus:

— Sigur l-ai spălat?

— Sigur, a spus el. Am folosit un șampon fițos, cu miros de mere verzi, a spus aplecându-se spre mine, în caz că voiam să-i miros părul. Numai că nu voiam.

Câteva minute mai târziu, încăleca un scaun pe veranda din față. Privea spre fermă, în timp ce eu, în picioare în spatele lui, cu mașina de tuns în mână, ezitam. Tunsesem părul lui Tank de o mie de ori și, înainte, pe al lui Danny. Dar erau singurele două persoane de al căror păr mă atinsesem. Băieții mei. Acum mi se părea lucru

mare să-i permit lui O'Connor să se alăture clubului.

Dar iată-ne. El aştepta. Şi, la urma urmei, era doar un tuns.

Am apăsător pe buton şi am început din creştet, din faţă spre spate. Cea mai bună soluţie mi se părea să îl tund milităreşte, ținând cont de punctul de pornire, iar el a spus că nu îl interesa ce făceam. Dar schimbarea era radicală. Mi-am amintit de filmele despre hipioţii care intrau în armată şi erau tunşi – severitatea schimbării, *goliciumea* rămasă în urma părului cândva lung.

O'Connor stătea nemişcat şi nu vorbeam. Am fost încântată să descopăr, când am început să îl tund, că spusese adevărul despre şampon: chiar mirosea a mere verzi.

Mi-am apăsător degetele pe gâtul lui ca să stea liniştit şi am rămas doar la câţiva centimetri, atentă la ce făceam, adică atentă la corpul lui. Mi-am dat seama, pe măsură ce dispărea părul, că mă gândisem la el ca la o marionetă Muppet, şi nu ca la un bărbat. Dar acum vedeam multe lucruri noi. Tendoanele care-i legau ceafa de umeri, de exemplu. Proeminenţele vertebrelor de la gât, când se apleca în faţă. Urechile bine proporţionate, lipite de cap. Avea o cicatrice mică la rădăcina părului, lângă tâmpla dreaptă, şi m-am întrebat cum o dobândise.

— Eşti foarte simetric, am zis, în cele din urmă, îngrijorată că tăcusem prea mult.

— Mereu mi se spune asta, a răspuns.

Ca să-i scurtez părul din jurul urechilor, a trebuit să i le apăs în jos. Asta l-a gădilat şi s-a agitat. Aşa că m-am uitat în ochii lui, cum făceam uneori cu Tank, şi am zis:

— Trebuie să stai liniştit, da? Altfel, te tund în zigzag.

Nu poţi sta atât de aproape de cineva, chiar şi pentru scurtă vreme, fără să creezi o relaţie tangibilă între corpuri. Îi vedeam pieptul

ridicându-se și coborând, în timp ce inspira și expira, și asta mă făcea conștientă de corpul meu. Îi vedeam brațele odihnindu-se, așteptând, iar asta mă făcea să mă gândesc la brațele mele, lucrând. Îl simțeam ferindu-și privirea de la corpul meu. Pe de altă parte, eu n-am putut să nu mă uit. Trebuia să fiu atentă, să îmi trec mâinile peste capul și peste gâtul lui, cum de altfel nu aș fi făcut.

Am încercat totuși să mă concentrez la cap, și nu la persoană. Aveam o treabă de făcut. Îi schimbam radical înfățișarea și voiam să iasă bine. Sau, cel puțin, să nu iasă rău.

Curând, eram gata să trec la barbă. L-am făcut să își încline capul pe spate și am început din partea de jos a gâtului său. Înainte să-mi dau seama, mă apropiam de maxilar, apoi de buze. Chipul lui a apărut bucată cu bucată, pe măsură ce avansam. Când am terminat, m-am dat înapoi și i-am privit fața pentru prima dată.

Am oprit mașina de tuns și m-am uitat lung.

— Ce este? a întrebat el.

— Nu te-am mai văzut niciodată.

— Cred că nu.

— M-am gândit mereu că trebuie să fie o față sub tot părul ăla.

A zâmbit, scuturându-și părul de pe cămașă.

— Nu-ți scapă nimic.

Era gata să se vadă chiar el, așa că l-am dus înăuntru, în baia mea, remarcând, în timp ce mergeam, că aș fi putut să-l duc la fel de bine și în oficiul de lângă bucătărie și întrebându-mă dacă și el își spunea același lucru. Știam că nu era liber – și că numai pentru că eram singuri în casă, fără niciun suflet în apropiere, pe o rază de câțiva kilometri, nu se schimba nimic din situația noastră. M-am bucurat totuși de moment.

Am trecut pe lângă ușa deschisă a dormitorului meu și mi-a trecut prin minte o imagine cu noi doi, afundându-ne în pat, într-un sărut îmbătător. Imaginea era atât de reală, încât m-am oprit să

verific în dormitor și să mă asigur că era încă gol — că eram încă pe hol și că nu se întâmplase. Când m-am întors, O'Connor era deja în baie și îmi privea opera.

— Iată-mă, a zis, privindu-se în oglindă. Părul dispăruse, barba la fel. Arăta ca un nou-născut, cu atât de multă piele expusă. Privindu-mă în ochi, a zis: Nu m-am mai văzut de ceva vreme.

— Este în regulă? am întrebat.

— O să-i placă mult lui Jean, a zis el. Apoi și-a plecat capul să-l scarpine, cu entuziasmul unui labrador. Îmi amintea atât de mult de Tank și de cât detesta el firicelele minuscule de păr rămase peste tot. Îi făceam mereu baie după ce-l tundeam, ca să nu îl irite.

— Hai să scoatem cămașa aia, i-am spus lui O'Connor, întorcând robinetul de la duș. Firește că doar atunci am observat sutienul negru pe care-l agătasem la uscat pe țeava dușului. L-am dat jos și l-am îndesat în buzunar. Apoi, pentru că tot ce se întâmplase până acum între noi părea încărcat de înțeleșuri ascunse, baia a părut să se micșoreze, iar noi doi n-am mai știut ce să zicem pentru cele mai lungi trei secunde din istorie.

— E în regulă, a zis el. Pot să mă clătesc afară, cu furtunul.

— Ce nebunie, am comentat, refuzând să accept ideea că ar fi fost ceva sugestiv în îndemnul meu de a se dezbrăca în baia mea. Fă duș, am zis, folosindu-mi vocea de mamă, iar eu mă duc în față.

I-am întins un prosop prin ușă, fără să mă uit, iar el mi-a întins cămașa plină de păr, să o vârl în mașina de spălat. Mi-am amintit că Jean nu avea uscător doar după ce am pornit mașina, așa că acum trebuia să aștepte să se usuce sau să o îmbrace udă.

Posibil ca spălatul cămășii să fi fost o greșeală. Dar, ceva mai târziu, când a ieșit din baia mea, curat și pe jumătate dezbrăcat, a trebuit să

recunosc că unele greșeli au rezultate mai bune decât altele.

O'Connor a zăbovit o vreme, înainte să meargă acasă. A reparat o balama ruginită și a schimbat uleiul de la camioneta lui Jean. A aranjat saci de furaje, a trecut să vadă ce fac caprele și a schimbat un bec din hambar. A făcut o parte din activități fără cămașă, dar, chiar și după ce s-a îmbrăcat, tot i-am strecurat priviri. Eram obișnuită cu o arătare păroasă, neîngrijită. Faptul că sub tot părul ăla se ascundea o persoană îmi atrăsese cu siguranță atenția.

Mă tot simțea că mă holbez.

— Ce este?

— Nimic, am zis.

— Mă urmărești.

— Arăți diferit, atât, i-am spus. Foarte, foarte diferit.

— Mai bine sau mai rău?

— Uman, am zis. Înainte arătai mai degrabă a animal de la fermă.

S-a uitat în ochii mei și m-am întrebat dacă fusesem prea răutăcioasă. Iată-l, în fața mea, tuns și expus, ca un mieluț. Poate că așa erau și sentimentele lui.

— Cred că te-am făcut chipeș, am zis, ca să mă revanșez.

A râs. Iar când a râs, colțurile ochilor i s-au desfăcut în evantai de mici riduri care apăreau când zâmbea. Îmi lipsiseră.

Când a venit vremea să plece, l-am urmat la mașină, așa cum faci cu oamenii pe care știi că nu-i vei mai vedea o vreme.

— Ne vedem diseară, a spus, pornind motorul, și mi s-a părut că e un timp prea lung.

Dar Jean s-a întors cu copiii, la scurtă vreme după ce a plecat O'Connor, și după-amiaza a prins iar viteză. Tank a traversat curtea în goană și s-a aruncat în brațele mele folosindu-se de noua lui invenție: „Îmbrățișarea-ghiulea”, o încrucișare de

săritură-ghiulea ca la piscină și de îmbrățișare. De data asta, genunchiul lui m-a lovit în diafragmă și am aterizat amândoi la pământ.

— Trebuie să mă avertizezi, măi, am zis. Dacă nu reușeam să te prind?

— Tu mă prinzi mereu, a zis, înconjurându-mi gâtul cu brațele.

Mi-a plăcut atât de mult ideea, că nu am avut tăria să îl cert.

După ce copiii s-au jucat și au luat o gustare, ne-a mai rămas o oră să ne pregătim.

Petrecerea lui Jean era la sala de dans din centru, o structură de lemn veche de o sută de ani, unde se ținuseră mereu petrecerile. Condusesem pe lângă ea de multe ori, dar nu intrasem niciodată. Am întrebat-o pe Jean cum să mă îmbrac. „Drăguț”, mi-a zis ea.

Copiii au ales singuri „hainele de petrecere”. Pentru Abby, asta însemna o rochie cu fluturi, iar pentru Tank, un costum de dragon rămas de acum două Halloween-uri. După ce au ales, am spus:

— Perfect.

Abby m-a îmbrățișat în dreptul taliei, a inspirat adânc și a spus:

— Mami? Nu te supăra, dar miroși a capră.

Era timpul să fac duș. În camera mea, Abby i-a citit lui Tank stând pe pat, iar când am început să mă îmbrac, Tank a mijit ochii și a zis:

— Îmi pare rău că nu avem un costum de dragon cu mărime de mami.

— Chiar *ar fi* grozav, am zis.

— Dacă aș fi magic, a zis Tank, l-aș face pe ăsta magic, ca să-l poți împrumuta.

— Mersi, amice, am zis eu.

Abby m-a ajutat să-mi închei rochia – albastră, cu fustă amplă. M-am dat cu rimel și cu ruj pentru prima dată de când mă mutasem aici și am lăsat-o pe Abby să mă dea cu parfum. Mi-am și tapat ușor părul.

Tank m-a privit cât mă studiam în oglindă.

— De ce te faci atât de elegantă? m-a întrebat.
 Abby a răspuns pentru mine:
 — În semn de respect pentru sărbătorită.
 — Corect, am zis.
 Tank s-a încruntat puțin, așa cum făcea de obicei când punea întrebări importante.
 — Nu știam că oamenii în vârstă au zile de naștere.
 — Toată lumea are, am lămurit eu.
 — Chiar și tati? a întrebat Tank.
 — Da. Chiar și tati.
 — Doar că nu o mai sărbătorește, a adăugat Abby.
 — Și nici noi, a zis Tank.
 — Acum o sărbătorim diferit, am spus, simțind presiunea de a aborda corect momentul. Acum sărbătorim amintindu-ne de tati și simțindu-ne norocoși că l-am avut în viețile noastre.
 Abby m-a privit.
 — Și plângând.
 M-am uitat în ochii ei.
 — Da, am zis. Și așa.
 — Mami! a urlat, brusc, Tank. Nu am cadou pentru mătușa Jean!
 — Ba ai, l-a corectat Abby. Nu-ți amintești că am găsit libelula aceea moartă?
 Tank a părut șocat.
 — Dar... a început el, neștiind însă apoi cum să termine. În cele din urmă a spus: Vreau să păstrez eu libelula.
 — Nu, a zis Abby. Ai luat-o pentru Jean.
 — Dar trebuie să o păstrez! a zis, cu vocea îngroșată de emoție. Este cea mai bună prietenă a mea!
 — O libelulă moartă nu poate fi cea mai bună prietenă a ta, Tank, a zis Abby, cu un oftat mult mai matur decât vârsta ei. Dar, dacă nu vrei să renunți la ea, va trebui să găsim altceva pentru mătușa Jean.

Au țâșnit pe hol, însoțiți de vocea mea, care le striga:

— Nu vă murdăriți!

Fără să fie auzită însă.

Aveam o singură pereche de pantofi cu toc și, când m-am ridicat după ce le prinsesem cataramele, mi-am surprins reflexia în oglindă. Trecuse o vreme de când mă îmbrăcasem ultima oară pentru vreo ocazie, iar rujul de pe buze și părul tapat m-au luat prin surprindere. Poate că arătam prea bine. Dacă Jean purta salopetă? Dacă eram singura care se străduia? Nu știam cum se sărbătoreau aici aniversările, așa că am decis să intru în bucătărie și să o întreb pe Jean dacă eram prea elegantă.

Când am văzut-o, am știut. Eram prea de tot. Ea încă purta salopeta.

S-a întors când mi-a auzit tocurile pe podea, m-a măsurat din priviri și a zis:

— Perfect!

— Sunt prea elegantă, am zis. Mă duc să mă schimb.

— Nu. Ești numai bine.

A promis că toată lumea va purta haine frumoase.

— Doar că eu numai salopete am, a zis ea. Dacă aveam o rochie, o purtam.

În cele din urmă, am primit „ordin de la sărbătorită” să nu mă schimb cumva.

— Unde sunt copiii? a întrebat Jean, privind pe geam.

— Au o urgență de ultim minut privind cadoul, am spus. Mă duc să-i găsesc.

Am ieșit pe veranda din față și m-am înălțat pe vârfuri să cercetez împrejurimile. M-am minunat cât de repede ne adaptaserăm la viața de aici. Înainte să venim, nu i-aș fi lăsat niciodată să dispară așa. Nici n-ar fi avut idee cum – nici motivație. Dar atât de multe aventuri cu Jean îi învățaseră cum să transforme curtea fermei într-un

cadru potrivit pentru orice fel de distracție și de aventură. Asta mă făcea mândră de noi toți.

Nu i-am văzut nicăieri și tocmai voiam să sun clopoțelul pentru cină, când altcineva mi-a atras atenția.

Era O'Connor, ieșind din hambarul pentru mulș și venind spre casă. Era îmbrăcat de petrecere într-o cămașă western cambrată și în blugi cu catarama curelei în formă de însemn pentru vite. Mergea cu privirea plecată și nu m-a văzut. Asprimea tunsorii lui încă mă șoca și trebuia să recunosc că îi stătea de minune, ceea ce nu se putea spune despre oricine. Versiunea bărbierită era captivantă. *Fermierul Sexy*. În sfârșit, înțelegeam. L-am urmărit apropiindu-se și am avut senzația ciudată că eram la o întâlnire. Mi-am spus că doar se apropia de casă. Dar, într-un fel, în ciuda tuturor și nu doar pentru că se întâmpla să fiu eu acolo, mi se părea că vine spre mine.

Era doar la câțiva metri de trepte când o pală de vânt a suflat peste curte, iar el a ridicat privirea. Când m-a văzut, în rochia mea albastră și cu rujul meu roșu, ochii nu i s-au mai dezlipit de mine. Am simțit că mă cuprinde timiditatea, de parcă știa, cumva, că mă îmbrăcasem nu doar în onoarea sărbătoritei, ci și pentru el: pentru pielea de pe ceafa lui și pentru cum se simțise sub pernutele degetelor mele.

A încetinit și s-a oprit. I-am văzut privirea alunecându-mi pe corp și ancorându-se în pământ.

— Salut, O'Connor, am zis.

— Salut, a zis el privind în iarbă. Jean mi-a cerut să iau niște baloți de fân și să-i duc la petrecere.

— Bine, am zis. Ai nevoie de ajutor?

— Nu, a răspuns, ridicând apoi privirea. Strașnică rochie.

O altă pală de vânt a măturat curtea, iar poalele rochiei mi-au mângâiat pulpele. Am simțit un val

de apreciere pentru rochiile de ocazie, pentru palele de vânt și pentru feminitate, în general.

— Prea elegantă, am spus, parcă scuzându-mă. Abby a ales-o.

— Nu, a zis O'Connor, clătinând din cap. Ești...

Dar chiar atunci au apărut copiii din spatele casei.

— Am găsit un cadou pentru Jean! a strigat din rărunchi Tank.

M-am întors și l-am văzut venind spre mine în galop, cu ceva spânzurat între degete.

— I-am zis Șopârliță!

Abby era chiar în spatele lui și urla și ea.

— I-am zis că Jean nu va dori o șopârlă moartă, a zis ea. Dar nu-i pasă!

S-au oprit chiar în fața mea.

— Jean adoră șopârlele, a zis Tank, în apărarea lui.

— Nu dacă sunt moarte, Tankster, a zis Abby. Nu dacă sunt cadavre.

— Cu Jean, nu se știe niciodată, am zis, dar, când m-am întors să împart gluma cu O'Connor, el se îndrepta deja spre hambar.

— Unde se duce? a întrebat Tank.

— O ajută pe Jean, am zis, în timp ce-l priveam cu toții plecând. Îl vom vedea la petrecere.

Capitolul 17

Nu l-am văzut pe O'Connor la petrecere.

Am văzut cam pe toată lumea din oraș, dar nu pe el. Detest să recunosc că l-am căutat, dar recunosc: l-am căutat.

Spre ușurarea mea, nu eram singura în rochie. Majoritatea femeilor purtau fie rochii sau fuste, fie ținute cu crinolină, stil anii 1950. Bărbații purtau papion și cămăși în carouri. Era clar că oamenii ăștia știau prea bine cum să folosească un spațiu de dans. Luminile erau aprinse, lucitoare, voioase, și la un capăt se aflau oameni la mese, mâncând carne la grătar și salată de varză cu maioneză. La celălalt capăt, pe o scenă, o trupă cânta muzică country. Cine nu mânca deja dansa.

Am fost la multe petreceri și, de obicei, lumea ignora trupa – cel puțin până când bea destul să mai uite de inhibiții. Dar oamenii de aici nu aveau inhibiții. Oricum nu pe ringul de dans.

Imediat ce am intrat, copiii au alergat spre locul de joacă din spate, iar Russ a prins-o de mână pe Jean, să danseze. Când lumea a izbucnit în aplauze pentru ea, a făcut o mică reverență. În mod normal, m-aș fi alăturat grupului de persoane care nu dansau, însă nu exista așa ceva. Nu eram sigură ce să fac sau unde să merg și încă ezitam, când deodată a apărut Sunshine lângă mine, în fustă neagră și maiou negru. Ar fi trebuit să pară mult mai nelalocul ei în peisaj decât mine. Numai că nu era.

S-a apropiat ca o școlăriță și mi-a șoptit:

— E aici.

— Unde? am întrebat, simțind un fior în stomac.

— Pe verandă, a zis Sunshine. Arată superb. S-a tuns.

— Da, știu, am zis. Eu l-am tuns.

Sunshine s-a încruntat.

— L-ai tuns pe Tyler?

Am clătinat din cap.

— Cine este Tyler?

— Fostul meu iubit. Cel căruia tocmai i-am dat papucii.

— Ah, am zis. Nu. Scuze. Pe O'Connor l-am tuns.

— Slavă Cerului! Începea să arate sălbatic.

S-a uitat în jur.

— Hai să îl saluți pe Tyler.

— Nu, am zis. E o idee proastă.

— Dar nu îl știi!

— Tocmai l-ai părăsit.

— Putem fi prieteni.

Am scuturat din cap.

— Nu puteți, fiindcă îți vezi de viața ta. Tyler nu e decât o amintire îndepărtată.

Sunshine și-a încrucișat brațele și s-a bosumflat, dar nu m-a contrazis. Am profitat de ocazie să mă uit din nou în jur, după O'Connor, iar Sunshine a profitat și ea ca să se uite la mine.

— Apropo, ești superbă, a zis.

M-am strâmbat.

— Mulțumesc.

— Dar pari nefericită.

— Nu sunt prea mare petrecăreață, am zis. Nici nu dansez în pătrat.

— Bun venit în club, a zis Sunshine.

— Nu suport gândul să stau singură toată noaptea.

— Nu ești singură. Sunt aici.

— Nu te duci să dansezi în pătrat?

— La naiba, nu, a zis. Oi îi eu tristă, dar nici chiar așa.

Cât vorbea, s-a apropiat un tip îmbrăcat într-un tricou cu o caracatiță. O privea pe Sunshine de parcă era singura persoană din sală.

— Hei, a zis ea, când l-a văzut.

— Hei, a zis el. Mersi pentru ajutorul de ieri, de la magazin.

— Nicio problemă, a zis ea.

— Nu vei avea probleme, nu? a întrebat el.

— Dacă nu mă spui, nu, a zis ea.

El a clătinat din cap.

— Nu te spun.

Tocmai când mă întrebam dacă era infamul Tyler, Sunshine a zis:

— Am uitat cum te cheamă.

— Marshall, a zis tipul.

— Eu sunt Sunshine.

— Da, îmi amintesc.

Sunshine s-a întors spre mine.

— El este nepotul verișorului celui mai bun prieten al lui Russ.

— Oau, am zis eu.

— Obişnuiam să înotăm dezbrăcați în pârau, a zis Sunshine.

— Când eram mici, a precizat Marshall. Apoi eu m-am mutat.

— Acum s-a întors în oraș, a zis Sunshine, țintuindu-l cu privirea.

— Bine ai revenit, am zis, dar el nu părea să mă audă. Sunshine îi capta întreaga atenție.

Nu au mai avut ce să-și spună când trupa a încheiat un cântec, iar pauza jenantă a părut și mai jenantă cu tot zgomotul din jur. Apoi, când a început un cântec nou, Marshall a inspirat adânc și a zis:

— Dansezi?

— În pătrat? a întrebat Sunshine, de parcă ar fi avut de ales.

Marshall a încuviințat și i-a întins mâna.

Ea mi-a aruncat o privire care spunea „de ce nu?”, i-a luat mâna și i-a zis:

— Tu m-ai convins.

Au dispărut înainte să-mi dau seama.

Fără să am cu cine vorbi, m-am uitat în jur după O'Connor. Nu era acolo. M-am uitat spre ușa dinspre locul de joacă, unde erau copiii, apoi la Jean și Russ. I-am privit câteva minute, admirându-le tehnica. Nu era dans în pătrat pentru

începători, ci nivelul expert. Nu m-aș fi putut alătura nici să vreau. Conducătorul le arunca instrucțiuni peste instrucțiuni, care depășeau cu mult „învârte partenera” sau „spate-n spate”. Nu ratau nicio mișcare când li se spunea „taie diamantul”, „răsuțește spițele”, „sparge valurile” sau „acey deucey”. Jean și Russ erau niște ninja ai dansului în pătrat. Cine ar fi crezut?

I-am privit o vreme, înainte să încep să mă simt ciudat, fiindcă eram singura care stătea pe margine. Așa că, pentru a-mi găsi ceva de făcut, m-am dus spre celălalt capăt al sălii, unde era mâncarea, și mi-am umplut farfuria. Dar apoi, întorcându-mă spre mese, n-am știut unde să mă așez. Nu cunoșteam pe nimeni suficient să mă alătur, așa că mi-am croit drum spre o masă neocupată, unde m-am așezat cu farfurie cu tot și am început să plimb furculița de plastic prin ea.

Mă tot gândeam că masa se va umple, că va veni cineva să mi se alature. Dar n-a venit nimeni. Poate fiindcă eram înconjurată de atâtea cupluri care se distrau, poate că mă străduisem să mă îmbrac frumos și încercasem să arăt drăguț după atâta vreme, dar să stau singură la masa aceea nu mi-a alungat senzația de singurătate.

În cele din urmă, mi-am dus farfuria neatinsă la pubelă și am aruncat-o. Am decis să mă duc la ușa din spate și să văd ce fac copiii, dar chiar atunci conducătorul dansului a luat microfonul și s-a adresat mulțimii.

— Bine, norocoșilor, a zis el. Este timpul să faceți praf ringul de dans. Găsiți rapid un partener sau o parteneră! Vreau ca toată lumea să danseze!

Mulțimea i-a dat ascultare. Toată lumea – chiar toată lumea – a găsit pe cineva. Oamenii au intrat de pe verandă, și-au lăsat cina pe jumătate mâncată și absolut toți s-au așezat în poziție, așteptând să înceapă muzica. Toți, în afară de mine.

Și toată populația orașelului Atwater s-a lansat laolaltă într-o tornadă de picioare. Am simțit o

privire ațintită asupra mea în felul acela inexplicabil care te face să întorci capul. Și, când l-am întors, era O'Connor, pe scenă, pe un scaun, cu oase de pui în mâini. Fusesse acolo tot timpul. Mi-a făcut din ochi, zâmbind.

Am ridicat mâna, fluturând-o puțin, dar scânteia de bucurie pe care am simțit-o când l-am văzut a fost eclipsată imediat de ideea că nu numai că eram complet singură în clipa aceea, ci și că O'Connor era martor al singurătății mele. Asta a făcut lucrurile de o mie de ori mai rele.

M-am întors spre ușa din spate și am ieșit la locul de joacă. Aerul era răcoros și ieșiseră stelele. Copiii săpau în groapa cu nisip, concentrați – Tank complet lipsit de griji în costumul lui de dragon. I-am privit până ce ochii mi s-au umplut de lacrimi și a trebuit să ridic privirea spre cer ca să nu mi se reverse pe obraji. Am respirat adânc. Ce se întâmpla cu mine? De ce nu puteam să simt niciodată că-mi era locul undeva?

Apoi am auzit vocea lui O'Connor din spatele meu.

— Pe cine ai căutat toată seara, pe Moș Crăciun?

M-a luat prin surprindere, dar m-am ținut tare.

— N-am căutat pe nimeni.

— Ți-ai întins lung gâtul toată seara, a zis.

Firește că nu greșea. Mă prinsese asupra faptului și probabil ghicise că pe el îl căutasem. Dar faptul că mă văzuse însemna că mă urmărise și el. Nu eram sigură dacă avea de gând sau nu să recunoască.

— Și ai mâncat singură. Sau n-ai reușit să mănânci. De ce n-ai stat cu cineva?

Nu știam cum să răspund la întrebare. Nu știam nici măcar eu răspunsul.

Stătea foarte aproape de mine.

Nu m-am uitat la el.

— Doar nu plângi, nu?

— Nu. Mă uit la stele.

— Ar fi un lucru prostesc să plângi. Pentru că nu te-a ales nimeni la dans.

— Nu plâng.

— Știi de ce nu te-a ales nimeni, nu? a întrebat.

Îi simțeam capsele de perlă ale cămășii western pe cot.

— Pentru că toată lumea are pe cineva, numai eu nu? am întrebat.

Suna chiar mai rău cu voce tare.

O'Connor și-a mutat greutatea de pe un picior pe altul.

— Din cauza rochiei, a zis. Arăți prea bine.

Am râs ușor și am clătinat din cap.

— Mereu am problema asta.

— Ăsta e adevărul.

— Ba nu, am zis. Dar drăguț din partea ta.

M-am uitat la el. Cum era de așteptat, lacrimile au început să curgă. Le-am șters.

— Haide, a zis O'Connor, luându-mă cu brațul de talie să mă conducă înapoi.

— De ce?

— Ca să dansăm în pătrat, a zis.

— Nu vreau, am zis, ștergându-mă cu mâneca.

— Ba vrei, a zis el. E distractiv.

— Nu am chef să mă distrez, am spus, aruncând o privire spre copii.

Brațul îi era încă în jurul meu. O'Connor ne-a împins spre ușă.

— Bine, atunci. Nu ne distrăm. O să fim cei mai împiedicați. O să fim groaznici.

I-am studiat chipul.

— Pariez că ești un dansator în pătrat foarte bun. Mi-a zâmbit când am trecut pragul ușii și am intrat în camera luminoasă.

— Sunt un dansator în pătrat fantastic, a zis, strângându-mă ușor de talie. Dar voi ascunde asta.

Capitolul 18

În noaptea aceea nu am putut dormi. Am zăcut în pat, în cămașă de noapte, ore întregi. M-am întors pe burtă, pe spate, pe o parte. Am privit paletele ventilatorului învârtindu-se în umbră. Am făcut în minte liste cu lucruri de bifat. Am clipit de sute de ori.

Pe drumul spre casă de la petrecere, unde rămăseserăm până ce se făcuse prea târziu, Abby începuse o ceartă ridicolă cu fratele ei, căruia îi dăduse o bilă pe care o găsisese în groapa cu nisip și apoi i-o luase câteva minute mai târziu, răutăcioasă. Când el a început să plângă, ea l-a numit „bebeluș”. Când a dat să i-o ia, l-a lovit în piept. Tot timpul acela, eu mă aflam pe scaunul din față, încercând să îi și potolesc, să și conduc. Am spus: „Hei, am avut o seară atât de plăcută! Să nu o stricăm!” și „Dragilor, potoliți-vă!” și, în cele din urmă, pe măsură ce situația a escaladat: „Nu vă mai certați! Terminați!”. Însă nimic n-a funcționat.

Când l-a lovit, am frânat și am tras pe dreapta. Abby nu doar că-l pocnise pe Tank, care suspina șocat, ci se lovise și ea la mână, așa că plângea. Am deschis portiera dubitei și i-am liniștit pe amândoi în același timp. Și-au desfăcut centurile și au venit să mă îmbrățișeze, încercând totodată să se respingă reciproc.

— La ce ți-a fost capul? am întrebat-o pe Abby. De ce i-ai dat ceva ce și-a dorit toată noaptea, doar ca să-l iei înapoi?

— Era răsfățat, a insistat Abby.

— Nu sunt ratat, a zis Tank. Tu ești.

— Nu ratat, idiotule, ci răsfățat!

— Ajunge! m-am auzit țipând. Apoi: Fără jigniri! Să nu mai aud un cuvânt! Ne ducem acasă și ne băgăm în pat, orice-ar fi.

Înapoi pe drum, după câteva minute de tăcere, am auzit-o pe Abby plângând în continuare. Am

oftat, încercând să trec de la persoana furioasă, care tocmai urlase la ei, la mama care îi putea liniști.

— Iubito, am zis cu grijă, nu îi poți spune fratelui tău că este idiot. Nu așa se vorbește. Și nici nu poți să-l lovești. Nu lovim oamenii. Mai ales dacă am făcut antrenamente de ninja.

Apoi a apărut la suprafață problema reală. Abby suspina atât de tare când mi-a explicat, încât abia am înțeles-o. Dar am priceput ideea: Jimmy Gaveski se luase iar de ea, la școală.

— De ce nu mi-ai zis?

— A zis că, dacă spun cuiva, îmi va fura desertul.

— Te-a amenințat?

— Mi-a amenințat desertul, a zis Abby, deja mai liniștită.

Am stors toate detaliile de la ea și am priceput că el o tachinase la ora de sport, în ultimele zile, inventând cântecele și încercând să îi facă și pe ceilalți colegi să i se alăture.

— Și ei ce fac?

— Nu prea cântă, a zis Abby. Cântecelele lui nu sunt grozave. Nu rimează. Și, când rimează, nu au sens.

— Mi se pare că nu e un agresor prea priceput, am zis.

— Nu, a fost de acord Abby. Dar se străduiește din greu.

— Știi ce, i-am zis atunci, forțându-mă să par înțeleaptă, oamenii care încearcă să-i facă pe ceilalți să se simtă prost sunt, de obicei, nefericiți.

Ceva îl rodea pe copilul acela. Mă întrebam ce putea fi. Poate că avea părinți care îl făceau de rușine, sau îl ignorau, sau, Doamne ferește, îi făceau rău. Nu știam și nu puteam rezolva. Nu puteam nici măcar să repar lucrurile pentru copiii mei.

— Într-un fel, îmi pare rău pentru el, am zis.

— Serios?

— Mie nu, a strigat Tank. Deloc.

Abby s-a uitat la Tank de parcă era favoritul ei din întreaga lume.

— Mersi, T.

Acasă, i-am rostogolit în pat fără baie și fără spălat pe dinți. Era prea târziu să rezolv lucrurile discutând. Am stat lângă Abby un minut, înainte să sting lumina, și i-am mângâiat părul. Tank îi dăduse plușul lui adorat, un câine albastru pe care-l chema Câine Albastru, iar ea îl vârase între ei doi.

— *Trebuie* să-mi spui dacă te mai tachinează băiatul acela, iubito, am insistat, stăruind cu privirea pe chipul ei umflat de plâns.

— Și desertul meu?

Avea nasul încă înfundat.

— Dacă îți fură desertul, îți dau eu unul mai bun. Te scot la înghețată după școală. Sau la gogoși.

— Gogoși! s-a bucurat Tank.

— Așa o să-i spun, a zis Abby, încântată de idee.

— Nu, am zis. Nu îi spune, da? Doar păstrează secretul în inima ta, m-am aplecat eu și am sărutat-o pe frunte. Crede-mă, copilă dragă. Băiatul ăla nu-ți poate lua nimic, absolut nimic, pe care noi doi să nu-l putem compensa de o mie de ori.

Acum era miezul nopții, iar eu nu puteam scăpa de adrenalină. Chiar îmi părea rău pentru Gaveski Pișăciosul, dacă mă puneam în pielea lui. În fond, era doar un copil. Dar simțeam și pornirea de a-l strânge de gât în pijama. În cele din urmă, m-am strecurat să văd ce fac copiii și să îi învelesc mai bine. Am văzut că Tank dormea cu un braț peste Abby. Asta m-a făcut să mă întreb dacă nu de asta avusese mereu nevoie: de cineva real, de care să se agațe.

La jumătatea distanței, în prag, m-am întors să îi privesc iar. Nu îți poți aprecia niciodată copiii mai bine decât dacă dorm și tu îi privești. Treji, se uită și ei la tine, caută răspunsuri și reacții, iar dacă ești

studiat, este dificil să observi. Când dorm, însă, ești liber să privești.

Mă luptam cu dorința de a sta și de a-i privi până dimineată, când am auzit o voce din spatele ușii închise a lui Jean. Pe hol era o pereche de încălțări din piele. Ale lui Russ. Vocea, firește, era tot a lui.

— Trebuie să-i spui, zicea. Ar vrea să știe.

Apoi am auzit vocea lui Jean.

— Este prea devreme.

Am simțit panică la gândul că le invadasem conversația, dar îmi era teamă să mă mișc, ca să nu scârțâie scările. Am încremenit pe hol, trăgând cu urechea și dorindu-mi să fiu în altă parte.

— Între prea devreme și prea târziu e o graniță fină.

Jean a râs încet.

— Dar eu trebuie să merg pe ea.

— Oamenii vor să fii sinceri cu ei.

— Știu, a zis ea. Dar viața e încurcată.

Vocea lui Russ era extrem de gravă.

— Nu vreau să te văd că ai așteptat atâta vreme doar ca strici totul.

— Am notat, a zis Jean.

A urmat o pauză și, când Jean a vorbit iar, părea iritată.

— Ajunge cu predicile. Acum ne putem culca?

Nu eram sigură dacă să se culce însemna să doarmă sau altceva, dar nu puteam aștepta să aflu. Am coborât pe scări repede, în ciuda scrâșnetelor, și tocmai voiam să țâșnesc înapoi în dormitor, când am văzut, pe geamul de la bucătărie, că în hambarul pentru muls era lumina aprinsă. Eram încă trează – mai ales după ce prinsesem frântura aceea de discuție – și am decis să mă aventurez afară și să o sting.

Mi-am ales o pereche de cizme de cauciuc ale lui Jean din colecția de ghete și saboți de pe verandă și mi le-am tras în picioarele goale. Am străbătut curtea, simțind entuziasmul de a ieși afară

după lăsarea întunericului. Cămașa mea de noapte, subțire și diafană, nu îmi oferea destulă protecție de aerul nopții, așa că m-am cuprins cu brațele.

Înăuntru erau aprinse toate luminile și am înjurat-o pe Sunshine pentru că era cea mai slabă angajată a unei ferme din toată istoria agriculturii. Eram sigură că eu nu le lăsasem așa. Dar fusese Ziua Reparării Gardurilor La Bustul Gol, așa că luam în calcul posibilitatea să fi fost distrasă.

M-am uitat în jur și atunci am văzut că ușa de la camera frigorifică era larg deschisă – ceea ce, firește, era cam imposibil, pentru că se închidea automat, așa cum îmi amintise O'Connor de o sută de ori. Văzusem suficiente filme horror la viața mea să vreau să mă îndepărtiez tiptil în clipa aceea. Dar am inspirat adânc, în semn de curaj, și am trecut prin ușa deschisă, să cercetez.

— Hei! am zis, cu o voce matură. Ce naiba se petrece aici?

Acum mi-e greu să-mi amintesc succesiunea evenimentelor. Un lucru a dus la altul, și la altul, ca niște piese de domino care cădeau în cascadă, și, înainte să-mi dau seama, totul se prăbușise. Ce pot reconstitui este că am intrat în camera frigorifică, m-am lovit cu fluierul piciorului de ceva de lemn, suficient de puternic să simt durere în tot piciorul, și m-am apucat cu ambele mâini de locul lovit. Am simțit apoi o adiere și am auzit un zgomot, un clic. M-am ridicat și l-am văzut pe O'Connor, cu gura deschisă și cu o șurubelniță în mână, privind de la mine la ușă și înapoi.

— Spune-mi că nu ai făcut asta, a zis el, fără suflare.

— Nu am făcut asta, am zis. Apoi am privit în jur. Ce să fac?

A trecut pe lângă mine și a început să miște clanța ușii. Era stricată. Amândoi știam asta. Chiar dacă refuza să se miște, el tot a forțat-o, așa cum faci când nu există speranță. În timp ce îl priveam, mi-a fost greu să-mi dau seama ce făcusem. Dar

apoi a devenit clar. Lovisem o scândură care proptea ușa.

— Reparați ușa?

O'Connor nu a ridicat privirea.

— În sfârșit a ajuns piesa lipsă.

Ca dovadă, noua clanță se afla despachetată pe o cutie de lână mine.

— Și lucrați la asta în miez de noapte pentru că...?

— Pentru că mi s-a părut mai sigur.

— Mai puțini oameni în jur, am zis. Mai puțini oameni care să...

— Lovească accidental scândura și să închidă ușa. Da. În plus, a adăugat, era noaptea mea liberă. Mă simțeam... a ezitat preț de o clipă, agitat.

Când a renunțat la clanță, ne-am uitat amândoi la bucata de lemn.

— Îmi pare rău, am zis.

El și-a plecat capul și s-a frecat la ochi.

— Am vești bune și vești proaste, a zis în cele din urmă.

— Așa, am zis.

— Veștile bune, a zis el, privind în jur. Am închis sistemul de răcire înainte să încep lucrul.

— Deci nu vom îngheța? am zis, deși deja îmi era frig.

— Ba da, a zis. Dar nu e chiar ca la Pol aici.

— Nu, am fost eu de acord. E doar răcoare.

— Deci nu cred că vom muri de hipotermie.

Nu îmi dădusem seama că era posibil să mori de hipotermie.

— *Sunt* vești bune.

— Veștile proaste, a continuat el, sunt că va fi totuși foarte frig.

Se uita în jur, analizând.

— Și nu sunt sigur că putem ieși înainte să se facă dimineață.

— Dimineață! am zis.

Nu am dat glas celor un milion de motive pentru care nici nu intra în discuție să-mi petrec noaptea

în camera frigorifică. Cum ar fi copiii. Sau cămașa mea de noapte ridicolă, atât de subțire. Mi-am privit pielea înfiorată.

— Nu ne poți scoate afară?

— Nu sunt MacGyver^[52], a zis el. Este stricată.

— Nu poți înlocui clanța?

— Nu cu ușa închisă.

Doamne, că iritat mai era din cauza mea! Nu mi se părea corect. De unde să știu eu ce se petrecea? Cine repară un frigider stricat la miezul nopții? Dar nu m-am apărut. Am stat liniștită, m-am uitat în pământ și am încercat să îmi păstrez demnitatea.

O'Connor nu se uita la mine, demnă sau nu. Încerca să scoată ușa din balamale. Găsise un ciocan și o chestie care semăna cu o daltă și lovea balamalele ruginite, ca nebunul.

Nimic.

A încercat alte unghiuri. Tot nimic.

— Poate că te vor auzi? am sugerat. Jean și Russ încă nu dorm.

O'Connor a clătinat din cap.

— Este un spațiu izolat, a arătat el în jur.

A încercat să spargă broasca folosind un burghiu – fără succes. A încercat să zdrobească clanța cu ciocanul – nici așa. Se plimba prin cameră ca un animal sălbatic, încercând o idee inutilă după alta, în timp ce eu stăteam acolo și tremuram.

În cele din urmă, am zis:

— O'Connor?

S-a întors de parcă ar fi uitat că eram acolo.

Am arătat spre raftul cu păturile de lână.

— Poți să-mi dai o pătură?

S-a uitat la ele, s-a uitat la mine și a părut să-și dea seama doar atunci că nu purtam mai nimic.

— Doamne, a zis, luând ambele pături. Îngheți.

Da, înghețam. Tremuram. O'Connor a decis că fusesem suficient pedepsită, pentru că tonul lui s-a schimbat complet.

— Vino aici, a zis cu tandrețe.

Am rămas pe loc, deci s-a apropiat el.

A început să-și descheie cămașa western – erau aceleași capse care-mi atinseseră cotul la petrecere.

— Așa vei îngheța tu, am zis.

Dar l-am lăsat să mă înfășoare în cămașă ca într-o jachetă și i-am privit degetele care mă încheiau. Apoi, a pus una dintre păturile de lână în jurul meu și mi-a tras-o pe cealaltă peste cap, ca pe o glugă. După aceea m-a înconjurat cu brațele și m-a strâns tare.

Oricât de frig mi-era și cât de stânjenită mă simțeam pentru că provocasem asemenea necazuri, oricât de tare mă durea piciorul, recunosc că mi-a plăcut să fiu ținută în brațe. Am încercat să-mi amintesc ultima dată când mă ținuse cineva așa. Posibil să fi fost Danny, firește, însă nu îmi aduceam aminte. Le ofeream, desigur, mereu asemenea îmbrățișări copiilor. Dar era ceva cu totul diferit să primești una.

Fără să vreau, mi-am sprijinit capul de umărul lui O'Connor. Ne potriveam mai bine așa. Dar nici bine nu mă obișnuisem cu momentul, că s-a și terminat. În clipa următoare, m-a așezat pe o cutie. A început să scoată cutii și provizii de pe rafturi și să le pună pe podea.

— Ce faci? am întrebat.

— Ne construiesc un iglu, a zis el. Trebuie să ne păstrăm căldura corporală.

— Credeam că ai zis că nu vom îngheța.

— Nu. Dar ne va fi al naibii de frig.

Camera frigorifică era mult mai mare decât aveam nevoie pentru brânză, așa că păstram aici și cutii de carton cu alte ustensile de gătit, precum și recipientele în care ambalam brânza și găleți în plus pentru colectarea zerului. O'Connor a început să tragă toate cutiile de pe rafturi și să construiască o mică structură. O cutie aplatizată a creat podeaua, iar alta, acoperișul. Când a ajuns cam la înălțimea taliei mele, mi-a făcut semn să intru, iar eu am intrat. Apoi a intrat și el și ne-am strecurat

printre cutii. La urmă, a tras acoperișul deasupra capetelor noastre.

Înăuntru era mai întuneric și înghesuială. M-am așezat turcește, întoarsă spre el, care s-a sprijinit de peretele de cutii de lângă peretele real. Conversația lânzezea, în timp ce încercam să de obișnuim cu situația. La un moment dat, am zis:

— Poate că Russ va vedea lumina aprinsă când pleacă.

— Poate.

Ceva mai târziu, am spus:

— Poate ar trebui să facem un foc.

— Nu, a replicat el.

M-am încruntat.

— De ce nu? Este o idee bunicică.

— Spațiul este etanș, a explicat.

— Ah, am zis. Prea mult fum.

— Asta și faptul că ar consuma oxigenul.

Am cugetat.

— Trebuie să ne îngrijorăm pentru asta?

— Dacă nu facem focul, nu.

Ceva mai târziu, O'Connor a insistat să ieșim și să ne mișcăm, ca să rămânem treji. Ne-am învățat în cerc și am ținut puțin. Și am mâncat din cutii de brânză, luând bucăți mari cu degetele, ca să ne menținem nivelul de energie. O'Connor le pusese în lăzi frigorifice înainte să închidă sistemul de răcire; am deschis vreo patru recipiente.

— E foarte bună, a zis el, când mai deschideam unul.

— Mersi.

Când ne-am strecurat din nou în iglu, am insistat să ia el o pătură și, cum tremura de când își scosese cămașa, a fost de acord.

— Acum îmi doresc să nu-mi fi tuns tot părul, a zis el, trecându-și palma peste locul unde existase odată barba.

— Ai fi avut propria haină de blană.

A tras iar acoperișul peste noi și a zis, fără să mă privească:

— Cred că am putea să ne strângem laolaltă și să ne înfășurăm în cele două pături.

— Căldură corporală, am zis, dornică să susțin argumentele științifice.

A strecurat o privire spre mine.

— Dacă ți se pare în regulă ideea.

— Sigur, am zis, încercând să par supernonșalantă. Încerc orice.

Așa că, parcă într-o mișcare cu încetinitorul, și-a deschis pătura, iar eu am deschis-o pe a mea. M-am aplecat în față și m-am târât spre el, lipindu-mă de șoldul lui. Mă auzeam respirând, auzeam foșnetul păturilor care atingeau cartonul în timp ce mă mișcăm. L-am îmbrățișat, inspirând adânc mirosul lui sărat, iar el a strâns păturile în jurul nostru.

Așa ne-am petrecut restul nopții, înveliți strâns, spunându-ne povești să stăm treji, cu el mirosindu-mi părul, care era chiar sub nasul lui, și cu mine ascultându-i inima, care era chiar sub urechea mea. Când n-am mai avut ce să ne spunem, a cântat – cred că a trecut prin tot repertoriul lui Ernest Tubb până în zori. La un moment dat, m-am alăturat și eu.

Am făcut pauze periodice pentru brânză și mișcare, dar ne-am întors mereu în iglu și ne-am strâns iar laolaltă, să ne încălzim. În ciuda eforturilor, ne era frig și ne simțeam incomod, superobosiți și cam agitați în privința salvării. Dar ce îmi amintesc cel mai bine despre orele acelea este că uitasem complet cum este să te țină cineva în brațe, să te sprijini pe robustețea trupului altcuiva. Acum însă mi-am reamintit. Și era tare bine.

— Dormi? a întrebat.

— Nu, am răspuns, ridicând capul. Mă odihnesc.

— Nu e o idee bună să adormim.

— Încerc, am zis.

— Continuă să vorbești.

— Nu mai știu ce să zic.

— Spune-mi care a fost cel mai stânjenitor lucru care ți s-a întâmplat.

— În niciun caz.

— Haide. Umilința este un stimulent.

— Mai întâi tu, am zis.

A inspirat adânc și s-a gândit. Apoi a spus:

— În clasa a opta aveam o profesoară de engleză superbă.

— Așa, am zis.

— Și a venit într-o zi la școală cu o bluză de mătase iar eu nu mă puteam gândi la altceva. Studiam sintaxa frazei și mi-a spus să mă duc la tablă, să desenez o schemă. Nu știu cum se face, dar chiar mă pricepeam la asta. Am refuzat însă să ies la tablă.

S-a aplecat să îmi surprindă privirea, ca să vadă dacă pricepusem de ce.

— Nu *puteam* să ies la tablă.

Eram prea adormită să mă prind.

— De ce?

— Pentru că eram un puști de 14 ani într-o clasă, cu o femeie care purta o bluză de mătase.

Am inspirat adânc. Pricepusem acum.

— Înțeleg, am zis.

— Cele mai lungi zece minute din viața mea.

— Te-ai dus la tablă, până la urmă?

— Nu. Am luat detenție o săptămână.

— O săptămână!

— A meritat.

— Acum m-am trezit, am zis.

— E rândul tău.

— Bine, am oftat. În clasa a patra, aveam o învățătoare care nu mă lăsa să mă duc la baie. Ceream și ceream voie, dar ea refuza iar și iar. Știam că am probleme numai când întrebam. Se *uita urât* la mine. Mă țineam cât puteam, dar o dată, chiar înainte să sune clopoțelul, am făcut pe pantofi.

O'Connor tresărise și clătina din cap.

— Doamne.

— Da, am zis. Au încercat să o sune pe mama să-mi aducă alte încălțări, dar nu era acasă, așa că asistenta școlii mi-a clătit pantofii cu apă și m-a încălțat iar cu ei.

— Nu, a zis el, ducându-și mâinile la ochi.

— Au făcut pleosc toată ziua.

Am tăcut amândoi un minut.

— Deci ai toată simpatia pentru Pișăcios, a zis el, într-un târziu.

— Nu tocmai, mi-am înclinat capul spre el.

— Dar e cam același lucru.

— Este exact opusul, i-am aruncat eu o privire care îl provoca să nu fie de acord.

— Copiii sunt niște ticăloși, a zis el, în cele din urmă.

— Nu-i așa?

— Și adulții, a adăugat el, lucru cu care a trebuit să fiu de acord.

O'Connor mi-a povestit despre viața acasă, cu Erin, și cât de tare îl înnebunea să fie atât de legat de casă.

— Am tuns iarba de trei ori săptămâna asta, doar ca să ies.

— Russ crede că o s-o iei razna și o să alergi gol prin oraș.

— Nu e o idee rea.

În timp ce noaptea se scurgea încet, am devenit tot mai năuci.

— Dacă mor, ai permisiunea mea să mă mănânci, am zis, în jurul orei 5:00.

— Și tu.

— Sunt convinsă că voi fi delicioasă.

— Am auzit că are gust de șuncă bine făcută, carnea de om, a precizat el.

— Așa ai auzit?

— Da.

— Cum ajungi să discuți despre asta?

— Nu mă surprinde deloc. Oamenii și porcii sunt asemănători.

— Cred că oamenii seamănă mai degrabă cu câinii.

— Dar ai vrea să mănânci un câine?

— Nu, am răspuns.

— Așa. Câinii pot face multe lucruri grozave. Dar nu pot deveni șuncă.

În ciuda eforturilor noastre, în jur de 6:00, când Russ a văzut lumina aprinsă în hambar și a venit să cerceteze, purtând halatul roz, cu volane, al lui Jean, dormeam duși. Ușa s-a deschis ușor din exterior și Russ a văzut cutiile goale de brânză și ne-a descoperit în igluul din cutii. A pus lucrurile cap la cap.

— Se pare că ați avut o noapte distractivă, ne-a zis când ne-am ridicat.

Ne-a condus până la casă, cu brațele în jurul umerilor.

— Așa de liniștit dormeați, a zis, făcându-mi din ochi. Mi-a fost greu să vă trezesc.

Capitolul 19

În aceeași dimineață a trebuit totuși să mă ocup de muls, pentru că nu poți sări peste muls, așa că după micul dejun m-am întors în hambar. Jean s-a oferit să-mi țină locul, dar eram bine. Nu mă rănisem. Nu eram hipotermică. Doar confuză. O'Connor plecase de ceva vreme până să revin și pentru restul zilei – pentru restul săptămânii, sincer – am tot așteptat să apară. Nu a reapărut și asta a fost tot.

În hambar, Sunshine făcuse cam jumătate din treburi. O urcase pe Margaret Thatcher^[53] pe standul pentru muls și mașina tura la maximum. Eram sigură că mă va întreba despre O'Connor și nu știam ce să îi spun. Dar nu a făcut-o. Voia să vorbească, și nu să asculte – mai ales despre băiatul pe care-l văzuse la petrecerea lui Jean.

— Știe cine sunt, a strigat peste zgomot. Dar nu pare să-l afecteze.

— Grozav, am zis, pierdută pe gânduri, aducând-o pe Eleanor Roosevelt din țarc și urcând-o pe stand.

— Ne place aceeași muzică, a continuat Sunshine, iar el este amabil și politicos.

— Ce minunat, am zis, fără să ascult, și așezându-mă pe scăunel.

— Și, a continuat Sunshine, sexul a fost incredibil.

— Ce?

Am pus cupa atât de repede pe capră, că s-a speriat.

Sunshine a ridicat privirea, ridicând din umeri.

— E bun la pat.

— Te-ai culcat cu el? am întrebat, uluită.

Sunshine a ridicat o sprânceană.

— Tu te-ai culcat cu O'Connor.

— Nu m-am culcat *cu* el, am zis. Am adormit *lângă* el.

Sunshine nu m-a contrazis, ci s-a întors la muls.
— S-a întâmpnat, a spus. A fost foarte organic.
— Sunshine, am zis, este o nesăbuintă! Nu știi nimic despre el! Suferi încă după celălalt! Nu crezi că mai întâi ar trebui să-l cunoști?
— Ba da, ar trebui.
— Dar?
— Dar nu m-am putut abține, a ridicat ea din umeri.
I-am aruncat o privire de mamă dezamăgită.
— Trebuie să ai grijă de tine, i-am zis, neputându-mă abține să nu îi fac morală. Sexul nu este ca polo pe apă sau ca minigolful.
Sunshine și-a încrețit nasul a milă.
— A trecut ceva timp pentru tine, nu?
— Nu despre asta e vorba. Sexul te conectează cu ceva... Mi-am căutat cuvintele. Ceva mai important decât tine. Cumva, în toată istoria omenirii...
— Nu voi rămâne însărcinată, m-a întrerupt Sunshine. Am folosit metode de contracepție. Comestibile, dar...
— Eu nu vorbesc despre sarcină, am zis. Îți spun că sexul este o chestie serioasă.
— Dar ce, sunt sora ta mai mică?
Avea dreptate. Cine eram eu să-i țin predici?
Sunshine s-a strâmbat.
— Ești atât de demodată.
— *Sexul* este demodat!
A desenat un cerc în aer cu degetul, în lateralul capului, semn că eram nebună:
— Biiine.
Acela era și pragul de care mă loveam iar și iar cu copiii, care separa lucrurile cunoscute de cele pe care le puteau ei înțelege. Vasta diferență dintre ce puteai învăța din experiență și ce puteai învăța pe alții.
— O să pricepi când vei avea vârsta mea, am zis.
— Dar *am* vârsta ta.

— Ah, am zis. Doar că pari mai tânără.

Și pentru prima dată m-am întrebat dacă Sunshine era tânără pentru vârsta noastră – sau dacă, de fapt, eram eu bătrână. Nu fusese deloc atentă la lecțiile vieții. Pe de altă parte, poate că fusesem eu prea atentă. Oricum, îmi doream să îi pot spune tot ce trebuia să știe. Că nu trebuia să eșuăm de atâtea ori ca să reușim. Că înțelepciunea nu trebuia să meargă mână-n mână cu regretul.

— Te rog doar să încerci să te abții puțin de la săritul în pat cu oameni necunoscuți.

Ea a ridicat din umeri.

— Poate că va funcționa. Poate c-o să ajungi să spui povestea asta la repetițiile pentru nuntă.

— Despre asta vorbesc, i-am zis. Ești aproape de ceva important.

— Bine, a zis Sunshine, dar hai să lămurim ceva.

— Ce?

Sunshine a rânjit.

— El e mult mai bun ca minigolful.

Voiam să o mai mustru, dar m-am abținut, iar cuvintele nerostite mi s-au înțepenit în gât. Ceva din optimismul ei îmi amintea de Abby și de Tank, de felul încântător în care puteau iubi pe oricine – de presupunerea lor că oamenii meritau să fie iubiți – și de cât de fermecătoare era chestia asta, chiar dacă-mi frângea inima.

Era clar că Sunshine se săturase să fie certată în dimineața aceea.

— Deci, a zis, punându-și scăunelul lângă al meu și proptindu-și bărbia în palme. Spune-mi despre noaptea petrecută cu O'Connor. Russ a zis că v-a găsit dormind ca niște pisoi.

I-am relatat pe scurt ce se întâmplase. După cât o judecasem, am fost foarte atentă să nu ajung să fiu judecată eu. Am manevrat discuția spre un subiect mult mai ușor de ținut sub control, dar deloc plăcut: Gaveski Pișăciosul.

I-am mărturisit lui Sunshine că nu știam cum să rezolv situația. Întâlnirile mele cu învățătorii, cu directoarea și cu consiliera școlară avuseseră ca singur rezultat teancuri de lecturi recomandate pe noptiera mea, un dosar plin de foi despre bullying și asigurarea că școala făcea „tot posibilul”. Exceptând ideea de a merge și eu la școală cu Abby și a o urmări cu un nuncak¹⁵⁴¹, nu prea știam ce altceva să fac.

Sunshine voia să trec peste Pișăcios cu camioneta fermei.

— Normal că nu e posibil, am zis.

— Mă ocup eu, a zis ea. Doar dă-mi cheile.

— Tentant, am zis.

— Jean n-are o soluție? a întrebat Sunshine. Jean știe mereu ce să facă.

— Cercetează.

— Ce?

— Bullying-ul, am zis.

— Dacă există un răspuns, Jean îl va găsi.

Așa și era, ceea ce mă liniștea. Dar asta însemna să existe un răspuns.

În mai puțin de o zi, ne-am întors deja la viața noastră obișnuită. Ușa camerei frigorifice era acum reparată, eu programasem altă întâlnire cu directoarea școlii lui Abby, iar O'Connor era din nou plecat. Singura anormală eram eu. Ziua aceea petrecută cu el, de la tunsoare, la dans în pătrat și până la noaptea în care ne lipiserăm unul de celălalt pentru căldură, mă lăsase cu o senzație departe de normal.

Mi-am terminat treaba în bucătăria pentru brânză mai devreme și m-am dus să fac duș. Dar, când am început să mă dezbrac, privind pe geam, un luminiș de la liziera pădurii mi-a atras privirea. M-a făcut să mă simt agitată. Îmi scosesem bluza pe jumătate, dar am tras-o la loc. M-am îndreptat spre acel loc și am găsit o cărăruie pe care nu o mai văzusem. Ducea spre vârful dealului, prin

pădure. În orice altă zi, nu aş fi remarcat-o. Dar azi nu se punea problema să nu o urmez.

Şi așa m-am pus la drum. Uneori trebuie să faci ceva – orice, diferit.

Pe sub stejari şi brazi era răcoare, iar ici-colo apăreau petice de lumină solară. Jean spusese că pădurea nu fusese niciodată tăiată şi o descria drept „Texasul sălbatic”. Mi se părea minunat să mă plimb, să inspir adânc şi să mă aflu, pentru o vreme, în afara propriei minţi. Mă tot gândeam că ar trebui să mă întorc, dar n-am făcut-o.

În vârful dealului, cărarea se deschidea într-o poieniţă. Am păşit în ea, trăgându-mi sufletul după urcuş. Şi acolo am descoperit casa bântuită.

Nu părea nici pe departe bântuită pe timp de zi. În lumina lunii strălucea de un alb fantomatic. Şi era în stare bună. Fără vopsea scorojită, fără lemn putrezit. Cred că lumina soarelui face să pară totul mai vesel, dar să dau peste casa asta aici, atât de departe în pădure, mi s-a părut o întâlnire cu o veche prietenă.

Am urcat scările până pe verandă, să mă uit pe geam. Camerele erau toate goale. M-am dus în spate şi am trecut pe lângă groapa pentru foc, unde şezusem cu Sunshine pentru şedinţa de spiritism. Pe scările din spate, am privit prin uşă spre o bucătărie cu plăci de gresie albe şi negre şi mobilă din lemn festonat.

Fără să mă gândesc, am apăsat pe clanţă. S-a deschis.

Am intrat, mirată de norocul meu.

Am străbătut parterul, cu pantofii troncănind pe podelele de lemn. Am inspectat camerele, arcadele şi tavanele înalte. Bucătăria avea un dulap încorporat. Casa nu era prăfuită, doar goală. Dar nici goală nu părea, ci în expectativă. Ca o casă de închiriat care îşi aştepta chiriaşii.

Nu ştiu de ce, dar nu voiam să plec. Aveam nevoie de duş şi era timpul să mă întorc, însă am început să caut motive să rămân. Mi-am croit drum

înapoi spre bucătărie și m-am trezit iscodind, deschizând ușile dulapului. Nu aveam cu adevărat un motiv, ci trăgeam doar de timp.

Am hotărât să îmi găsesc un suvenir, înainte să merg spre casă. Nu știam de ce, însă mi se părea esențial. Am cercetat cămara. M-am uitat sub chiuveță. Am privit chiar și în cuptor. Am deschis toate sertarele, căutând măcar o agrafă de hârtie. Nimic. Absolut nimic. Până la ultimul sertar. Cel de la capătul îndepărtat al blatului apropiat de ușa din spate. Înăuntru se afla un carnețel, alături de câteva pixuri. Am simțit că descoperisem ceva important, chiar dacă foile erau anonime și pixurile, obișnuite. Dar tot era ceva. Mult mai bine decât o agrafă de hârtie.

Am vrut să iau carnețelul. M-am gândit să îl iau acasă, ca pe o comoară. Dar, când l-am ridicat, am găsit ceva mult mai interesant dedesubt: o fotografie veche. O familie – mamă, tată, bebeluș – care ședea pe veranda din față chiar a acestei case.

Am pus carnețelul înapoi în sertar și l-am închis dar am păstrat fotografia. Apoi, repede de parcă aș fi furat din buzunarul casei, și, fără să mă gândesc ce făceam, am vârât poza în buzunarul salopetei și am ieșit, trântind ușa bucătăriei.

Capitolul 20

Până la sfârșitul zilei, am uitat complet de fotografie. Dacă ar fi fost în buzunarul de la spate, poate o auzeam foșnind când mă așezam. În buzunarul de la șold, aș fi dat peste ea când îmi căutam cheile. În schimb, așa, cuibărită la piept, a rămas lipită acolo și n-a scos un sunet. Este jenant să recunosc de câte ori puteam purta și repurta salopeta aceea, înainte să-mi vină să o spăl. Mi-a luat însă o săptămână să dau din nou peste ea.

Este adevărat că săptămâna a fost aglomerată. Tank a contractat un virus stomacal, pe care i l-a transmis lui Abby. Elizabeth Bishop^[55], Cleopatra^[56] și Edna St. Vincent Millay^[57] au intrat în travaliu la ore târzii, în nopți distincte. Bob Dylan a șchiopătat ore în șir, de parcă avusese un atac cerebral, dar apoi și-a revenit brusc și a început să alerge ca un cățeluș. Și, nu în ultimul rând, Sunshine a ajuns în revistele de scandal.

Tom Hunt a sunat-o pe Jean la patru dimineața, când la magazinul pentru furaje a ajuns un teanc de ziare.

Sunshine era pe prima pagină, într-o fotografie pixelată, grozav de proastă, stil paparazzi. Obiectivul larg o făcea să pară mult mai dolofană decât era. Mușca dintr-un baton de Snickers și, mărturisise Tom Hunt după insistențe, ceva la poza aceea făcea să pară că îl sugea aluziv. Titlul de șapte centimetri era: „Amber McAllen grasă și urâtă! Ce naiba???”.

În câteva secunde, Jean a apărut la ușa mea și mi-a explicat totul. M-am îmbrăcat și mi-am pus aceeași salopetă.

— Cum au aflat despre ea? O căutau?

— Cine știe? a zis Jean.

Și-a dat pe gât cafeaua și mi-a zis că mai era și pentru mine.

Am urmat-o pe hol în bucătărie.

— Ce înseamnă asta pentru Sunshine? Cum va reacționa ea?

— Nu știu, a zis Jean, cu dinții încleștați.

În bucătărie, mi-am sorbit cafeaua de parcă mă pregăteam de luptă. Eram amândouă încordate, încercând să ne dăm seama ce să facem.

— Adevărul e, a zis Jean, că oamenii ne dezamăgesc, ne fac rău și ne tratează aiurea, iar și iar. O parte din a învăța cum să fii fericit este...

— Să eviți oamenii care se poartă așa? am sugerat eu.

— Asta, a încuviințat Jean, și să înveți să îți revii după aceea. Căci se va întâmpla. Chiar și oamenii care te iubesc te vor răni uneori. Așa e viața. Cu cât exersăm mai mult, cu atât mai buni devenim în privința asta.

— Deci suferința este bună?

— Foarte bună, a zis Jean. Ieși mai puternic din ea.

— Sau te distruge, am zis.

Jean a scuturat din cap.

— Ani mai târziu, îți dai seama că nu.

Afară, în curte, cocoșul Dubbie s-a trezit și a început să croncăne. Jean a continuat:

— Acum o vreme, s-a făcut un studiu care a relevat faptul că oamenii în vârstă erau mai fericiți decât cei tineri. N-a priceput nimeni de ce. Cum era posibil ca bătrânii din aziluri să fie mai fericiți decât tinerii sexy? S-au vehiculat numeroase teorii. Poate fiindcă își luaseră deja deciziile importante și nu îi mai amenințau. Poate fiindcă trecuseră peste intensitatea relaționării cu copiii. Poate că era o deteriorare a creierului indusă de îmbătrânire.

Jean și-a pus cana de cafea în chiuvetă.

— Dar un cercetător a nimerit-o. A zis că erau mai fericiți pentru că își învățaseră deja lecțiile oferite de viață.

Jean și-a luat cheile de la mașină din cârligul de lângă ușă.

— Mă gândesc adesea la asta când discutăm despre Abby și agresorul ei — despre comportamentul lui, dacă o distruge sau o face mai puternică. Oare nu cumva, intervenind și apărând oamenii de durerea pricinuită de viață, o îngreunăm? Și la asta mă gândesc acum, cu Sunshine.

— Vrei să spui că îi poate face bine să vadă revista în tot orașul?

— Pe termen lung, s-ar putea.

I-am scrutat chipul, în timp ce stătea în ușă.

— Deci vei permite să se întâmple?

Jean m-a privit în ochi.

— Doamne, nu, i s-a destins fața într-un zâmbet. Am de gând să le strâng pe toate și să le fac scrum.

I-am zâmbit și eu.

— Vin cu tine.

Așa am ajuns să cărăm copiii, pe jumătate adormiți, în pijamale, în dubiță. Le-am luat hainele de școală și ghiozdanele, pentru mai târziu, și i-am hrănit cu gogoși la micul dejun, în mașină. Copiii le-au înfulecat și au susținut un recital de cântecele, în timp ce Jean ne ducea din magazin în magazin, iar eu furam teanc după teanc de reviste și le aruncam pe bancheta din spate. Ne-am dus la farmacie, la supermarket, la bibliotecă, la magazinul pentru furaje, la bancă, la Hampton Inn și în toate locurile care ne-au mai trecut prin cap.

La un moment dat, Abby a zis:

— Mami, furi?

— Nu, iubito, am răspuns, scuturându-mi mâinile de praf. Arunc gunoiul.

După ce am străbătut tot orașul, am dus copiii la școală. Mi-am promis că îi voi duce în pat cu o oră mai devreme în seara aceea, ca să compensez somnul pierdut. S-au îmbrăcat în mașină și s-au spălat pe dinți, clătindu-se cu apă dintr-o sticlă și scuipând pe aleea de pietriș. Am tras la intrarea școlii la timp și i-am privit pe copii desfăcându-și

centurile, ajustându-și ghiozdanele și croindu-și drum spre trepte, pentru o nouă zi.

Am urmărit hoarda de copii care intrau în clădire. Unul dintre ei era Pișăciosul – deși nu știam care. Ochii mei au scanat chip după chip, căutând răutate. Aș fi putut rămâne să casc ochii la fiecare în parte, dar Jean a bătut în volan și a spus: „Să mergem.”

— Ce urmează?

— Facem focul.

Am mai dat o tură prin oraș, să ne asigurăm că nu omiseseam niciun loc, apoi am condus spre pajiștea sudică a lui Jean, unde era o groapă pentru ars gunoaie. Bancheta din spate era plină de teancuri de reviste, iar eu le-am scos pe rând și le-am aruncat în groapă. Am făcut mai multe drumuri cu brațele încărcate, abia suflând. Mă dureau deja umerii. Jean a ajutat cât a putut, iar când am terminat, a scos o cutie cu lichid pentru brichetă din geantă și a aprins focul.

Am privit flăcările trezindu-se la viață și am încercat să ne amintim dacă nu cumva rataserăm vreun loc.

— Dacă pune mâna pe un exemplar? am întrebat.

Jean se holba la foc. Flăcările aruncau o lumină precum razele de soare pe chipul ei.

— Se va descurca pe cât de bine va putea.

— Crezi că așa ceva ar putea să... am căutat eu cuvântul potrivit. Să o destabilizeze?

— Normal, m-a privit Jean. Este om. Ca terapeută, le spun mereu oamenilor că nu contează atât ce ți se întâmplă, cât cine devii ca reacție la ce ți se întâmplă.

Și-a dat părul după urechi.

— Poate că Sunshine se va descurca foarte bine.

— Nu crezi asta, am zis. Nu în adâncul sufletului. Altfel, n-am fi ars toate revistele astea.

— Ba da, cred, a zis Jean, cu ochii la flăcări. Dar le-am ars oricum. Pentru că așa ar fi făcut și ea

pentru noi.

Sunshine n-a văzut revistele în acea zi. Când m-am întors pentru mulș în dimineața aceea, s-a uitat la mine și a întrebat:

— De ce miroși a fum?

— Am ars gunoi cu Jean.

Sunshine n-a întrebat ce fel de gunoi sau dacă era vreo fotografie deloc măgulitoare cu ea în acel gunoi. Doar a mulș și am flecărit, ca în orice altă zi. Mă tot gândeam că își va da seama, dar nu s-a întâmplat.

M-a privit însă iar și iar, curioasă. Tocmai când terminam, Sunshine s-a încruntat la buzunarul meu de la piept și a zis:

— Aia ce e?

Înainte să mă uit sau să-mi amintesc despre ce vorbea, șutise poza veche și o studia.

— A, e ceva ce am găsit, am răspuns eu.

A fost prima mea șansă de a privi cu adevărat fotografia. Erau trei persoane în ea: mama, tatăl, copilul. Pe treptele casei bântuite. Mama ținea copilul în poală și atât ea, cât și tatăl se uitau la copil cu expresia aceea de iubire pe care o capătă părinții. Era clar momentul dinainte să se aștepte să li se facă poza, așa că nu ridicaseră încă privirile să zâmbească.

Am studiat poza un minut, cu Sunshine, și apoi a zis:

— E Jean.

— Serios?

Acum, că o spusese, firește că nu putea fi altcineva. Părul era șaten, corpul zvelt, dar erau aceiași ochi. Exact aceiași.

— Normal, a zis Sunshine. Sunt Jean și Frank.

În fotografia pe care o ținea Jean pe noptieră, Frank avea chelie și mustață stufoasă. Tipul ăsta, în schimb, avea o claie de păr ciufulit. Era tânăr, cu abdomenul plat și purta un tricou cu steagul Americii.

— De unde ai poza? a întrebat Sunshine.
— Din casa bântuită.
— Ai fost în casa bântuită?
Am încuviințat.
— Am dat peste ea. Într-o plimbare. Ziua.
— Cum ai intrat? Au blocat fereastra cu scânduri.
— Ușa din spate era descuiată.
— Cât de ciudat.
— Da.
Pentru că Sunshine părea să știe totul, i-am pus întrebarea logică:
— Cine e copilul?
Sunshine a ridicat doar din umeri.
— Ce-ar fi să termin eu aici cât te duci tu să o întrebi pe Jean?

În bucătărie, Jean pregătea ceaiul și citea un roman de dragoste. Mi-a făcut cu mâna când am intrat și m-am așezat vizavi de ea, la masa din bucătărie, cu fotografia la piept.

Când și-a dat seama că voiam să rămân, a îndoit pagina din carte și a pus-o jos.

— Trebuie să te întreb ceva, am zis.
— Dă-i drumul.

Am ezitat. Nu eram sigură ce reacție va avea. Aveam și senzația ciudată că, odată ce-i arătam poza, nu puteam s-o mai fac uitată. Dacă reprezentase un moment din viața ei, și cu siguranță așa era, atunci nu eram sigură că aveam dreptul să mă amestec. Eram curioasă, dar poate că nu era corect. În fond, era vorba despre Jean și despre viața ei, despre amintirile și secretele ei, despre iubirea ei pierdută – și despre un copil de care nu pomenise nimeni vreodată.

Dar curiozitatea e puternică. Așa că am pus fotografia pe masă, în fața ei.

— Am găsit asta săptămâna trecută, am zis eu.
Jean a încremenit cu ochii la poză.
— Cred că sunteți tu și Frank.

— Unde ai găsit-o?

— În casa bântuită. Într-un sertar de lângă telefon.

— Ai intrat, a zis ea, nu ca o întrebare, ci ca o constatare.

— Da.

Jean i-a mângâiat marginea cu degetul.

— E dintr-o altă viață, a zis. Cu totul altă viață.

— Deci tu ești?

— Da, eu sunt.

— Și tipul e Frank?

— Da, a confirmat ea.

— Era simpatic, am zis.

Jean a zâmbit cu tristețe.

— A fost în anul în care am convins administrația să repare vechea sală de bal germană. Am înființat o societate pentru dans în pătrat numită clubul de dans „Câinele norocos”. Eram tineri pe atunci, a zis ea, pierdută în fotografie. Ți se spune că tinerețea trece, dar tu nu crezi.

— Eu cred, am spus.

Jean nu a părut să mă audă.

— Ce caută o poză cu voi în casa bântuită?

Jean a ridicat privirea.

— Nu te-ai prins?

Nu mă prinsesem’ dar, când a rostit cuvintele, am înțeles.

— Era casa familiei?

Jean a încuviințat.

— Este casa pentru care e atât de furioasă mama?

A încuviințat din nou:

— Deși nu e un conac.

— Și nu locuiești acolo pentru că...?

— Frank a construit casa asta pentru mine și o prefer.

— Dar încă ai grijă de cea veche.

— Da, a zis Jean. Nu e bine pentru o casă să fie goală, însă nu m-am putut convinge să o închiriez.

O țin în picioare și am grijă de ea. Într-o zi, va fi a ta.

— A mea?

— Păi cui să i-o las?

Nu mă gândisem la asta. Nu eram sigură ce să zic.

— Mulțumesc.

Ne-am uitat amândouă la poză.

— Tu și Frank păreți foarte fericiți.

— Eram, în mare parte.

Am așteptat să continue, dar n-a făcut-o. Părea pe gânduri.

— Copilul? am întrebat, pentru că ea nu spunea nimic. Era fiica ta?

Jean a ridicat privirea, de parcă nu-i venea să creadă că puneam întrebarea aceea. M-a privit, parcă încercând să decidă dacă glumeam sau nu. Apoi, și-a dus mâna la gură și ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Jean, am zis, cu cea mai blândă voce de care eram capabilă, ai pierdut un copil?

A scuturat din cap și s-a frecat la ochi.

— Chiar nu recunoști copilul? a întrebat ea. Draga mea, tu ești.

Am luat poza de la Jean și am privit-o mai bine. Eu? De ce să fi fost eu? Creierul meu a întors ideea pe toate părțile, ca pe o piesă de puzzle, încercând să o facă să se potrivească.

— Nu am poze cu mine mică, i-am zis lui Jean. S-au pierdut când ne-am mutat.

— S-au pierdut când v-ați mutat? a zis Jean, cu o privire amară. Asta ți-a spus?

Nu știam cum să îi răspund la întrebare, dar Jean nu a așteptat un răspuns. S-a ridicat, a ieșit din cameră și a urcat scările. Nu m-am mișcat, fiindcă nu puteam. Am stat și m-am uitat la fotografia mea de când eram bebeluș. Voiam să simt recunoaștere. Dar ar fi putut fi orice copil.

Când Jean a coborât, avea două albume foto și o cutie pentru pantofi. Fără un cuvânt, le-a pus pe masă, în fața mea.

M-am uitat de la ea la albume.

— Nu înțeleg.

— Deschide-le.

Am luat albumul de deasupra și l-am deschis. Aranjate sub celofan, erau mai multe poze precum cea pe care o găsisem eu. Jean într-o fustă de blugi, cu părul șaten, Frank cu ochelari de soare, pe motocicletă. Aproape în fiecare poză era și un bebeluș. Eu.

După șocul inițial, am început să dau paginile mai repede. Eu cu Frank, pe o păturică de picnic. Eu într-un leagăn din anvelopă, cu Jean. Noi trei în fața unui tort. Eu pe ponei. Eu pe veranda din față. Eu privind pe geam. Eu sărutându-l pe Frank pe nas.

În poze erau oameni pe care nu-i recunoșteam: o doamnă în vârstă, într-o rochie de casă înflorată, un bătrân cu ochelari cu ramă de baga și salopetă.

— Bunici? am întrebat.

— Mimi și Papa, a încuviințat ea.

Am dat paginile mai departe. Apoi mi-am dat seama că lipsea cineva din fotografii: mama. Erau poze cu mine în hamac, cu Papa, și cu Mimi făcându-mi baie. Cu mine rozând un inel de plastic, pe o păturică de picnic.

— Unde e mama? am întrebat, dar Jean nu a răspuns imediat.

Am deschis următorul album. În acesta eram mai mare și alergam prin aceeași curte. Am recunoscut veranda casei bântuite. Era galbenă și atunci, iar pe alee era parcat un Oldsmobile.

Jean și-a ținut mâna la gură cât m-a privit dând paginile.

— Jean? am întrebat, când mi-a venit altă idee. Ai aruncat pozele cu mama?

Jean nu părea capabilă să-și desprindă ochii de la fotografii. Părea să nu mă audă.

— Hei, unde e mama? am întrebat din nou, și de data asta s-a uitat la mine.

A inspirat adânc.

— În California.

— În California?

Jean a închis ochii, apoi i-a deschis iar.

— În primii tăi ani de viață, a zis ea, mama ta a locuit în California, iar tu aici, cu noi.

Mi se învârtea capul. Nu era conversația la care mă așteptasem. De ce să fi locuit mama în California? Ce ar fi ținut o mamă departe de copilul ei? Doar dacă – și ideea îmi dădea amețeli – doar dacă nu era mama mea. Poate că de aceea nu ne plăcuserăm niciodată. Apoi mi-a venit alt gând: Poate că Jean era mama! Deja totul mi se părea posibil. Ar fi explicat animozitatea dintre ele și înțelegerea dintre mine și Jean. Dar de ce să fi renunțat Jean la mine? Ce putea să convingă pe cineva ca Jean să își dea copilul cuiva ca Marsha?

Jean mi-a urmărit expresiile feței, fără îndoială oferindu-mi timp să mă prind, așteptând haosul de întrebări care urmau de îndată ce le puteam formula.

— Deci, am început eu, mama... Am ezitat. Nu este mama mea?

— Ah, a zis Jean, ba sigur că da.

Am simțit deopotrivă o mare ușurare și o mare dezamăgire. Începeam să mă simt și frustrată.

— Și atunci de ce era în California?

Jean mi-a simțit încordarea din voce.

— Îți voi spune ce s-a întâmplat, de la început până la sfârșit, a zis Jean. De ceva vreme e cazul să-ți ascuți povestea vieții.

A respirat adânc:

— Mama ta a fost întotdeauna fata bună. Eu mă furișam afară, în timp ce ea stătea acasă și învăța. Eram o dezamăgire permanentă pentru părinții noștri, mai ales după ce am renunțat la facultate și am început relația cu Frank. Bunicii tăi erau oameni buni, dar foarte tradiționaliști, și oricum nu

erau atât de siguri că o fată are nevoie de educație. După ce am renunțat eu, au anunțat-o pe mama ta că nu o vor trimite nici pe ea la facultate. Într-o lună, a fugit. Avea 17 ani.

Jean mi-a dat răgaz preț de un minut.

— Părinții noștri au căutat-o peste tot, înnebuniți. În cele din urmă, au început să primească săptămânal vederi de la ea, în care spunea că era bine și că locuia în California. Firește că oricum și-au făcut griji. Nu le-a scăpat nici ironia că încercarea de a o ține acasă o alungase.

Jean s-a ridicat să ne toarne ceai.

— Un an mai târziu, a apărut la ușa alor noștri cu un copil, a ridicat Jean cana într-un toast. Tu erai.

Am clătinat din cap spre ea.

— Ai mei au fost îngroziți că va pleca iar. Au făcut-o să promită că va rămâne. Cred că aveai vreo două luni. Nu le-a povestit nimic despre viața ei. Dar a mărturisit că nu era căsătorită și că tatăl o părăsise. A fost scandal, dar bunicilor tăi nu le-a păsat. Erau bucuroși că o primiseră înapoi și că erai și tu aici. Erați aici de vreo lună când mama ta a primit o scrisoare de la tatăl tău, în care-i spunea că-i este dor de ea. În seara aceea a lăsat un bilețel cu scuze, a luat camioneta tatei și a condus prin toată țara ca să ajungă iar la el. Pe tine te-a lăsat aici.

Nu cred că Jean voia să o apere pe mama, dar nu părea capabilă să se abțină.

— Știa că erai pe mâini bune, a zis. Părinții noștri se pricepeau la copii.

Simțeam că urma un *dar*.

— Dar? am întrebat.

— Dar mama suferea de artrită reumatoidă, așa ca mine acum, pe lângă lucruri despre care nu știam încă. Era prea mult pentru ea.

Jean a luat o gură de ceai.

— Așa că m-au sunat pe mine, a continuat ea. Frank și cu mine ne-am mutat aici. Niciunul dintre noi nu și-a dorit asta. Aveam visuri mărețe, iar Atwater nu părea locul potrivit să ni le împlinim. Dar ne-am spus că va fi doar pentru o vreme. Frank a zis că vrea să fie oriunde eram și eu. Drăguț din partea lui. Apoi te-am cunoscut și ne-am îndrăgostit de tine. Erai prea mult pentru părinții noștri, la vârsta lor, așa că ai devenit a mea. Frank și-a luat slujbe prin oraș – era pictor, însă se și pricepea la multe. Să am grijă de tine parcă mi-a vindecat neastâmpărul. Ne-am așezat la casa noastră și am început să economisim. Am devenit responsabili, chibzuiți. Am devenit oameni mai buni.

Mi-am dat părul după urechi.

— Și mama?

— Ilustre, a răspuns Jean. Fără adresa expeditoarei.

— Venea în vizită?

Jean s-a uitat la mine lung, înainte să spună:

— Nu.

Mi-am coborât privirea spre mâini

— Era mai bine așa, a zis Jean. Nu voiam să vină în vizită. Erai a noastră, din punctul nostru de vedere. Când aveai în jur de doi ani, amicul nostru, Russ, a sugerat să demarăm procedurile pentru adopție, ca să nu ni te poată lua.

— Russ? am întrerupt-o. Russ al tău?

— Da, a zis Jean, de parcă uitase că îl cunoșteam și eu. Firește. Russ al meu.

Apoi a continuat:

— Cum însă eu și Frank nu eram căsătoriți, n-amers.

— Nu vă puteați căsători?

— Situația era complicată. Frank era căsătorit cu altcineva.

Era deja prea mult. Dar nu ne puteam opri acum.

— Ea nu voia să divorțeze de el, a spus Jean. Deși trăiau separat de ani de zile. El a implorat-o să îi acorde divorțul, însă ea a refuzat.

Jean s-a frecat la ochi. Părea obosită.

— Apoi, într-o zi, în săptămâna de după a patra ta aniversare, a apărut mama ta. Se căsătorea, ne-a zis, și te voia înapoi. I-am spus că nu era posibil. Că renunțase la drepturile asupra ta. Am încuiat-o pe dinafară, cu noi în casă. Dar ea s-a întors cu șeriful și ni te-au luat.

Jean s-a apropiat de chiuveță.

— Ar fi trebuit să le spun că ești a mea. Ar fi trebuit să falsific un certificat de naștere. Mă gândisem de atâtea ori să fac asta! Toată lumea din oraș ne văzuse crescându-te. Toți credeau că ești a noastră.

Jean s-a întors spre mine.

— Mama a murit la scurtă vreme după aceea. Iar tata, fix la o lună după ea. Frank și cu mine ne-am cheltuit economiile luptând pentru custodia ta, însă am pierdut. După o vreme, el a vrut să încercăm să avem un copil al nostru. Dar eu nu am putut. Nu voiam „un copil”. Te voiam pe tine. Altceva nu funcționa. Atunci a început el să construiască această casă. Veneam în fiecare zi până aici și Frank își imagina locul ăsta pentru noi, în timp ce eu îl urmam în tăcere. Detestam drumurile acelea. Dar cred că m-au salvat.

— De ce nu ați plecat din oraș?

A ridicat din umeri în tăcere.

— Credeam că va ceda și te va aduce înapoi.

— Mă așteptai pe mine?

Jean a ridicat privirea și a încuviințat.

— Trebuia să rămânem. Pentru orice eventualitate, și-a dat ea părul după urechi. Mai târziu, am încercat să avem un copil. Dar n-a mers. După mai multe pierderi de sarcină, am renunțat.

— Jean, am zis, mă omori.

— Teribil, nu-i așa? a zis ea, râzând așa cum faci uneori când te copleșește tristețea.

— De aceea sunteți certate tu și mama?

— Da. Deși „certate” mi se pare un cuvânt meschin. Ce simți față de persoana care ți-a luat copilul... nu poate fi exprimat în cuvinte. Felul în care ni te-a smuls a fost incredibil de crud. Față de mine, dar mai ales față de tine. A apărut o străină la ușa noastră, cu șeriful după ea, și te-a luat de lângă toți cei care te iubeau. Groaza de pe fața ta... Nici măcar nu-mi pot aminti fără să mi se facă rău.

Se plimba prin bucătărie.

— Am locuit o vreme în Hawaii. Apoi în San Diego. Am mers după un tip pe nume Phil în Schenectady. În Tulsa, Miami, Little Rock, am spus eu.

Începea să mă doară capul. Nu mutările fuseseră cele mai rele, ci faptul că nu puteam depinde de altcineva în afară de nebuna aceea. Soții și iubiții nu rezistau, iar prietenii pe care mi-i făceam îi pierdeam după fiecare mutare. Acum, cu fotografiile din album jucându-mi în minte, ideea de a fi crescut într-o familie adevărată, cu Jean, cu Frank și cu doi bunici, ideea că ar fi putut să fie viața mea... Era prea mult.

M-am ridicat.

— Trebuie să iau copiii.

— Mă duc eu, a zis Jean, luându-și cheile.

— Jean, am zis, oprind-o lângă ușă. De ce nu mi-ai spus mai devreme?

S-a frecat la ochi.

— Am tot vrut s-o fac. Am scris zeci de scrisori și nu le-am trimis. Când mai crești, mă gândeam. Când împlinești 16 ani. Sau după absolvire. Dar ce-ai fi crezut dacă primeai o asemenea scrisoare de la o bătrână nebună? Eram o străină pentru tine. Nu voiam să-ți stric viața sau să te derutez. Mi-era și teamă, a continuat, că, făcând lucrurile greșit, te-aș putea îndepărta pentru totdeauna. Așa că am tot așteptat momentul potrivit, care nu a mai venit.

— Și de când sunt aici? Țasta este secretul pe care nu mi-l spuneai?

— Da. Voiam să te las să te acomodezi, mi-a zis. Apoi, n-am știut cum să aduc vorba. Este atât de urât și de trist. După ce a apărut mama ta aici, am fost uluită cum m-am simțit să o revăd. Am fost copleșită de...

A clătinat din cap, parcă incapabilă să rostească un cuvânt.

— Ură, am completat.

Jean a încuviințat. Părea obosită.

— Probabil. A făcut lucrurile mai dificile, și nu mai ușoare.

Jean s-a uitat la ceas. Întârzia.

— Du-te, am zis. E în regulă.

Ne-am ridicat amândouă și apoi ea m-a îmbrățișat atât de familiar.

— Îmi pare rău că te-am pierdut, mi-a zis la ureche.

Apoi a ieșit pe ușă.

Capitolul 21

Ușa de plasă s-a închis, iar eu am privit albumul deschis de pe masă. Aveam de lucru la bucătăria unde făceam brânză, dar, de îndată ce am rămas singură, am știut că asta trebuia să mai aștepte. M-am întors și am ieșit după Jean.

— Așteaptă! am țipat.

Jean s-a întors.

— Trebuie să fac ceva.

— Ce? a întrebat, deși cred că știa.

— Să merg s-o văd pe mama.

Jean a făcut câțiva pași spre mine. Mă măsura din priviri. Hotăra cât de tare mă înnebunise conversația noastră.

— Bine, a zis. Înțeleg.

— Ai putea să duci tu copiii la culcare?

— Normal.

— Sunshine se poate ocupa de mulsul de seară?

— Da, a zis Jean, poate. Sigur vrei să mergi? m-a studiat ea o secundă.

Tot trupul îmi părea încărcat de electricitate statică. Am încuviințat.

S-a uitat la mine.

— Ce speră să obții văzând-o?

— Nu știu, am zis. Dar trebuie să merg.

— Ai grijă ce așteptări ai.

Ceva din tonul ei m-a făcut să ezit. Poate că nu era cea mai bună idee să o înfrunt. Poate că ar fi înrăutățit lucrurile.

— Are sens să merg?

— Da, a zis Jean, doar să știi ce vrei.

— Vreau o mamă diferită.

— Nu se va întâmpla.

— Vreau să vadă cât de mult a greșit și să se prăbușească pe podea, în semn de regret.

Jean a clătinat din cap.

— Vreau să-și ceară scuze.

— Dragă, mi-a spus Jean, mama ta nu îşi va cere niciodată scuze pentru ceva.

— Aşa este, am zis.

— Du-te să vorbeşti cu ea, dacă vrei. Dar aminteşte-ţi cine e. Să mergi la ea pentru înţelegere este ca şi cum te-ai duce la magazinul de electronice să cumperi pâine.

M-am dus. Nu reuşisem să schimb un milion de lucruri la viaţa mea. Dar măcar trebuia să mă apăr. După o viaţă în care compensasem şi mă scuzasem în faţa mamei, mi se părea o schimbare în sine. Trebuia să spun că mi se greşise, şi să o spun clar şi răspicat, chiar dacă mă auzeam doar eu.

Tot ce-mi spusese Jean mi se învârtea în minte şi totul părea conectat. Parcă încărcasem toate lucrurile importante din viaţa mea într-o centrifugă. M-am gândit cât mă îngrijorasem că pierderea lui Danny mi-ar bântui copiii fără scăpare. Numai că eu eram cea bântuită. Copiii mei îşi pierduseră tatăl, dar îi câştigaseră pe Jean, pe Russ, pe Sunshine, chiar şi pe O'Connor, expertul în arte marţiale şi tovarăşul de pescuit. Şi, cel mai important, nu mă pierduseră pe mine.

Asta mă făcea să mă simt tare prost, dar mă simţeam mult mai bine în privinţa copiilor mei. Empatia pe care o foloseam pentru a-mi imagina cum îi afectase viaţa provenea din propria-mi experienţă, însă experienţa mea fusese mult mai rea decât a lor. Presupusesem că pierderea lui Danny avea să-i lase cu acelaşi dor de casă permanent pe care-l duceam cu mine oriunde mergeam. Dar mi-am dat seama, dintr-odată, că nu era aşa. Şi apoi mi-am mai dat seama şi că nu-mi mai fusese dor de casă de multă vreme.

Când am ajuns la apartamentul mamei, am bătut la uşă cu pumnii, până ce am auzit încuietorile. Treizeci de ani de furie şi dezamăgire îmi clocoteau în trup, ca un tsunami interior, şi aveam

intenția sa îl asmut asupra mamei de cum deschidea ușa.

Dar n-a deschis mama ușa, ci un tip pe care nu-l mai văzusem în viața mea.

— Te pot ajuta?

Mirosea a apă de toaletă și purta un tricou sub blazer, în stil Don Johnson.

— Am venit să o văd pe Marsha, am zis, dând să trec pe lângă el.

— Se îmbracă, a zis el, urmându-mă în living, nesigur dacă să mă oprească. Avem întâlnire.

L-am lăsat acolo, am intrat pe ușa dormitorului mamei și am trântit-o în urma mea.

Mi-a surprins ochii în oglindă și a așteptat, cu pensula pentru fard lipită de pleoapă.

— Ce este? a întrebat, deja iritată.

M-am uitat urât.

— Ți-a zis, a spus mama, răsucindu-se.

Am încuviințat cât de răutăcios am putut.

Mama a clătinat din cap.

— Acum mă urăști și sunt o persoană oribilă, la la la.

Nu a așteptat răspunsul meu, ci s-a întors la aplicarea fardului de pleoape.

— Nu a amuzant, am zis, și nicio bagatelă.

— Așa, și? Ești aici să-mi spui că sunt sursa tuturor problemelor tale?

Am încuviințat cu putere.

— Ceva de genul ăsta.

— *Te rog.*

A desfăcut capacul rimelului.

— De ce m-ai luat de la ei? am întrebat. Eram fericită și iubită!

— Erai copilul meu. Îmi aparțineai.

— Nu, am zis. Nu ți-am mai aparținut de când m-ai părăsit.

Mama a oftat și a pus rimelul jos.

— Libby, ce vrei să-ți zic? Eram și eu o copilă.

— Nu sunt supărată fiindcă ai plecat, Marsha, am zis, hotărâtă să nu îi mai spun „mamă”. Sunt

supărată că te-ai întors.

— Că m-am întors la fiica mea?

— De ce? am întrebat. Ce te-ai gândit?

Mama s-a întors spre mine.

— Te voiam, a răspuns, de parcă asta explica totul.

Mi-am trecut mâna prin păr. O viață întreagă în care femeia asta mă târâse după ea fără să privească în urmă mi s-a derulat prin fața ochilor.

— Dar nu e așa. Nu m-ai vrut!

— Ridicol, a zis, de parcă chiar era o chestie ridicolă.

— M-ai luat într-o mașină de poliție.

— Nu e vina mea! Jean și Frank au fost cei care și-au dorit o înfruntare în stil western.

— Voiai să te iubească cineva, am zis, dându-mi seama cât de adevărate erau vorbele doar când le rosteam. Cineva care nu avea de ales.

Lovisem prea aproape de țintă.

— E în regulă, poți crede asta, dacă așa dorești.

— Nu *vreau* să cred, am zis. Nu am de ales!

— Jean este perfectă, iar eu sunt un monstru, a zis mama. E în regulă. Dar te-am scos din orașul acela de rahat! Am fost în diverse locuri și am văzut lucruri.

— *Tu* ai fost! am zis. *Tu* ai văzut. Eu eram acasă, de obicei cu o bonă de 12 ani. Sau singură.

— Bine, a zis ea. Sunt o persoană îngrozitoare. Putem trece peste asta?

Am clătinat din cap. Era timpul să fac ceva diferit.

— Nu sunt sigură că putem.

M-a evitat cu ușurință, ca de fiecare dată. De parcă își rostea viața ca pe un rol.

— Libby, Libby, Libby, a zis, punându-și pantofii. Nu putem schimba trecutul. A fost cea mai bună decizie a mea? Probabil că nu. Dar să fac o obsesie pentru asta și să strig în gura mare nu ne vor da niciun răspuns. Nu știu de ce ai vrea să-ți

petreci întreaga viață privind în urmă. *Eu* privesc înainte.

Până să mă dezmeticesc, era deja la ușă, cu o mână pe clanță.

— Pe mine mă așteaptă o întâlnire, în seara asta. Cu un tip care conduce un Ferrari, a completat.

A deschis ușa, s-a strecurat afară și a intrat într-o altă cameră, unde se aștepta ca, nemaifiind singure, să mă convingă politetea să o las baltă.

Am ajuns-o din urmă în living, în timp ce spunea:

— Tony, ea este fiica mea, Libby.

— Ne-am cunoscut, a zis el, circumspect.

Nu venisem ca să mă răzbun. Dar, dintr-odată, ocazia era potrivită. Cel mai adevărat lucru despre mama era că avea nevoie de acceptul străinilor. Mai ales de cel al bărbaților. Trebuia să îi impresioneze. Să îi uluiască, să îi farmece, să îi seducă. Să se vadă reflectată în ochii lor așa cum voia. De aceea nu rămânea cu nimeni. După ce ajungea cineva să o cunoască suficient, să îi vadă defectele, nu îi mai putea oferi singurul lucru dorit: admirație. Nimeni nu îi cunoștea defectele mai bine decât mine. Era motivul pentru care prezența mea era atât de neplăcută.

— Nu ne-am cunoscut, de fapt, i-am zis mamei. Am năvălit pe lângă el ca să te acuz că m-ai abandonat când eram copil.

Fața mamei a înțepenit într-un zâmbet.

— Foarte amuzant.

— Și apoi te-ai răzgândit, am continuat, și ai venit să mă smulgi de la familia adoptivă. În mașina poliției.

Eram gata să o țin tot așa. Eram gata să îi expun toate slăbiciunile și imperfecțiunile în fața noului tip din viața ei. Era șansa perfectă să o umilesc și să o lovesc în singurul loc în care o durea. Am inspirat adânc. *Du-te acasă*, voiam să-i spun tipului. *Femeia asta n-are scăpare.*

Dar mama și-a pierdut calmul. S-a aplecat spre mine, cu un deget acuzator.

— Să nu îndrăznești să râzi de mine!

Glasul îi era ca o rafală, așa cum nu-l mai auzisem vreodată.

— N-am vrut niciodată să fiu mamă. Dar s-a întâmplat. Și, odată plecată, aș fi putut rămâne departe pentru totdeauna. Dar m-am forțat să mă întorc după tine. Am făcut lucrul corect, la naiba, și nu mă poți face să regret asta!

În cameră s-a lăsat tăcerea. Mi s-a părut singurul lucru adevărat pe care mi-l spusese.

Am privit-o pentru prima dată după mulți ani. Am remarcat brusc că i se rărea părul. Avea rimelul întins sub un ochi. Și era mai mică decât mi-o aminteam. *Fragilă*, m-am gândit.

M-am trezit gândindu-mă că părinții le par mereu niște uriași copiilor. Par să controleze întreaga lume. Însă e vorba doar despre perspectivă. Nu sunt părinții mari, ci copiii mici. Nu sunt părinții puternici, ci copiii sunt neputincioși. Copiii mei greșesc mereu, crezând că știu lucruri despre care n-am idee sau că pot rezolva situații pe care nu știu să le rezolv. Nu pot să înțeleagă că sunt doar eu, care am fost cândva copil. Și, pentru prima dată, mi-am dat seama că mama, cel puțin din punctul acela de vedere, era la fel.

M-am gândit că își petrecuse viața căutând ceva de negăsit. Am știut ceva despre viața ei pe care ea nu îl știa: nu avea să găsească niciodată ce căuta. Nu doar fiindcă nu căuta unde trebuie. Ci pentru că tot ce-și dorea ea mai mult nu exista.

Și așa am simțit ceva nou pentru mama. Compasiune.

— Dacă ai terminat cu mica ta ieșire, avem rezervare la cină, a zis mama, ridicând bărbia ca să-și pună din nou masca.

Am încuviințat. Aveam vocea calmă acum, toată urgența se risipise.

— Am terminat cu mica mea ieșire.

Nu o puteam schimba. Nu o puteam face să vadă ce greșise, sau să regrete, sau să își ceară scuze. Nu aveam să am niciodată mama pe care mi-o doream, dar nici ea nu putea primi ce își dorea. Nu era trist doar pentru mine, ci pentru amândouă. Pe cât de tare îmi distrusese mama viața, pe a ei o călcase în picioare.

— Bine, a zis ea în cele din urmă.

— Eu mă duc acasă acum, am zis și, brusc, am știut care erau singurele cuvinte din lume care aveau șansa de a îmbunătăți lucrurile, și nu invers. Le-am rostit cu grijă, complet conștientă că persoana care avea de fapt nevoie să le audă eram eu.

În ușa, m-am întors și am privit-o în ochi.

— Apropo, să știi că te iert.

Zece minute neclare mai târziu, parcam în fața casei în care locuisem cu Danny și copiii. Avea două etaje și era construită în stilul anilor 1940, cu caprifoi pe gard și o ușă frontală vopsită în roșu ca de hambar. Deși acum, că o priveam mai bine, noii proprietari revopsiseră ușa în negru. Arăta oribil.

Afară se întunecase. Luminile erau aprinse în casă și vedeam noua familie la masă. Mama termina treburile în bucătărie, iar tatăl se lupta să țină pe scaune trei băieți.

Când locuiam cu mama, mă liniștea să îi privesc. Simțeam că încă fac parte din locul acela, că aparțin – că am tot dreptul să fiu acolo. Dar în noaptea aceea magia creată când urmăream străinii care-mi locuiau fosta casă a dispărut. Cândva, eram fascinată de ei – nu pentru că ar fi avut ceva aparte, ci datorită locului în care se aflau. Parcau pe *aleea mea*. Dormeau în *camera mea*. Mâncau în *bucătăria mea*.

De când ne mutaserăm, nu mai venisem aici. Acum mi se părea ciudat și obsedant. Ca și cum o

mașină de poliție ar fi putut opri din clipă în clipă și un ofițer mi-ar fi cerut să plec.

În seara aceea nu i-am recunoscut. Nici nu mi-a părut. Dintr-odată, erau niște străini, așa cum, firește, fuseseră de la început. Viețile lor erau irelevante pentru mine. Casa în care trăiau, mi-am dat eu seama atunci, nu mai era casa mea. Și mi-am mai dat seama de ceva: nu o mai simțeam așa pentru că, în sfârșit, aveam un nou cămin.

Capitolul 22

Câteva seri mai târziu, la cină, pe o vreme irațional de călduroasă pentru luna aprilie, Abby ne-a zis o glumă nouă.

— De ce a traversat vaca strada?

— De ce? am întrebat în cor – mai ales Tank, care chiar dorea să știe.

— Ca să meargă la MUzeu.

Am râs cu toții și ea a zis:

— Am învățat-o de la copilul lângă care am stat la prânz.

— Sarah B., am zis, încuviințând. Memorasem diagrama locurilor.

Abby a clătinat din cap.

— Nu, azi ne-am așezat cum am vrut.

— Nu ai stat lângă Sarah B.?

— Nu, a răspuns Abby. Am stat lângă Gaveski Pișăciosul.

A luat o gură de apă.

— Doar că toată lumea îi spune „Jimmy” acum.

Dacă n-aș fi fost ocupată să casc gura, aș fi putut împărtăși privirea apreciativă a lui Jean la ideea că „Jimmy” devenise porecla Pișăciosului.

Dar eu mă holbam la Abby.

— De ce stătea lângă tine? am întrebat, uitând de regula „nu întreba ce vrei să știi”.

Abby a ridicat din umeri.

— Te-a supărat?

— Nu.

Eram prea șocată să pot aprecia triumful cu care mă privea Abby. Gen: *Era un loc liber. De ce să nu se așeze?*

Dar, mai târziu, după ce copiii au adormit, am rețrăit fiecare secvență. Expresia de pe chipul ei îmi spusese exact ce voiam să aud de atâta vreme. Că era mai bine. Că Pișăciosul nu o mai tachina. Că Abby, așa cum reușesc copiii, își continua viața.

Jean chiar obținuse de la Abby informația cum că Pișăciosul trecuse la alt copil – „un băiețel foarte, foarte, foarte mic” din clasa ei, pe nume George.

— Cât de mic e? a vrut să știe Tank. Cât un șoarece?

— Nu, a răspuns Abby, gândindu-se. E mai mare decât un șoarece. Poate cât o capră.

— Fără copite, a adăugat Tank.

— Așa este, a zis Abby. Este în formă de persoană, dar cât o capră.

După ce am stabilit asta, Abby a recunoscut că îl învăța pe George arte marțiale, pe terenul de joacă, ca el să se poată apăra de Pișăcios dacă era necesar.

— Dacă O'Connor se întoarce, poate îl invit pe George să primească o lecție de la un *sensei* adevărat.

— Poate, am zis, fără să vreau să dau nimănui speranțe.

Dar, pe măsură ce grijile mele pentru Abby scădeau, apăreau altele să mă țină ocupată. Discutasem asta cu Sunshine în timpul a ce păreau să devină excursii săptămânale la casa bântuită, pentru ședințe: felul în care necazurile păreau să se rezolve doar pentru a face loc altora noi.

Deși n-ar trebui să numesc serile de la foc „ședințe”, în afară de câteva activități de chemare-a-morților din deschidere, nu aveau nimic nepământeian. Casa bântuită părea mult mai puțin bântuită acum, că știam că fusese casa copilăriei mele, și ședințele mi se păreau mai degrabă picnicuri cu bezele și bere, de când Sunshine și cu mine eram prietene.

Asculta mereu cu atenție și, chiar dacă nu avea mai multe răspunsuri decât mine, puneă întrebări într-un fel care mă făcea să gândesc altfel lucrurile. Mi-a povestit cu sinceritate cât de greu îi era să se opună atracției vechii sale vieți (reapărută recent, când fostul ei impresar o sunase cu o ofertă de

reality show numit *Unde sunt ei acum?*) și să își dea seama cine era de fapt și ce-i plăcea să facă.

I-am povestit și eu despre dificultățile mele. Despre grijile pentru Abby, despre cum încercam să înțeleg adevărul copilăriei mele și chiar și despre pasiunea pentru O'Connor. Despre tentația pe care o tot încercam, de a mă preface că am un motiv să trec pe lângă casa lui și să văd ce face. Ceva la faptul că plecase mă făcea să simt că-mi țineam respirația sub apă. Iar eu îmi doream mult, mult de tot să respir.

— Du-te să îl vezi, mi-a zis ea, de parcă ar fi fost cel mai evident răspuns.

— Nu pot. Mi-aș băga nasul.

— Vrea să îți bagi nasul.

— Nu ai de unde să știi.

— V-am văzut la petrecerea lui Jean. Am văzut cum te privea.

Asta mi-a captat atenția.

— Cum mă privea?

— Cum se uită polițiștii la gogoși, a zis Sunshine, mișcând din sprâncene.

M-am simțit jenată și mi-am acoperit fața cu mâinile.

Dar Sunshine se distra.

— Cum se uită fumătorii la țigări și ciocoholicii la Ding Dong⁽⁵⁸⁾-uri.

— Bine, bine, am zis, făcându-i semn din mână să se oprească.

— Este tragic că nu e liber, a comentat ea.

— Nu este *tragic*, am zis. Dar e aiurea.

— Poate mă opresc eu la el acasă, în vizită, a sugerat Sunshine, și îmi las acolo telefonul, din greșală, și apoi te rog să mergi să-l iei pentru mine. Sau poate stricăm ceva la fermă și îl sunăm să vină să-l repare.

— Nu, am zis. Nu-s chiar atât de disperată.

— Bine, a zis Sunshine. Așteptăm până devii.

Apoi a luat o dușcă mare de bere organică, m-a măsurat din priviri și a zis:

— Nu mai durează mult.

Și așa a fost.

La nici măcar o zi mai târziu, cat eu, Jean și copiii ne terminam cina, a apărut O'Connor la ușa de plasă și a rămas acolo, fără să zică ceva sau să intre. Când l-a văzut Jean, a pus jos furculița.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat ea.

Vocea lui O'Connor era numai scrâșnet când a răspuns:

— S-a dus.

Nimeni nu știa precis la ce se referea, dar până și copiii puteau citi vocea aceea. Nu i-au strigat numele și nu au alergat spre el, ca să-l roage să se joace de-a avionul. Au rămas liniștiți și am privit-o cu toții pe Jean ridicându-se și ieșind pe verandă.

Momentul a părut atât de important, că eu și copiii am urcat în vârful picioarelor scările și am vorbit în șoaptă cât le-am făcut baie. Nu știam ce înseamnă „s-a dus”, dar după chipul lui îmi dădeam seama că nu era un lucru bun. Murise? Se pierduse? Despre ce naiba vorbea?

Dar trebuia să aștept să află până după baia cu spumă, după pijamale și după povestea de noapte bună. Deși n-aș putea spune ce poveste am citit. Mintea îmi era cu totul în altă parte.

De îndată ce am stins lumina în camera copiilor, m-am strecurat în vârful picioarelor înapoi jos și am tras cu urechea. La piciorul scării, m-am simțit recunoscătoare că lui Jean îi plăcea aerul proaspăt. Cu geamurile deschise în toată casa, auzeam perfect conversația.

Erau în leagănul de pe verandă. Lanțul scârțâia în timp ce ei se legănau.

— Ai făcut ce trebuia, zicea Jean.

— Nu sunt sigur, a spus O'Connor.

— Nu-mi vine să cred că a apărut la tine acasă, fără să anunțe.

— De fapt, a anunțat. Mi-a lăsat o groază de mesaje.

— La care nu ai răspuns?

— Exact.

— Becky poate avea grijă de Erin mai bine decât tine, a zis Jean.

O'Connor părea să aibă maxilarul încleștat.

— Erin o detesta pe Becky, a zis el. Cu adevărat.

— Atunci, lucrurile stăteau diferit, a zis Jean.

— O considera mult prea analitică, fandosită și perfecționistă... a continuat el.

— Sunt calități care o transformă într-o îngrijitoare perfectă, a remarcat Jean.

— Erin nu ar fi vrut să locuiască la ea. Dacă ar înțelege ce se petrece, nu mi-ar ierta-o.

— Dar nu înțelege.

— Asta nu știm, a zis O'Connor. Poate că înțelege, dar nu se poate exprima. Poate că s-a uitat cum o dau pe mâna lui Becky și n-a putut face nimic.

— Cu asta te chinui?

Vocea lui O'Connor părea să se împiedice de propriile-i cuvinte.

— Am promis că voi avea grijă de ea la bine și la rău.

— S-au schimbat multe de atunci, a zis Jean. Foarte multe.

Au tăcut. Leagănul a scârțâit mai departe.

— Chiar dacă ar înțelege ce se întâmplă, a continuat Jean, ar ști că este cea mai bună soluție.

— Nici asta nu poți să știi.

— Ba da, a zis Jean. Și vei ști și tu, după ce te odihnești.

El a inspirat adânc și a expirat.

— Becky are bani, a continuat Jean. Are timp, un cuib gol și un soț ocupat. Vrea să ajute, acum că s-au întors, și se va descurca. Are nevoie de un proiect.

— Erin nu este un proiect, a zis O'Connor.

— Știi ce vreau să zic.

— Dacă semnez și cedez tutela, Becky o poate trimite la azil.

— Dar nu va face asta, a zis Jean. A zis că nu.

— Dar ar putea.

— Bănuiesc că ar putea. Este însă un risc pe care trebuie să ți-l asumi.

— De ce?

— Pentru că trebuie să îți recapeți viața.

S-a lăsat din nou tăcerea. Doar scrâșnetul lanțului se auzea.

— Vând casa, a continuat el.

— Sigur vrei să faci asta?

— Este atât de pustie acum, că ea a plecat, a zis el. Am dormit în rulotă în ultimele două nopți.

— Ea are tot ce-i trebuie?

— Becky așa zice.

— Dar ai fost să o vezi?

— Nu.

— Poate ar trebui, a sugerat Jean.

— Poate, a zis O'Connor, de parcă n-ar fi crezut deloc asta. Becky este convinsă că asta m-ar liniști.

— Dar?

— Dar nu văd liniște în viitor.

— Dacă vrei să vezi ceva, trebuie să privești, mai întâi.

— Sunt bine.

— Nu ești, a zis Jean. Dar nu voi fi eu cea care-ți spune.

— Bine. Nu-mi spune.

— Îți vei da seama singur. Ar trebui să te întorci la muncă. Libby e terminată, doar cu Sunshine ca ajutor.

— Ce face Libby? a întrebat el, dar nu am reușit să-i interpretez tonul.

— Cred că a fost și mai bine.

— I-ai spus despre mama ei, nu?

— Da.

— Cum se descurcă?

— Tu ce crezi?

A urmat o pauză, în care până și leagănul a tăcut, și apoi el a zis:

— Mă întorc la muncă mâine-dimineață.

În zori, l-am găsit pe O'Connor mulgând-o pe Pocahontas în hambar, ca pe vremuri. În chip de salut, am zis:

— Ce faci aici?

— Mă întorc la muncă, a zis el nonșalant, de parcă n-ar fi trecut peste o lună de când ne văzuserăm ultima dată. Apoi, nu am putut decide dacă se purta așa pentru că așa se și simțea sau pentru că *nu se simțea* așa. Și eu mă purtam foarte nonșalant, însă doar pentru că mă simțeam pe dos.

— Unde e Sunshine? am întrebat.

— Am dat-o afară, a zis el, ridicând privirea.

Nu îmi venea să cred că era acolo. Dar vedeam dovada. Rulota lui Airstream era parcată pe peluză, ca o mașină zburătoare. O văzusem pe geam la micul dejun și mi se tăiase respirația.

— Chiar te-ai întors? am întrebat.

O'Connor a continuat să mulgă.

— Da.

— Și aceea este nava ta spațială?

— Corect.

— Tank ar vrea să zboare cu ea după ce vine de la școală, am zis.

— Cine nu ar vrea?

— E a ta chestia aia?

— Nu e o „chestie”, a zis el. Este o rulotă Overlander din 1973. Ar trebui să vii să-ți fac un tur.

— O să... am ezitat. O să trăiești acolo?

— Da, a răspuns, de parcă n-ar fi fost necesare alte explicații. Și nici nu erau, pentru că trăsesem cu urechea și auzisem tot ce trebuia să știu. Dar el nu știa asta... sau cel puțin speram că nu știa.

Încă eram în picioare și mă uitam la el. S-a întors și m-a privit în ochi pentru prima dată.

— Jean își face griji pentru tine, mi-a zis.

— Sunt bine.
— Jean nu e de aceeași părere.
— Jean nu crede nici despre tine că ai fi bine.
— Nu mi-ai răspuns, a zis.
— M-ai întrebat ceva?
Încă mă privea fix și asta-mi dădea amețeli.
S-a ridicat ca să fim față-n față.
— Te-am întrebat dacă ești bine.
Am încuviințat ușor, înainte să spun:
— Sunt bine.

— Bine, a zis el, și a părut să vorbească serios.
A urmat o pauză și amândoi am părut să ne opunem unei atracții magnetice de apropiere. El s-a uitat primul în altă parte.

— Acum, treci la treabă, a zis, arătând spre scăunelul meu de muls. Mary Todd Lincoln^[59] n-o să se mulgă singură.

În seara aceea, după ce copiii au adormit și vasele au fost spălate, am decis să accept invitația lui O'Connor la turul rulotei. Motivul era că avea televizor, pe care-l puteam vedea prin geam, și era deschis.

M-am strecurat afară pe ușa din spate și am străbătut curtea în lumina lunii, ca o molie care zbura spre o lumină de pe verandă. Apoi, am stat la câțiva metri de Airstream, timp de un minut, dezbătând dacă voiam cu adevărat să bat.

Înainte să mă pot decide, O'Connor a deschis portiera.

— Ai nevoie de ceva?
— Păi, am zis, mă întrebam la ce te uiți.

El a aruncat o privire spre televizor, de parcă n-ar fi înțeles.

— Jean nu are televizor, am explicat în grabă. Nici măcar nu e de acord cu ele. Așa că au trecut luni de zile de când m-am uitat la vreunul. Și sunt în sevraj. Știi, mă apucă tremuratul.

— Ai venit să te uiți la televizor? m-a întrebat.
— Dacă nu te superi, am zis, brusc timidă.

— Nu mă supăr, a zis el, deschizând mai larg portiera.

M-am urcat pe lângă el.

Din exterior, rulota părea mai mare. Canapeaua, de fapt, funcționa și ca pat, încă – sau poate mereu – nefăcut. A aranjat nițel cuvertura, iar eu m-am așezat cu afectare, oprindu-mă doar să remarc că avea cearșafuri din batist albastru și mult mai moi decât mă așteptasem.

Am ridicat privirea. El mă urmărea.

— Ce este?

— Mă întreb la ce să ne uităm.

Am ridicat din umeri.

— La orice. N-am pretenții.

A încuviințat.

— Doar că, am continuat, nu prea voi vrea să mă uit la seriale cu cadavre. Cu bucăți de corp. Cu medici legiști.

— Aha, a zis el.

— Sau cu război. Explozii, bombe, membre tăiate care zboară prin aer.

— Aha, a repetat, începând să pară amuzat.

— Și fără criminali în serie, am continuat. Fără violatori, fără ucigași de copii. Fără moarte sau distrugere.

— Da, n-ai deloc pretenții.

— Păi nu, în afară de astea, am zis. Te surprinde?

— Deloc.

— Bun, am zis, în apărarea mea. Fiindcă sunt mamă.

— Mamele nu se pot bucura de moarte și distrugere?

— Nu. Cel puțin eu nu pot.

A așteptat o explicație.

— Pentru că, am continuat, iată-mă aici, chinuindu-mă să cresc doi omuleți și să-i învăț cum să ia deciziile corecte și să facă lucruri bune și să fie buni cu alții. Îmi revărs propria viață în

viețile lor și le dăruiesc tot ce am, sperând că fac ceva esențial, imens, extraordinar de important.

Nu știam cum să-i explic mai bine.

— Și nu vreau să văd pe Rambo⁽⁶⁰⁾ sau pe altcineva că vine și îi omoară.

Lui O'Connor i s-a părut amuzant.

— Nu vrei să-ți ucidă Rambo copiii?

— Copiii nimănui, l-am corectat. Să nu ucidă copiii nimănui. Toți oamenii pe care-i ucide au fost cândva copii. Au avut mame care le-au schimbat scutecele și au stat treze cu ei toată noaptea, când aveau febră, și i-au iubit cu disperare. Apoi vine Rambo, cu un explozibil mare, și *bum*, totul a fost în zadar.

— Cu un explozibil mare, a zis el, clătinând din cap.

— Este o insultă, am zis.

— Îți dai seama că sunt doar actori, a zis el. Că nu mor în filmele alea.

— Irelevant! am zis. Și arogant din partea ta.

— Scuze.

— Îmi plac serialele despre lucruri bune. Despre speranță.

— Cum ar fi?

— Nu știu, am zis. Cu oameni care au grijă unii de alții.

O'Connor s-a strâmbat, de parcă ideea era prea siropoasă ca să comenteze.

— Nu e suficientă nenorocire pe lume? am zis. Chiar trebuie să-mi petrec timpul liber absorbind mai multă?

— Punct ochit.

— Nu știu de ce ne gândim cu toții că războiul și dezmembrarea sunt singurele subiecte importante...

— Cred că există așa o carte: *Război și dezmembrare*.

— Cum rămâne cu bunătatea? Cu reziliența și curajul?

O'Connor a dat din cap și apoi a ridicat din umeri.

— Păi, nu prea contează.

— Pentru mine contează!

— Adică, a lămurit el, mă refer la televizor.

— De ce nu?

— Televizorul meu prinde doar două canale.

Umerii mi-au căzut.

— De fapt, două și jumătate, s-a corectat.

Am privit televizorul, dezamăgită.

— Dar, între ele, mi-a zis, dându-mi telecomanda, decizia îți aparține.

S-a așezat lângă mine pe patul-canapea și a luat o carte de la bibliotecă, pe jumătate ascunsă între cearșafuri.

— Tu ce vrei să faci? am întrebat, cu ochii la carte.

Mi-a arătat-o.

— O să citesc.

— Ce citești? am întrebat, surprinsă de cât de groasă era.

— A, o poveste de război, a zis el. Ți s-ar părea insultătoare. Și arogantă.

— Corect.

Două ore mai târziu, eram tot acolo, zapând bucuroasă între cele două canale și jumătate. El începuse să caște tot mai tare, însă îi ignoram aluziile.

În cele din urmă, s-a aplecat spre mine și mi-a ciocănit ușor capul.

— Este ora 23:00, nebuno, mi-a zis el. Dubbie croncăne la cinci.

L-am ignorat.

Și-a schimbat poziția ca să-mi blocheze vederea spre televizor, dar eu m-am aplecat într-o parte și am continuat să mă uit.

— Bine, a zis el, dacă așa vrei să joci.

A început să-și scoată cizmele.

— Ce faci?

— Mă pregătesc de culcare, a zis el, scoțându-și șosetele și punându-le pe podea. Sunt obosit. Dispari.

— Cinci minute, l-am rugat, cu privirea la televizor.

— Nu, a zis el, începând să-și descheie cureaua.

— Vreau doar să termin...

Dar el nu glumea.

Și-a descheiat blugii și i-a lăsat în vine.

— Heeei! am zis, sărind în sus și împleticindu-mă spre ușă. Nu e necesar!

O'Connor, în boxeri, a rânjit larg.

— Ce noroc pe capul tău că am chiloți pe mine.

Mi-am dus mâinile la ochi.

— Doamne, O'Connor!

— Nu eram sigur dacă am sau nu, a continuat, privind în jos ca să confirme.

Și așa am smuls portiera, am țâșnit pe scări și am fugit în noapte.

— Să nu te mănânce pantera! a strigat el după mine.

— Să nu te prindă Căpitanul Chiloțilă! am strigat și eu, străbătând curtea în goană.

După aceea, am început să apar la portiera rulotei lui în fiecare seară, sperând să primesc o doză de privit la televizor. Era atât de grozav să mă pot distanța așa și să amuțesc toate grijile care mă urmăreau ca un generic sonor, chiar dacă tot ce ofereau cele două canale erau reluări de episoade din *Seinfeld*^[61] și știri locale. Acceptam. Acceptam și eram recunoscătoare.

În fiecare seară, O'Connor își citea cartea, în timp ce eu mânuiam telecomanda. În jur de ora 23:00 mă dădea afară, împotriva voinței mele. Și, în fiecare seară, țopăiam prin curte către casă, îngrijorându-mă îngrozitor de șansele infinitesimale de reduse ale unui atac de panteră. Pentru că așa funcționez.

Mă tot hotărâam că nu voi mai merge atât de des la el, că era timpul să pun capăt nebuniei, însă continuam să fac exact la fel. Odată ce vedeam lumina albăstruie, pâlpâitoare, eram pierdută.

Jean jura că nu se supăra fiindcă mă pierduse de parteneră în timpul săptămânii pentru Scrabble, domino și gin. Citea o serie nouă despre un zombi călător prin timp, pe care cu greu o lăsa din mână, și părea bucuroasă să mă vadă plecată. Chiar și Russ fusese trimis la plimbare până termina ea volumul șapte.

— Preferi cartea aia mie, am zis într-o seară, în drum spre ușă.

Ea a ridicat din umeri, de parcă n-avea încotro.

— Ai multe calități, a zis ea, dar nu ești zombi călător în timp.

Lucrurile au continuat așa timp de o săptămână, până când, într-o seară, m-am uitat la rulota lui O'Connor și nu am văzut lumină. Am mers oricum până acolo și am încercat portiera, gândindu-mă că așa fi putut să mă uit la televizor de una singură până ce se întorcea, dar era încuiată.

M-am așezat pe unul dintre scaunele lui împletite și am așteptat o vreme afară, dezamăgită, înainte să renunț și să mă îndrept spre casă. M-am așezat pe canapea lângă Jean și am citit și eu o carte, despre o femeie care planta o grădină de legume. Amândouă ne-am dus la culcare devreme și m-am bucurat, așa cum am mai zis de multe ori, de ideea că voi fi odihnită după o noapte de somn zdravăn. După nenumărate priviri aruncate pe geamul de la bucătărie către rulota încă întunecată, m-am dus să mă culc la 21:30.

Dar la miezul nopții eram din nou trează.

Cineva lovea în ușa din spate și, după ce am alergat pe holul dinspre bucătărie, am văzut că era O'Connor, care se sprijinea de ea cu fruntea și bătea cu pumnul.

Am apăsat clanța, iar el s-a împleticit peste prag prinzându-se de umerii mei.

— Taci! am sâsâit. Toată lumea doarme.

O'Connor a privit în jur de parcă nu și-ar fi dat seama ca ar putea cineva dormi.

— Scuze, a zis el.

Mâinile lui erau tot pe umerii mei, folosindu-se de ei pentru echilibru, cu degetele mari apăsându-mi clavicula.

— Miroși a bere, am spus.

A dat aprobator din cap.

— Corect. Asta am mâncat la cină.

— Ești beat.

— Ai dreptate.

— O cauți pe Jean? am întrebat, gândindu-mă că poate avea o criză și, ca atare, nevoie de o profesionistă O pot trezi.

— Nu o caut pe Jean, a zis el, ci pe tine.

— De ce? am întrebat, întrebarea a părut să-l deruteze.

— În caz că voiai să te uiți la televizor.

— La miezul nopții, nu.

— E deja miezul nopții?

— Da, este, am zis, devenind mămoasă și practică. Trebuie să te trezești devreme, la fel și eu. Hai, la culcare.

L-am întors să-l mân spre peluza, iar el a zis:

— Iar porți nenorocita de cămașă de noapte.

L-am condus pe treptele verandei.

— Ce e rău în asta?

— E prea subțire. E ca hârtia.

— Păi, am zis, împingându-l prin curte, dacă eram în pat, sub pătură, chiar nu conta.

Nu mă oprisem să mă încălț, așa că mergeam încetișor prin iarbă, sperând să nu calc pe ceva înțepător.

— A trecut ceva vreme de când am văzut un om beat, am adăugat eu.

— Și eu, a spus el.

I-am aruncat o privire care zicea *Te rog*.

— Serios, a insistat. Eu nu fac asta niciodată.

Am continuat să merg.

— Nu puteam, nu? a zis el. Trebuia să rămân atent și capabil. Aveam responsabilități. Dar azi-noapte mi-am dat seama că pot să fac orice. Și am vrut să mă îmbăt.

— Și cum e?

— Grozav.

Chiar atunci mi-a intrat un scaiete în degetul mare. I-am dat drumul lui O'Connor, care s-a rostogolit în iarbă.

— Hei! a exclamat, de parcă îmi ratasem misiunea.

— Ssst, am zis.

Am scos scaietele și l-am aruncat în O'Connor, care zăcea pe spate, cu mâinile sub cap, privind stelele.

— Cunosc toate constelațiile, a zis el. Știai asta?

Am întins mâna să-l ajut să se ridice.

— Minunat, Copernic. Hai să mergem.

În loc să-l trag eu în sus, m-a tras el în jos și am aterizat cu un „Uf!” pe pieptul lui.

— Ai grijă! mi-a zis, de parcă eu fusesem neîndemânatică.

M-am ridicat și mi-am scuturat de praf cămașa de noapte.

Lui i s-a părut foarte amuzant, dar eu mi-am proptit mâinile în șolduri.

— Vrei să te ajut sau nu? Pentru că acum aș fi dormit deja.

A devenit serios.

— Vreau să mă ajuți, bineînțeles.

— Atunci ridică-te, omule. Îmi irosești timpul.

Când am ajuns la rulotă, erau doze de bere împrăștiate în jurul scaunelor.

— Astea nu erau aici înainte.

— Înainte?

Simțeam că mărturisesc ceva când am zis:

— Am venit după ce am dus copiii la culcare.

— Asta a fost acum multă vreme, a subliniat el.

Cu siguranță.

— Toate dozele sunt ale tale?

— Nu fac nimic pe jumătate, a zis.

I-a luat cel puțin cinci minute să descuie portiera, nelăsându-mă să îl ajut. După ce am urcat treptele, s-a așezat pe patul-canapea și eu am zis:

— Mă duc să-ți aduc apă și aspirină. Apoi mă întorc în pat.

— Bine, a zis el, ținându-se drept.

Am găsit o sticlă de apă în minifrigider și am căutat aspirina în dulăpiorul cu medicamente, remarcând că foloseam aceeași marcă de pastă de dinți. I-am adus două tablete și am zis:

— Ia astea și bea toată apa.

Am îngenuncheat să-i scot cizmele, pentru că mi s-a părut că asta trebuia făcut. Mi-a urmat sfatul și a gâlgâit apa, terminând sticla și coborându-și fruntea chiar când terminam cu a doua cizmă și ridicam capul. Brusc, ne-am trezit nas în nas.

— Știi ce altceva am mai vrut să fac când mi-am dat seama că pot să fac orice? a întrebat el, cu gura la doar câțiva centimetri de a mea.

Am clătinat din cap.

S-a uitat la gura mea, apoi din nou în ochii mei. Era o liniște deplină. Ne auzeam respirând.

— Să te văd, a zis el.

În orice altă situație, l-aș fi sărutat chiar atunci. Dar greșea când spunea că-și dăduse seama că putea face orice. Chiar nu putea face nimic. Era încă însurat, indiferent cât de agonizante, de tragice sau de lipsite de speranță erau circumstanțele. Să știu asta era suficient să mă țin departe de dorința care mă devora. Nu m-am apropiat, deși fiecare celulă din corpul meu dorea asta. Am făcut singurul lucru posibil: m-am ridicat și l-am împins pe o parte, până ce a căzut pe pat.

— Culcă-te, am zis. Pun aici un coș de gunoi, în caz că vrei să vomți.

Apoi, cu momentul distrus oficial și cu decizia corectă luată, nu mi-a mai rămas de făcut decât să

mă întorc în pat și să regret.

Capitolul 23

În dimineața următoare, m-am trezit întrebându-mă dacă-l voi vedea pe O'Connor la ora de muls, odată trezit din beție.

Cu o seară înainte existase atât de multă dorință înfrânată, aparent într-un fel complet nou. Uneori, alcoolul poate funcționa ca ser al adevărului, însă alteori doar face oamenii să spună orice. Nu eram sigură ce efect avusese berea consumată asupra lui O'Connor, dar știam că puteam citi răspunsul pe fața lui când avea să mă revadă fără acei ochelari – și îmi era groază să aflu. Mărturisesc că am cedat și m-am dat cu gloss înainte de treburile de dimineață.

Dar nu era în hambar când am ajuns eu. A dormit cât a ținut mulsul. Rulota lui a rămas tăcută la multă vreme după ce terminasem de muls fiecă capră și de hrănit fiecă animal de la fermă. Jean plecase devreme, pentru întâlnirea ei de marți, cu activități handmade și cafea. Cum Sunshine nu mai venea, iar copiii erau la școală, nu aveam pe nimeni care să mă distragă de la senzația de dezamăgire pe care am îndurat-o toată dimineața.

La un moment dat, mă tot gândeam, era cazul să se trezească.

Dar, înainte de asta, am primit un telefon. Despre Abby. De la asistenta școlii.

— Să nu intrați în panică, mi-a zis, catapultându-mă imediat exact în starea respectivă, dar Abby este la mine în cabinet.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat.

— S-a rănit la cap și trebuie să veniți să o luați.

— Ce fel de rană la cap? am întrebat, cu fiecare mușchi încordat pentru acțiune.

— Nimic grav, m-a asigurat asistenta. Se pare că a căzut pe terenul de joacă și s-a zgâriat de gard.

Era cea mai ciudată rană de care auzisem.

— Și-a zgâriat capul de gard?

— Este aici, cu un pachet de gheață. Se simte bine. Dar azi va trebui s-o ia ușor.

— Ajung în zece minute, am zis, luându-mi geanta. Dacă Jean ar fi avut un telefon fără fir, l-aș fi luat cu mine în curte.

— Încă un lucru, a zis asistenta. Rănile la cap sângerează mult.

— Am înțeles.

— Acum s-a oprit. Dar hainele lui Abby sunt îmbibate de sânge.

— Îmbibate?

— Vă pregătesc pentru ce veți vedea.

De dimineată, Abby își pusese un tricou roz, pe care ea și Jean îl decoraseră cu floricele albe. Am încercat să mi-l imaginez îmbibat de sânge.

— Am plecat, am zis, vrând să închid.

— Încă un lucru, a adăugat asistenta. Abby îmi spune că nu s-a împiedicat. A fost împinsă.

Inima mi-a împietrit.

— Cine a împins-o?

Am auzit-o pe asistentă întorcându-se spre Abby.

— Cine te-a împins, drăguță?

Nici măcar n-a fost nevoie ca asistenta să îmi comunice răspunsul. Pentru că, prin telefon, din cealaltă parte a camerei, am auzit vocea limpede a lui Abby:

— Jimmy Gaveski.

În timp ce străbăteam curtea în goană, O'Connor și-a ales tocmai momentul acela să iasă din rulotă, mahmur, cu pleoapele lăsate.

Am încetinit doar o secundă, în timp ce el venea spre mine în pas alert, însă nu m-am concentrat la el. Îmi ocupase toată mintea și acum îi rezervam doar un colțișor infim.

— Hei, a zis el, când ne-am oprit la câțiva metri unul de altul.

Citindu-i expresia stânjenită, mi-am primit răspunsul cu privire la noaptea anterioară. Privirea

lui... se datorase berii.

Era cea mai urâtă situație pe care mi-o imaginasem la revedere, însă pălea prin comparație cu situația copilei care mă aștepta în cabinetul asistentei, la școală. M-am apropiat de mașină.

— Vreau să mă scuz pentru noaptea trecută, a zis el. Părea să simtă disconfort fizic, ca o persoană care stătea desculț pe un trotuar fierbinte, vara. Sau să fie profund stânjenit.

— Nu este nevoie, am zis, apropiindu-mă ușor.

— Putem vorbi un minut? a întrebat el. Trebuie să-ți spun ceva.

Dar eu nu aveam timp pentru discuția aceea. Toată povestea mi-a trecut prin minte într-o milisecundă. Îi părea rău, fusese o greșeală să meargă la băut, nu știa la ce-i stătuse capul, nu mă privea așa. Bla, bla, bla.

— Nu trebuie să îmi spui nimic, am zis. Chiar trebuie să plec.

M-am întors și am mers mai repede spre mașină.

O'Connor m-a urmat.

— Încotro?

— M-au sunat de la școală, am zis peste umăr. Gaveski Pișăciosul a împins-o pe Abby pe terenul de joacă, iar ea s-a tăiat la cap.

— A împins-o?

— Asistenta m-a avertizat să mă aștept la mult sânge.

Ajunsesem la portieră și mă mișcam rapid. Am intrat, mi-am pus centura și am întors cheia în contact înainte să-mi dau seama că și el își pune centura lângă mine, cu orice urmă de mahmureală risipită. S-a aplecat în față de parcă s-ar fi pregătit ca dubița s-o ia la goană.

— Ce faci?

— Vin cu tine, a zis.

Nu aveam timp să mă cert. Am călcat pedala și roțile dubiței au alunecat pe aleea de pietriș când

am ieșit la șosea. Școala era la 15 minute distanță, dar am ajuns în zece. I-am spus tot ce știam.

Când am oprit cu scrâșnet în fața treptelor școlii, directoarea aștepta la intrare. Eram aproape de finalul lunii mai, însă arăta atât de surmenată, că mă îndoiam că va supraviețui până la vacanță.

— Nu este atât de rău cum pare, a spus, în timp ce alergam pe holuri.

Era oră și clădirea părea abandonată.

— Abby este veselă.

Chiar dacă frustrarea mea infinită față de acest Pișăcios se cristaliza în furie, m-am simțit ceva mai bine să aud asta.

Dar numai până când am ajuns la cabinet.

Să o văd pe Abby, întinsă cu ochii închiși, cu părul lipit de cap într-o parte și cu tricoul stacojiu de sânge, m-a făcut să amețesc. Este genul de imagine de coșmar pe care nici măcar nu-ți permiți să te pregătești să o vezi. Părea moartă. În secunda aceea m-am transpus înapoi în clipa în care asistenta de la Urgențe trăsesse draperia lângă patul lui Danny.

Mi s-au înmuiat genunchii.

M-am clătinat, dar O'Connor, de care uitasem m-a prins. M-a tras în picioare, mi-a înconjurat talia cu brațul și m-a stabilizat. Am inspirat adânc și lent și mi-am amintit cine trebuia să fiu în clipa aceea. Am îngenuncheat lângă Abby.

A deschis ochii.

— Bună, mami.

— Hei, gărgăriță, am zis. Cum ești?

— Bine.

— Te doare?

— Nu prea. Doar că m-a speriat sângele.

— Ce s-a întâmplat?

— Jimmy Gaveski m-a împins.

— Rahatul ăla mic, am zis.

— Mami, a zis Abby, privind-o pe asistentă.

Apoi, în șoaptă: *Rahat* e un cuvânt urât.

— Credeam că Jimmy Gaveski nu te mai supăra, am zis. Credeam că se ia de alt copil.

— Nu mă supăra pe mine. Aia era problema. Că îl necăjea pe George.

— Adică?

Abby s-a ridicat în capul oaselor, să explice mai bine. Am încercat s-o opresc, dar asistenta a zis că era în regulă, dacă se simțea în stare, iar Abby chiar se simțea în stare. Și-a trecut picioarele peste marginea patului și a făcut semn cu brațele.

— Jimmy îl tot împingea pe George. Știi bucata de teren cu rădăcinile mari de copaci?

Nu o știam, dar am încuviințat.

— L-a împins în rădăcini. Tot zicea „Nu te mai poticni! Nu te mai poticni!”, dar apoi l-a îmbrâncit și l-a făcut să se poticnească iar. Genunchii lui George erau plini de sânge.

A arătat spre cealaltă parte a camerei și, pentru prima dată, am remarcat al doilea pat, cu un băiețel care părea de grădiniță. Avea genunchii bandajați, la fel și palmele.

— Bună, George, am zis.

— Bună, a zis el, ridicând o mână bandajată în semn de salut.

M-am întors spre Abby.

— De aceea te-a împins Gaveski Pișăciosul? Pentru că îl apărăi pe George?

Abby a încuviințat cu emfază.

— Așa e. Am zis: „Termină, Jimmy. Nu e grozav.” S-a întors spre O'Connor și, din privirea pe care au schimbat-o, m-am prins că el o învățase să zică așa.

Restul a fost pentru el.

— Voiam să folosesc lovitura Găinii ghemuite, a continuat Abby. Sau Pumnul de gheață. Dar el a luptat murdar și m-a izbit de gard, în timp ce-l ajutam pe George să se ridice.

— Dar de ce, iubito? am întrebat. Îmi simțeam toate grijile cu privire la ea săgetându-mi trupul precum apa rece ca gheața de pe *Titanic*. În sfârșit

te lăsa în pace! Trecuse peste! De ce a trebuit să intervii și să o luați de la capăt?

Era o întrebare lașă. Am știut încă de când am rostit cuvintele. Lașitatea nu era stilul lui Abby.

— Mami, a zis, de parcă răspunsul era atât de evident, că nu-i venea să creadă că trebuie să-l spună, cineva trebuia să-l ajute pe George.

S-a căzut de acord că Abby trebuia să meargă acasă și să primească un cornet de înghețată fiindcă fusese curajoasă. Asistenta a căutat în părul ei, ca să-mi arate tăietura de pe scalp, care nu arăta deloc rău pentru cantitatea de sânge care cursese. Avea vreo trei centimetri, dar era subțire, curată și deja prindea coajă. Asistenta a zis că putem merge să i-o coasă un medic, dacă voiam, dar credea că se va vindeca foarte bine și fără copci.

— Nimeni nu va vedea cicatricea sub tot părul asta frumos.

Din cealaltă parte a camerei, George a spus:

— În plus, cicatricile sunt grozave.

O'Connor a tăcut tot timpul. A stat lângă mine parcă pregătit să mă prindă iar, atât. Asta până când am trecut pe lângă biroul directoarei și l-am văzut pe exmatriculatul provizoriu Pișăcios, stând pe o bancă și așteptând să fie luat acasă.

— El este, a zis Abby în timp ce ne apropiam. E Gaveski Pișăciosul.

Ne-am oprit cu toții, ne-am întors și ne-am uitat la el. S-a uitat și el la noi și apoi a întors capul.

Nu știu de ce mă așteptam să fie roșcat. În mintea mea, era un agresor tipic dintr-un serial televizat – un copil înalt, răutăcios, cu pistrui, nas de mops și față schimonosită într-un rânjet. Dar nu asta am văzut pe bancă. Adevăratul Pișăcios avea păr șoricie și trăsături deloc aparte. Avea nas, ochi, gură și urechi, dar n-aș fi putut spune multe despre ele. Dacă se îndrepta spre o viață de infractor, alesese profesia corectă. Nu l-ai fi putut alege la o identificare de suspecti.

— Este puștiul care te-a împins? a întrebat-o O'Connor pe Abby, vorbind pentru prima dată de când ajunseserăm la școală.

— Da, a confirmat ea.

— Este puștiul care te-a poreclit tot anul și te-a tachinat?

— Da.

Fără un cuvânt, O'Connor s-a îndreptat spre Pișăcios, l-a apucat de braț și de guler și l-a târât prin ușile care dădeau spre terenul de joacă. Când ușile s-au izbit în urma lor, Abby și cu mine ne-am întors una spre cealaltă să verificăm că văzuserăm bine și ne-am grăbit după ei.

O'Connor și Pișăciosul erau la câțiva pași în față și, când i-a dat drumul, sărmanul copil s-a împleticit și a aterizat la pământ.

O'Connor s-a întors și a privit-o pe Abby în ochi.

— Este clasa ta? a întrebat.

Abby a încuviințat.

— Copii din clasa a doua! a strigat el, cu o voce atât de puternică, încât a șocat învățătorii și i-a făcut să tacă. Ascultați!

O'Connor a așteptat să fie toată lumea atentă. Pișăciosul, prea îngrozit să încerce să fugă, îi pândea următoarea mișcare.

— Puștiul ăsta, a anunțat O'Connor, mi-a tachinat prietena, pe Abby Moran, tot anul. Sunt aici să vă spun că s-a terminat cu abuzurile, a zis întorcându-se spre Pișăcios, dar continuând să urle. Dacă te mai atingi de Abby, chiar și accidental, sau dacă-i pui o poreclă, sau îndrăznești să-i vorbești, vin după tine. Nu am decis încă dacă-ți voi rupe brațul, gâtul sau îți voi scoate ochii. Dar îți promit că-ți vei petrece fiecare minut al fiecărei zile din restul vieții tale regretând că te-ai gândit măcar să te pui cu prietena mea. Dacă asta nu te potolește, îți voi vâna părinții, fratele, câinele și hamsterul. Ai priceput?

Pișăciosul a încuviințat cu o ușoară mișcare a capului.

— Este valabil pentru voi toți, a continuat O'Connor, făcând un gest cuprinzător. Dacă vedeți rahatul ăsta mic lovind sau tachinând pe cineva, îl opriți. Fiți curajoși! Faceți ce trebuie! Apoi, spuneți-i lui Abby să-mi spună mie. Și voi veni după puștiul ăsta ca o săgeată în flăcări.

Învățătorii tăbărâseră pe el. Erau atât de multe lucruri greșite la ce făcea, că eram sigură că va ajunge la închisoare. Învățătoarea care se afla în apropierea noastră a pornit spre el, spunând, cu vocea profesorală:

— Domnule, nu puteți să...

— Învățătorii nu vă pot proteja, a urlat O'Connor, acoperindu-i vocea și întorcându-se iar spre Pișăcios. Dacă trebuie, voi dărâma gardul ăsta cu mașina. Îți voi călca animalele de companie și îți voi bântui visele. Te voi face să îți dorești să nu te fi născut.

— Domnule! a repetat învățătoarea, îngrozită. Chem șeriful! Și-a scos telefonul mobil la O'Connor, ca pe o armă.

— Dă-i drumul, a zis el. E vărul meu.

Cine știe dacă era sau nu adevărat? A funcționat.

— Fă-ți meseria, a zis O'Connor, arătând spre ea. Sau o fac eu pentru tine.

Eram convinsă că nicio carte din lume despre cum să fii părinte nu ți-ar spune să năvălești la școala copilului și să ameninți că-i schingiuești agresorul, și eram la fel de convinsă că, dacă găseau o cale, învățătorii aveau să depună plângere și să ceară un ordin de restricție până la fârșitul zilei.

Dar în clipa aceea, chiar dacă doar pentru mine, a devenit oficial: îl iubeam.

Când a trecut val-vârtej pe lângă noi și prin ușile duble, ieșind pe hol și lăsând Pișăciosul și o întreagă clasă de puști de șapte și opt ani cu gurile

căscate în urma lui, Abby și cu mine ne-am dat mâna și am mers după el.

Nu înainte ca Abby să se întoarcă spre Pișăcios, care încă nu se ridicase, și să spună, așa cum aveam să nu uit niciodată:

— Ai înțeles, rahat mic ce ești?

Pe drumul spre casă, cu Abby în spate și O'Connor pe scaunul de lângă mine, încă fornăind ca un taur furios, am avut o revelație.

— Abby, Gaveski Pișăciosul n-a încetat niciodată să te tachineze, nu?

Abby a tăcut un minut, apoi a recunoscut:

— Nu de tot.

Nu voisem să am dreptate.

— Serios?

— S-a oprit, în mare parte. Dar tot îmi zice „Șchioapa”.

— De ce nu mi-ai spus?

A ridicat din umeri.

— Abby, de ce nu mi-ai spus?

S-a uitat pe geam, apoi a zis:

— Nu știu. Cred că nu voiam să crezi că ești o mamă rea.

— De ce aș fi crezut că sunt o mamă rea?

— Pentru că nu mă puteai proteja, a zis Abby, după o secundă, din nou cu ochii pe geam.

Am inspirat și am simțit că mă înțepă lacrimile.

— Știi ce, iubito? am zis. Nu m-aș putea simți o mamă rea. Sunt o mamă de excepție. Și știi ce mă face să fiu așa?

Abby a clătinat din cap.

— Încerc, am zis. Uneori vă dezamăgesc, alteori uit să vă pregătesc prânzul. Cu siguranță nu vă pot proteja de toate cele. Dar nu renunț. Chiar dacă fac greșeli, chiar dacă nu sunt nici pe departe mama perfectă pentru care aș da orice să o aveți tu și Tank, mă ridic după fiecare căzătură și încep de la capăt, și încerc mai departe, mai mult ca niciodată. Pentru că – iar aici mi-am dat seama de un alt

lucru foarte adevărat – să vă cresc pe tine și pe Tank este cel mai important lucru pe care-l voi face vreodată.

— Chiar te străduiești, mami, a zis Abby.

Am încuviințat, simțind că-i ofeream o lecție de viață fantastică.

— Asta face pe oricine minunat. Că încearcă, din răputeri.

Abby a ascultat.

— Auzi, da? Pentru că eu cred că ăsta e cel mai inteligent lucru pe care ți-l pot spune.

— Da, aud.

— Bine.

— Dar, mami?

— Da.

— *Trebuie* să nu mai înjuri.

Când am ajuns acasă, m-am oprit în curte să îi mulțumesc lui O'Connor, dar nu eram sigură ce să îi spun.

— Șeriful chiar e văr cu tine?

— Da, a zis el. Dar blufam. I-ar plăcea să mă bage la răcoare.

Voiam să-i iau mâna și să o strâng, și să îl privesc în ochi, și să îi spun cât îi eram de recunoscătoare pentru ce făcuse. Dar am ezitat și atunci el a zărit-o pe Abby, care se simțea mai bine și se avânta spre leagănele din anvelope.

A făcut un semn din cap în direcția ei.

— Ai face bine să o prinzi. Nu vrei să înceapă iar să sângereze zgârietura.

Cu siguranță nu voiam.

M-am întors să o prind, chiar când Jean cobora scările din spate și o remarcă pe Abby.

Spre meritul ei, nu s-a speriat deloc.

— Ai făcut buba aici?

Abby a încuviințat.

— Știi ce înseamnă asta.

Abby a clătinat din cap.

Jean a arătat spre ea.

— Înghețată la cină.

Abby mi-a verificat expresia de pe chip.

— Serios?

M-am uitat la Jean de parcă ar fi fost complet nebună.

— Așa cred, am zis. M-am întors spre O'Connor să văd dacă ar dori și el înghețată la cină, dar el plecase deja.

Jean s-a dus să îl ia pe Tank, în timp ce eu și Abby am urcat și ne-am petrecut restul după-amiezii citind, jucând cărți și alegând săpunuri pentru o baie cu spumă.

După culcare, am coborât scările în bucătărie și m-am lăsat furia să se dezlănțuie de față cu Jean, plimbându-mă de colo colo desculță.

— I-ai văzut tricoul? am întrebat. Cred că a pierdut jumătate de sânge din corp.

Jean îmi pregătise o cafea, dar, în timp ce mă plângeam, se răcise.

— Tricoul arăta nasol, a fost ea de acord. Dar nu a fost ceva provocat.

— Ceva provocat?

— Adică a fost o ceartă pe terenul de joacă, a explicat Jean, ocupându-se de ceai. Măcar Abby nu a fost o victimă neajutorată.

— *A fost o victimă!*

— Dar nu o abuza. Erau adversari.

— Cui îi pasă? am zis. A împins-o într-un gard.

— Dar, a zis Jean încet, ca să-mi dea timp să respir, ea îl înfruntase când el a făcut asta. Nu pentru sine, ci pentru altcineva. A ales să i se împotrivească.

— Iar acum are o tăietură la cap ca dovadă.

— Vreau să zic, a continuat Jean, foarte răbdătoare, că ea l-a apărat pe George, iar asta înseamnă că nu-i era teamă. S-a văzut suficient de puternică pentru a-l proteja.

— Dar nu era.

— Asta nu contează. Contează că a încercat.

— Nu a învățat că apărându-i pe alții te alegi cu lovituri la cap?

— Nu, a clătinat din cap Jean. A învățat că apărându-i pe alții te face să te simți mai curajoasă. Că este bine să faci ce trebuie. Că nici măcar o lovitură la cap nu o va frânge.

Am cântărit asta.

— Nu i-ai văzut fața? N-ai auzit-o spunând povestea iar și iar? Este mândră de ea. Și nu pentru că i-am zis noi că a făcut ce trebuia, ci pentru că știe asta și singură. Este mândră din interior spre exterior.

Abby *păruse*, într-adevăr, foarte încântată în acea după-amiază. Considerasem că era vorba despre adrenalina latentă.

Ochii lui Jean străluceau.

— Nu ai fi putut opri agresorul, nici să fi vrut. Și eu am vrut. Dar s-a întâmplat ceva mai bun. Abby l-a oprit chiar ea. Ne-a arătat ea nouă.

— Crezi că s-a oprit? temându-mă chiar și să sper.

— Nu contează ce face el. Poate că O'Connor l-a speriat sau poate că a înrăutățit lucrurile. Dar nu o va abuza pe Abby. Ea nu mai este o victimă.

Voiam să cred asta atât de mult, încât mi-am permis să o cred.

Dar nu m-am mai plimbat de colo colo, ci m-am așezat, cu capul în mâini. Toată încordarea zilei mă golise de energie și dintr-odată mă simțeam ca o versiune umană a unei găini de cauciuc. Nu am putut nici măcar răspunde când Jean a spus că fierbe ceaiul.

S-a uitat la mine peste masă.

— Du-te la culcare, a zis. Arăți ca o găină de cauciuc.

M-am ridicat în capul oaselor, uluită.

— Tocmai mă gândeam – doar *mă gândeam* – că exact așa mă simt.

Jean a ridicat din umeri.

— Se vede.

A șters ultima oală curată cu o cârpă pentru vase. Când m-am ridicat, în sfârșit, să îmi duc ceaiul neatins la chiuvetă, am avut un reflex pavlovian și am căutat din priviri rulota lui O'Connor pe geamul de la bucătărie. Dar nu era acolo.

— Unde este rulota? am întrebat.

— O'Connor a luat-o, a zis Jean, care mătura bucătăria.

— Unde? am întrebat, verificând încă o dată.

Jean nu părea sigură de ce voia să spună.

— A vrut să discute cu tine despre asta. A așteptat aici multă vreme după-amiază, sperând să te vadă.

— Dar?

— Când a început să se facă târziu, a trebuit să plece.

— Unde? am întrebat, cu un junghi în piept.

— Nu pot să-ți spun, a oftat ea. Voia să îți vorbească chiar el.

Jean era mormânt când venea vorba de secrete, și o iubeam pentru asta – de obicei.

— Nu se poate să știi și să nu îmi spui!

A clătinat din cap.

— M-a rugat anume să îl las pe el să se ocupe.

— Să se ocupe de ce?

Jean a lăsat mătura.

— Nu este cazul să port conversațiile lui O'Connor. Mai ales acum.

— Jean, mă omori.

— Când va putea, îți va explica totul.

— Te rog să-mi spui doar unde s-a dus, am zis, simțind că o informație ar ajunge.

Lui Jean i s-a făcut milă de fața mea obosită – deși știa prea bine că informația aceea nu va fi nici pe departe suficientă – și a doborât un record pentru cele mai multe detalii pe care le oferea despre viața altei persoane:

— La Austin.

— Austin nu sună bine, a zis Sunshine în hambarul de muls, a doua zi. Se întorsese ca mulgătoare de rezervă.

— De ce?

— Mai întâi, soția lui este în Austin, cu sora ei.

Sunshine număra pe degete, de parcă pune cap la cap un mare mister.

— Apoi, a pus casa de aici la vânzare. Și trei, Russell tocmai mi-a zis că un prieten al lui O'Connor de la Brigada de Pompieri din Austin i-a făcut rost de o slujbă grozavă acolo. Sunshine s-a întors și a ridicat din umeri. Așa că mi se pare că a plecat de-a binelea.

M-am ridicat în picioare și aproape am dat un șut găleții cu lapte.

— Ce e?

— De ce să plece?

— Poate a vrut să fie aproape de soția lui. Să aibă o slujbă adevărată.

Am făcut un semn spre Betsy Ross^[62], urcată pe platformă.

— Este o slujbă adevărată.

— Nu este. Chiar tu ai spus-o.

— Dar nu ar dispărea așa.

— Jean a zis că a așteptat toată după-amiaza să discute cu tine. Poate că voia să-și ia la revedere.

Lucrurile erau pe dos: Jean nu-mi spunea ce se întâmpla cu O'Connor pentru că *știa*, iar Sunshine vorbea la infinit despre asta, fiindcă *nu știa*. Dar, cu cât mă gândeam mai mult la toate, cu atât mi se părea că se potrivesc. Oricât aș fi încercat să reasamblez piesele, părea să existe un singur scenariu: Sunshine avea dreptate. O'Connor plecase. Luase Airstream-ul și ne lăsase pe toate cu ochii în soare.

Capitolul 24

În zilele următoare, am supravegheat-o pe Abby, iar Jean m-a supravegheat pe mine.

— Pari cam încordată, mi-a zis într-o dimineață. M-am gândit la asta.

— Chiar sunt.

Jean m-a mai privit un moment.

— Eu și cu Russ ne gândeam că ar fi distractiv să îi luăm pe copii cu cortul în weekendul ăsta.

— Cu cortul? am întrebat, de parcă nu știam ce însemna.

— Da, a zis Jean. Le-ar prinde bine o aventură. Iar ție, o pauză.

— Nu știu, am zis. Și capul lui Abby?

Nu mi se părea o opțiune foarte sterilă să mergă cu cortul.

— Tăietura s-a cicatrizat deja. N-o să mergem să înotăm.

Nu voiam să o las pe Abby să mergă cu cortul. Voiam să o țin în casă și să mă uit lung la ea până ce se vindeca și era ca nouă. Dar Jean nu avea de gând să cedeze.

— Deci, s-a decis, a zis ea.

Ei patru urmau să plece la Enchanted Rock⁽⁶³⁾ cu cortul de familie al lui Russ, iar eu rămâneam acasă și beam un pahar cu vin. Sau mai multe.

— Poate ar trebui să vin și eu, am zis, încruntându-mă.

— Nu ești invitată, m-a informat ea, zâmbind.

În cele din urmă, i-am lăsat să plece. Aveam nevoie de o pauză. Aveam nevoie și de somn, după atâtea nopți în care mă foisem în pat. Jean voia să iau o cină plăcută, să fac o baie cu spumă și să citesc o carte – de preferință toate simultan. Dar eu nu voiam să fac nimic din toate astea. În ziua în care au plecat, eram atât de obosită, că am adormit la 19:30.

De dimineață m-am trezit înaintea lui Dubbie. Sunshine nu a venit, așa că mi-am petrecut răsăritul de una singură, mulgând și pregătind camioneta pentru piața fermierilor. Picioarele îmi foșneau prin iarbă. Am parcurs în tăcere rutina de duminică, iar toată singurătatea pe care nu o remarcasem, fiindcă îmi fusese atât de somn în seara anterioară, a părut să cadă asupra mea ca picăturile de ploaie.

Nu aveam cu cine să vorbesc decât cu mine, și nimic la care să mă gândesc decât la propriile idei. Ce mă supăra în dimineața aceea, când conduceam pe autostrada spre Houston, era cât de tare mă chinuiam să-mi construiesc viața, o viață pe care puteam conta, și cum îmi tot stătea în cale universul. O avusesem pe Jean, dar mama mă luase de lângă ea. Îl găsisem pe Danny, însă murise. Îl găsisem apoi pe O'Connor, sau cel puțin așa-mi dorisem, dar acum se părea că se mutase.

Când copiii adormeau mai greu, Jean îi învățase să își numere motivele de bucurie, și nu oi. Practic, îi îndemnase să își facă liste cu toate lucrurile pentru care erau recunoscători. Mi-am petrecut toată dimineața în târgul fermierilor încercând să mă conving să fac la fel. Dar nu mă simțeam în stare să-mi număr motivele de bucurie, ci doar să stau posomorâtă.

După-amiaza a fost la fel. M-am tot plimbat de la hambar în casă și înapoi, văzând ce fac caprele, verificând grădina, și mi-am ținut corpul ocupat ca să-mi distrag mintea. În cele din urmă, de disperare, am făcut și baie, am citit și din carte, însă nu am ajuns deloc la binecuvântarea refacerii la care sperase Jean.

La cină, mi-am pregătit o salată mare cu castraveți, lăptucă și morcovi din grădină. Am mâncat-o singură în bucătărie, ascultând ticăitul ceasului și mașinile de pe șosea.

Tocmai hotărâsem să caut primul volum din seria cu zombi a lui Jean, când a sunat telefonul.

Am sărit în sus. Fusesem înconjurată de tăcere multă vreme. M-am dus și am rostit primul cuvânt după toată după-amiaza:

— Alo?

Era Sunshine.

— Ce faci în seara asta? a întrebat. Am niște bârfe grozave despre O'Connor.

— Bârfe?

— Vrei să afli?

Doar am încuviințat, numai că ea a continuat oricum.

— Am vorbit ieri cu Russ și l-am descusut; deși nu mi-a dat nicio informație privind motivul pentru care s-a dus O'Connor la Austin, am scos altceva de la el.

— De ce nu mi-ai zis ieri?

— Ieri am avut întâlnire. Vrei sau nu să afli ce a zis?

— Ce?

— O'Connor nu e însurat.

Mi-am ținut respirația.

— Nu e?

— Nu.

— Dar...

Mintea îmi scânteia, pe cale să facă scurtcircuit.

— Da, știu! a zis Sunshine, încântată. Fii atentă: sunt divorțați!

— Dar...

— Da, știu! a repetat Sunshine. Russ știe sigur, pentru că el a făcut actele.

— De ce ar fi încă împreună, dacă sunt divorțați?

— O'Connor nu a vrut să divorțeze. Ea l-a părăsit. El a semnat actele fiindcă ea insista, dar a încercat să o recâștige. În noaptea accidentului, o convinsese să iasă la întâlnire.

— Ea voia să-l primească înapoi?

— Se pare că se gândea la asta.

— Și apoi, în drum spre casă...

— Un puști care vorbea la telefon a trecut pe roșu, a zis Sunshine. A distrus partea de mașină în care se afla Erin.

— La naiba, am zis.

— O'Connor a petrecut luni întregi dormind pe canapea în rezerva ei de spital. Când s-a făcut suficient de bine să meargă acasă, n-a mai avut unde. Sora ei era plecată din țară și voia să o ducă la o instituție, dar asigurarea acoperea numai trei luni.

— Sora ei nu a venit acasă?

— Nu, din cauza slujbei soțului său. Avea contract pe trei ani.

— Dar acum contractul s-a încheiat și ei s-au întors.

— Exact, a confirmat Sunshine. În plus, Erin și sora ei nu s-au plăcut niciodată. Mai era și asta.

Acum toate piesele se potriveau.

— El nu a vrut ca sora ei să o ia pe Erin, dar, după ce vecina lui a avut atacul cerebral, nu i-au mai rămas opțiuni.

— Nu putea munci, a zis Sunshine. Îngrijirea ei îi toca economiile. Nu e un tip domestic. Ai văzut cum e când stă în casă.

Da, văzusem.

— Așa că acum a lăsat-o pe sora ei să aibă grijă de ea, dar s-a mutat în Austin să o supravegheze.

— Cam așa ceva, a zis Sunshine.

Am oftat.

— Sunt multe de procesat. Dacă vrei companie, sunt disponibilă.

Da, voiam. Eram atât de sătulă de mine mohorâtă, că aș fi putut purta un semn cu: AM NEVOIE DE COMPANIE.

Dar Sunshine nu era de obicei liberă sâmbătă seara.

— Nu ai întâlnire?

— Nu în seara asta, a zis ea. Joacă biliard cu băieții. Ne vedem mai târziu.

Am stabilit să ne vedem la casa bântuită. Eu trebuia să procur bezelele, iar ea, berea. M-am simțit încântată de ideea să am pe cineva cu care să vorbesc. Ultima persoană de pe lume cu care voiam să-mi petrec seara eram eu însămi.

— Nu-i așa că e minunat? a zis Sunshine, înainte să închidem. O'Connor este liber. La urma urmei, nu este indisponibil. A fost mereu liber.

Dar nu era minunat. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, șezând la foc cu o pungă de bezele în poală și așteptând-o pe Sunshine, cu atât îmi dădeam seama că nu era deloc minunat.

Prima mea reacție la poveste fusese ca a ei: dacă nu era însurat, exista măcar o speranță pentru noi. Dar apoi am început să mă gândesc că, dacă nu eram deja împreună, în ciuda multiplelor ocazii și a propriei mele disponibilități copleșitoare, și dacă nu exista o obligație tragică în altă parte, să-l rețină pe O'Connor, atunci trebuia să existe alt motiv. Și singurul la care mă puteam gândi era lipsa lui de interes.

Era mai rău decât un obstacol tragic. Asta mă făcea să mă simt ca o idioată. Nu asta e regula pentru bărbați? Dacă tu crezi că nu sunt interesați înseamnă că așa e.

Mi-am sondat amintirile. Îmi imaginasem totul? Păruse interesat la târgul fermierilor, când cu sărutul prefăcut, dar poate că se prefăcea până la capăt. Păruse interesat în noaptea cu petrecerea aniversară a lui Jean, dar poate că i se făcuse milă de mine. Și păruse interesat în noaptea în care-și băuse echivalentul greutății în Budweiser și apoi lovise cu pumnii în ușă, dar decisesem deja că de vină fusese berea.

Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mi se părea mai limpede că îmi lăsasem propriile fantezii să îmi afecteze percepțiile. Făcusem o pasiune pentru tipul ăsta și țesusem o poveste tragică,

fictivă, din toate interacțiunile noastre, ca să-i dau greutate.

Am simțit un șuvoi de umilință. Nu mă aruncasem de gâtul lui, tocmai, dar nici nu fusesem reținută. Nu flirtasem, dar nici nu îmi mascasem sentimentele. Cuvintele mele fuseseră mereu decente, însă privirile, știam prea bine, exprimaseră contrariul.

La asta mă gândeam când a apărut Sunshine pe bicicletă.

Am mers să o întâmpin, obsedată de aceste noi informații. Examinam și construiam teorii din fiecare unghi. Dar Sunshine nu mai era în stare de asta. Pentru că, odată ce am ajuns la ea, am văzut-o lăsând bicicleta jos și începând să plângă.

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

Dar ea n-a zis nimic. Și-a șters obrazii și s-a apropiat de foc.

Am urmat-o.

— Ce este, Sunny?

Ea se uita la flăcări și clătina din cap.

— Dacă nu-mi spui, nu pot să ajut, am zis. Așa îi spuseseam și lui Abby de o mie de ori.

În cele din urmă, fără să se uite la mine, a scos o bucată de hârtie din buzunar și mi-a întins-o. Am luat-o și am desfăcut-o. Dar chiar înainte să termin am știut ce era: coperta tabloidului.

— De unde a apărut? am întrebat.

Atunci au țâșnit lacrimile.

— Mama lui Marshall are abonament.

— Îmi pare rău. Am încercat să scăpăm de toate. Sunshine s-a uitat la mine.

— Serios?

Am încuviințat.

— Eu și Jean am străbătut orașul în dimineața când a apărut și am adunat toate exemplarele. Le-am ars la groapa de gunoi.

A zâmbit puțin și, în același timp, a început să plângă mai tare.

— Așa ați făcut?

Am dat din cap aprobator și apoi am îmbrățișat-o.

— Nu pot scăpa, a zis ea, cu vocea înfundată de tricoul meu. Parcă viața mea anterioară nu mi-ar da drumul.

— Dar ai scăpat deja, am zis, mângâindu-i părul. Nu te mai pot atinge lucrurile astea.

— Dar mă bântuie.

— Cu toții suntem bântuiți de ceva.

Mi-am dat seama cât era de adevărat.

Sunshine și-a șters fața cu tricoul, a respirat adânc de câteva ori și a zis:

— Apropo, m-am despărțit de Marshall.

— De ce?

— Nu știu. Așa!

Am ridicat coperta.

— Cum ai pus mâna pe asta?

— Am trecut pe la el pentru un pupic, pe drum încoace. Era pe canapeaua lui.

— De aceea te-ai despărțit de el? Fiindcă avea asta în casă?

— Fiindcă o avea în casă. Fiindcă nu mi-a spus. Fiindcă acum a văzut-o, și asta o face reală, și lucrurile nu vor mai fi niciodată la fel.

— A știut cine ești de la început, am zis. Nu e ca și cum n-ar fi știut.

— Dar nu mai vreau, a spus ea. Am terminat-o cu bărbatii. Cu iubirea. Mă mut în Antarctica.

— Îți dai seama că nu locuiește nimeni acolo, nu? Doar pinguinii.

— Super, a zis ea. Perfect. Ador pinguinii.

Din buzunarul ei s-a auzit sunetul de apel înfundat al telefonului: Aretha Franklin^[64]. L-a scos și s-a uitat la ecran.

— El este.

— Răspunde.

Dar ea a continuat să se holbeze la telefon în timp ce Aretha cânta.

— Bărbații pot face tot felul de probleme, am zis. Dar sunt preferabili pinguinilor. Și nu e vina

lui că maică-sa citește porcării.

— Bine, a zis ea, ducând telefonul la ureche. A răspuns cu: Mă rog.

A tăcut multă vreme, ascultându-l pe Marshall. Avea multe de zis, iar ea avea de gând să îl asculte. I-am văzut chipul îmblânzindu-i-se cât el a continuat să vorbească, iar după o vreme a rostit singurul cuvânt din tot apelul:

— Bine.

Și a închis.

S-a uitat la mine.

— Trebuie să plec.

— Ce a zis?

— Că nu se va mai putea uita vreodată la un baton de Snickers cu aceiași ochi.

Am îmbrățișat-o.

— Ești mai bine?

— Ce să zic? E convingător.

Apoi, Sunshine s-a întors spre foc, a boțit coperta și a aruncat-o în flăcări.

Am privit-o aprinzându-se și arzând, iar eu am spus:

— Fată bună.

Înainte să plece, Sunshine s-a oprit, îngrijorată că mă lăsa singură.

— Tu ce-o să faci?

— Stau aici și fac o ședință.

— Spune-i lui Danny că îl salut.

— Știi ceva? am continuat. Cred că va fi ultima.

Sunshine a încuviințat, ca și cum înțelegea cu adevărat. Îi era clar că totul trebuia să se schimbe. Nu mai aveam nevoie de ședințe de spiritism, asta dacă avusesem vreodată. S-a aplecat să mă sărute pe obraz.

— Mulțumesc că ești prietena mea, a zis.

La multă vreme după ce a plecat, eram încă lângă foc, privind flăcările și vorbind cu Danny.

— E ultima, să știi, am zis tare. Nu mă poți contrazice, fiindcă ești mort. Dacă nu știi.

Îmi era teribil de dor de el. Mă simțeam mai singură ca niciodată. Să îmi dau seama că nu îl interesam pe O'Connor așa cum crezusem mă făcea dornică să alerg în brațele cuiva căruia îi păsa. Dar brațele acelea nu mai erau acolo. Nu aveam la cine să fug.

Mi-am încrucișat brațele în jurul taliei, ca să mă liniștesc. Dar, când s-a pornit vântul, tot m-a pătruns.

Atunci mi-am dat seama că-mi va fi mereu dor de Danny. Indiferent cât de plină îmi era viața, avea să existe mereu un spațiu gol acolo unde fusese el. Dar adevărul era că mă simțeam deja mai bine. Și nu în ciuda golului – ci datorită lui. Pierderea lui făcea acum parte din povestea vieții mele. Era în regulă. Lucrurile pe care le aveam nu erau negate de lucrurile pe care nu le aveam. De fapt, să îmi lipsească lucruri făcea ca lucrurile pe care le aveam să fie mult mai dulci. Mai mult, cel mai urât lucru pe care mi-l puteam imagina mi se întâmplase, dar eram încă bine. Nu doar bine, ci stăteam lângă un foc superb, într-o noapte vântoasă, curajoasă în mijlocul sălbăticiei de lângă casa copilăriei mele, de mult pierdută.

Nu poți să-ți dorești putere pentru tine. Nici înțelepciune. Nici reziliență. Lucrurile acelea trebuie câștigate. Mă simțeam calmă când mă gândeam la asta. Nu l-aș fi schimbat pe Danny pentru acele lucruri. Dar, acum că le aveam, nu puteam decât să fiu recunoscătoare. Eram atât de pierdută în idee și universul părea atât de conectat și de magic, că atunci când Sunshine s-a întors și a apărut în spatele meu, călcând o crenguță, am crezut că era Danny.

Dar nu era Danny. Și nici Sunshine nu era.

Era O'Connor.

— Hei, a zis, oprindu-se.

Eram atât de uimită, că nu am putut vorbi. Tot calmul mi s-a risipit când i-am văzut fața. Cu o secundă înainte, eram împăcată cu singurătatea,

durerea și tragedia din univers. Dar o singură privire spre ochii lui albaștri m-a trimis înapoi în mijlocul haosului.

— Unde e toată lumea? a întrebat.

— Cu cortul la Enchanted Rock. Cum m-ai găsit?

— Sunshine.

Am dat din cap și m-am întors iar spre foc. Eram atât de entuziasmată că îl vedeam, încât îmi venea să-l plesnesc.

S-a apropiat de mine și am stat unul lângă celălalt, privind flăcările.

— Ce face Abby?

— Bine, am zis. A devenit o celebritate la clasa a doua.

— Așa și trebuie.

— Firește că acum are asigurat devotamentul etern al lui George. Dacă și-ar putea face un tatuaj cu numele ei, l-ar face.

— Tăietura se vindecă?

— Da.

— Așa e, a zis el, dacă i-ai lăsat pe Jean și pe Russ să o ia cu cortul.

Am zâmbit fără să vreau. Era plăcut să fiu tachinată.

— Da, am zis, însă o țin într-un cort fără microbi, ca pe Bubble Boy^[65].

— Normal. A făcut o pauză, apoi a zis: Am o întrebare pentru tine.

O întrebare pentru mine. Mi-am ținut respirația. Dincolo de orice logică și rațiune, dincolo de tot ce știam și ce dedusesem, am fost dintr-odată sigură că omul ăsta, pe care nu-l văzusem de câteva zile, pe care nu-l sărutasem niciodată cu adevărat și care nu era deloc interesat de mine, mă va întreba dacă vreau să devin soția lui.

Poate că tocmai se mutase la Austin. Poate că era încă îndrăgostit de fosta lui soție. Muncisem ore în șir să accept că nu avusese niciodată o pasiune pentru mine, cum avusesem eu pentru el.

Dar era o dovadă a felului în care speranța poate triumfa în fața faptelor. Era trist, dar adevărat: inima mea a prins avânt de dor.

— Care? am întrebat, iar cuvintele mi-au părut ușoare ca un fulg.

O'Connor a făcut un pas în față, apoi altul și altul. Tot mai aproape. S-a uitat în ochii mei.

— Pot să-ți mănânc bezelele? a întrebat. Sunt mort de foame.

Nu aveam idee despre ce vorbea. Dar m-am uitat în jos și mi-am dat seama că încă țineam punga cu bezele în brațe. M-am uitat lung la el, de parcă vorbea în altă limbă.

— Bezelele acelea? a arătat el spre pungă.

M-am uitat iar în jos, simțind cum toată nefericirea, și nedreptatea, și autocompătimirea pe care tocmai le alungasem, mă copleșeau iar.

— Ia-le! am zis, dar le-am aruncat pe jos. Înainte să aterizeze, străbăteam deja cu pași mari curtea, spre mașina mea.

El s-a luat după mine – în apărarea lui, fără să ridice punga cu bezele.

— Hei! a zis, prinzându-mă din urmă. Care-i faza?

— Nu e nicio fază, am zis.

— Unde te duci?

— Nicăieri. Nu mă duc nicăieri.

Așa și era. Ajungând la mașină, am văzut că era blocată de camioneta lui O'Connor, cu rulota încă atașată.

Dar asta nu trebuia să mă oprească. M-am întors pe călcâie.

Era chiar în spatele meu.

— Ești supărată pentru că am vrut bezelele?

Cât de prozaic.

— Nu, am zis.

— Poți să le păstrezi! Nu-mi pasă, a zis el.

— Nu este vorba despre bezele, am zis. Acum știam unde merg. Cărarea din pădure către casa lui

Jean era de cealaltă parte a luminișului. Dacă nu puteam conduce, măcar puteam merge pe jos.

— Atunci care *e* faza?

Dacă nu știa, nu îi puteam spune. Faptul că nu știa – că nu știuse niciodată – mă umplea de furie. Chiar atunci când m-a lovit sentimentul acela, O'Connor m-a prins din urmă, m-a apucat de braț și m-a răsucit spre el.

— Nu te duci în pădure, a zis el, cu fața hotărâtă.

— Ba da.

— Nu îți cer asta, ci îți impun. Nu te duci în pădure.

— Nu îmi poți spune ce să fac, am zis, sunând ca o fetiță de patru ani.

— Vrei să intri în bezna aceea și să te împleticești pe o cărare fără lumină și marcaje, vreme de un kilometru, prin mărăcini și urzici?

— Da! am zis. Exact asta vreau să fac.

O'Connor părea pierdut.

— Și pantera? a zis, în cele din urmă.

— Pantera? am zis, de parcă era nebun. S-o ia dracu'!

M-am întors să-mi continui drumul.

Dar mâna lui de pe cotul meu m-a tras înapoi și, de data asta, nu mi-a dat drumul. Și-a lipit fața de a mea.

— Libby! a zis. Ce mama naibii se întâmplă?

— Nu știu! am zis eu. Tu să-mi spui. Apari acasă la Jean, în miez de noapte, beat mort, și mă târăști în curte, apoi te duci la școala lui Abby ca un justițiar, și după toate astea dispari cu rulota ta idioată și Jean nici măcar nu-mi spune unde te-ai dus, și reapar din neant și îmi ceri bezelele! *Tu* să-mi spui ce se întâmplă! Pentru că eu nu am nicio idee.

După goană și ceartă, cam găfâia. Mi-a dat drumul brațului și vocea i s-a liniștit.

— M-am purtat ca un nebun, așa-i?

— Cam da, am zis, ceva mai încet.

— Cred, a zis el, privindu-mă, să fiu sincer...
Cred că m-am îndrăgostit de tine.

S-a lăsat tăcerea. Amândoi respiram întretăiat.

— Nu se poate, am zis.

— De ce?

— Cum rămâne cu Erin?

— Am fost îndrăgostit de Erin, a zis el, când eram căsătoriți. Dar, când m-a înșelat și apoi a divorțat de mine, s-a cam dus.

— Te-a înșelat?

— Da.

— Apoi ați divorțat?

— Da.

— Și tot ai avut grijă de ea.

El a încuviințat și mi-a amintit de Abby, când a zis:

— Cineva trebuia să aibă grijă de ea.

— Acum s-a întors sora ei.

— Da. În Austin.

— Acolo te-ai dus?

— Da. Am vrut să văd cum stă.

— Și te-ai mutat acolo.

— Cine ți-a zis? s-a încruntat el.

— Sunshine.

A clătinat din cap.

— Nu ai primit o slujbă de vis? La Brigada de Pompieri?

— Am primit o invitație la *un interviu* pentru o slujbă de vis. Dar nu m-am dus.

— De ce?

— Pentru că atunci s-a rănit Abby, iar eu am mers cu tine.

— Ai renunțat la interviu ca să vii cu mine?

A încuviințat.

— De ce?

— Pentru că era cazul să-i trag o bătaie zdravănă lui Gaveski Pișăciosul, a zis el, rânjind. Și pentru că, așa cum am mai zis, sunt îndrăgostit de tine.

— Nu se poate, am zis eu. Mă dau la tine de lungi întregi și ai fost complet dezinteresat.

O'Connor a clipit.

— Nu te-ai dat la mine.

— Ba da.

— Ba nu, a zis. Ai făcut ședințe să iei legătura cu soțul decedat.

Avea dreptate.

— Dar nu au fost adevărate.

— Sunshine mi-a zis că da. Mi-a povestit totul despre ele. Urma să-l aducă în fiecare noapte în visele tale, fiindcă nu trecuseși peste moartea lui și nici nu intenționai.

— Am trecut peste, am zis. Acum o vreme.

— Nu este și părerea lui Sunshine.

— De ce este Sunshine experta?

Aici l-am prins.

— Părea sigură.

— Este actriță.

— Se prefăcea?

— Cred că era prinsă de poveste și de romantismul ideii de soț decedat care se întoarce. Și eu am fost, la început. Dar apoi am trecut peste.

— De ce?

— Nu știu. Pentru că noi două ne distrăm bând bere și prostindu-ne. Partea cu ședințele nu era prea interesantă.

El s-a uitat la mine de parcă răspunsul ar fi fost esențial.

— De ce nu?

Am cugetat.

— Pentru că era inutilă, în parte. Și în parte...

În ciuda a tot ce-mi mărturisise și a felului în care mă privea, nu am putut rosti cu voce tare cuvintele din mintea mea.

L-am apucat, în schimb, de tricou și l-am tras mai aproape. Dar apoi nu m-am putut convinge să ridic privirea. I-am răsucit tricoul între degete.

Aștepta un răspuns – chiar dacă îl avea deja.

M-am gândit la el și la mine, și la omenire în general, la cât de curajoși, de rezistenți și de lipsiți de speranță suntem. Îmi părea atât de rău pentru noi, distruși, demoralizați, însă ne și admiram. Reușeam să mergem mai departe. Nu renunțam. Găseam firicele de fericire agățate în măracini. Făceam toate greșelile acelea ridicole pentru care sunt faimoși oamenii. Încercasem din greu să îmi creez o viață perfectă, de neatins. Dar necazurile te găesc. Tragedia te găsește. Și totuși, încercăm. Sperăm la mai bine. Credem că putem realiza ceva pentru noi – ceva bun, durabil –, chiar dacă, simultan, știm că nu putem.

Iată-l și pe O'Connor, trăind o viață neașteptată. Iată-mă pe mine, în aceeași situație. Amândoi trăiam și amândoi încercam să facem ce trebuie. Știam că era timpul să nu ne mai irosim. Pentru că totul, tot ce se întâmpla în jurul nostru, era trecător.

Palmele lui erau acum pe trupul meu. Calde, bătătorite, îmi găsiseră șoldurile, chiar deasupra taliei blugilor. Îi simțeam respirația în păr. I-am copiat mișcările și mâinile mele și-au găsit drum pe sub tricoul lui. Era timpul să fiu curajoasă. Să mărturisesc.

Dar, înainte să pot rosti o vorbă, el s-a aplecat, lipindu-și fruntea de a mea. Mâinile lui mi-au părăsit șoldurile și mi-au atins fața. Mi-a ridicat bărbia și i-am întâlnit privirea, și atunci și-a lipit buzele de ale mele. Un sărut diferit de tot ce trăisem până atunci. Mai trist. Și mai hotărât. Nu eram o carte cu poze, perfectă, m-am gândit, și pentru prima dată am înțeles că imperfecțiunile fac lucrurile mai bune. Viețile noastre nu erau cum ne așteptaserăm. Lucrurile pe care ne bazam ne scăpaseră și încă ne scăpau, iar asta făcea sărutul și toate cele ce mai urmau mai mult decât o binecuvântare. Nu știam ce necazuri ne așteptau, dar știam că, deocamdată, ne găsiserăm.

L-am strâns mai tare în brațe și corpul meu a început să se topească.

— În parte ce? a întrebat iar, întrerupând sărutul.

— Am uitat despre ce vorbeam.

— N-ai uitat, a zis el, mai sărutându-mă. Ai zis: în parte...

Așa că, înainte să ne croim drum înapoi spre Airstream și să ne împleticim pe scări, încă sărutându-ne și căutând patul, și înainte să cedez ușurării binecuvântate de a nu mai fi singură, și înainte ca O'Connor să iasă desculț, în miez de noapte, să caute punga cu bezele printre tăciunii de la foc, a trebuit să câștig totul spunând adevărul.

L-am prins de ceafă, i-am tras urechea spre buzele mele și am spus:

— În parte datorită ție.

Capitolul 25

Până a doua zi la prânz, când Jean și copiii s-au întors, O'Connor și cu mine am petrecut o dimineață lungă între cearșafurile din rulota lui, am ajuns acasă pentru a mulge niște capre foarte iritate și am făcut diverse treburi la fermă. Când a scrâșnit Mercedesul lui Russ pe pietriș, ne-am postat pe veranda din față pe cât de nevinovați posibil.

Copiii au dispărut în grădină imediat, însă Jean a rămas pe verandă, descurcând năvoadele, în timp ce Russ scotea lucrurile din mașină. Ea s-a tot uitat la noi și, când Russ a apărut să anunțe că era atât de murdar, încât avea nevoie de trei dușuri succesive, Jean a făcut semn spre noi și i-a zis:

— Îmi datorezi 50 de biștari.

— De ce? a zis Russ.

— Libby și O'Connor, a zis ea, făcând semn spre noi. A mers.

— Ah, da?

— Nu-ți dai seama? Doar uită-te la ei.

Era ușor să-mi dau seama că Russ știa, după ce s-a uitat la noi. Unele lucruri, precum fericirea, sunt greu de ascuns.

— Ce tot vorbiți? i-am întrebat eu.

— Am făcut un pariu, a zis Russ. Jean credea că sunteți făcuți unul pentru celălalt și am pus pariu pe 50 de dolari.

— Ai pariat împotriva ei? a întrebat O'Connor.

I-am aruncat o privire lui Russ.

— Asta înseamnă că nu credeai că suntem potriviți?

— De fapt, ba da. Însă Jean adoră să o contrazic, așa că încerc să-i fac pe plac cât pot.

M-am gândit la toate acele dăți în care Jean îl obligase pe O'Connor să meargă la târg cu mine.

— Ai pus totul la cale? am întrebat-o. Toate acele sâmbete?

— Nu tocmai, a zis Jean, părând încântată. Ușa strică de la camera frigorifică? Nu poți inventa o situație ca aceea.

— Dar *puneai* ceva la cale?

— Cât mai des posibil, a zis ea.

M-am uitat neîncrezătoare la O'Connor, care a început să râdă.

— Mă poți condamna? a întrebat Jean.

Russ număra bancnote din portofel.

— 50, a zis. Poți să-mi iei o friptură.

Nu am avut de ales decât să renunț și să mă așez lângă O'Connor.

El mi-a înconjurat umerii cu brațul, în timp ce Jean l-a condus pe Russ la mașină, să-și ia la revedere. Mergeau la braț, cu caprele după ei. Când m-am uitat la copiii, care se dădeau în leagănele din anvelope, cu ambele găști de câini lângă ei, la un pisoai care-l alerga pe Dubbie, cocoșul, și la iarba înaltă, care flutura în vânt, mintea mea a părut să le cuprindă de la mare distanță. Mi se părea atât de limpede acum – felul în care eram legați cu toții. Felul în care *împreună* și *separat se* atrăgeau și se respingeau, în care trebuia să pierzi ceva, ca să câștigi altceva. Nu am putut să nu mă gândesc la Danny și la pierderea lui, care ne adusese aici. Și am știut că n-aș fi vrut să fiu în altă parte.

Poate că nu avea să dureze. Poate că lucrurile nu aveau să fie mereu la fel. Poate că O'Connor și cu mine eram potriviți sau poate că nu. Poate că Tank avea să crească și să conducă ferma de capre, iar Abby, tot ținutul. Poate că Sunshine și Marshall aveau să crească și ei, să rămână împreună și să aibă zece copilași gotici îmbrăcați în tricouri cu cranii. Poate că Gaveski Pișăciosul avea să învețe să își regrete răutățile sau poate avea să-și petreacă toată viața întrebându-se ce naiba era greșit la restul lumii, exact ca mama.

Și poată că Jean avea să trăiască 100 de ani și aveam să ne petrecem mai mult timp împreună

decât separate. Poate că avea să scrie o carte de bucate bestseller și avea să fie invitată la o emisiune cunoscută, îmbrăcată în salopetă. Sau poate că nu aveam să compensăm niciodată anii pierduți.

Orice era posibil. Totul era incert. Dar știam un lucru: îmi revenisem și înainte și aveam s-o fac iar, și iar, și iar. Este singura opțiune. Oricâte aveam încă de pierdut, îmi rămâneau la fel de multe de găsit.

Mulțumiri

Pentru prima mea carte, am mulțumit aproape fiecărei persoane pe care o cunosc. De data asta, vreau ca lucrurile să fie mai simple. Dar vă rog să mă credeți că aș putea scrie o altă carte doar cu mulțumiri.

Trebuie să le mulțumesc prietenilor mei, Christian și Lisa Seger, de la Ferma Blue Heron, pentru că mi-au permis să îi vizitez de atâtea ori, să le cunosc caprele și să le consum brânza excepțională. Viața lor pastorală este o sursă de inspirație și sunt recunoscătoare pentru că au fost dispuși să o împartă cu mine. Îi sunt îndatorată și minunatei Gene Graham, care m-a lăsat să scriu în casa ei divină, din zona colinară a Texasului.

Recunoștința mea se îndreaptă și către agenta mea fantastică, Helen Breitwieser, căci am marele noroc de a beneficia de ajutorul și indicațiile ei, dar și către editoarea mea, Jen Smith, care este un monument de răbdare și atenție și mi-a îngrijit manuscrisul, schiță după schiță.

Sunt profund recunoscătoare și membrilor familiei mele: deopotrivă soțului meu minunat, Gordon, și mamei mele grozave, Deborah Detering, pentru că m-au încurajat, mi-au citit schițele, au avut grijă de copii, m-au ascultat cum îmi făceam griji și mereu, absolut mereu, au făcut tot ce le-a stat în puteri să mă ajute să îmi duc scrisul la bun sfârșit. Este un dar fantastic că am doi oameni fenomenali în viața mea și nu trece o clipă fără să o recunosc. Mii de mulțumiri și surorilor mele, Shelley Stein și Lizzie Fletcher, care mă încurajează întotdeauna, și tatălui meu, Bill Pannill, un ninja al editării, care adoră sincer să discute despre cuvinte, limbi și gramatică. Și, desigur, copiilor mei, Anna și Thomas, care sunt cele mai dulci, mai drăguțe și mai încântătoare persoane pe care mi le-aș fi putut dori vreodată.

„Un roman încântător care explorează durerea pierderii lucrurilor care contează cu adevărat în viață.” – USA Today

Libby Moran încearcă să își refacă viața după moartea subită a soțului său, Danny, rămânând singură cu cei doi copii, cu datorii și fără casă. Se mută cu mama sa, însă viața este un calvar când cineva îți critică orice acțiune. Salvarea vine din partea mătușii lui Libby, care îi oferă posibilitatea de a evada: o invită împreună cu copiii la ferma de capre din centrul Texasului și îi oferă și un loc de muncă. Libby acceptă imediat, își ia copiii și pleacă la mătușa Jean.

Viața la fermă nu este deloc cum și-a imaginat Libby. Pe lângă munca istovitoare și animalele de care trebuie să aibă grijă, eroina descoperă aici o liniște profundă de care nici nu știa cât de multă nevoie are. În viața sa apar și James, fermierul sexy cu un trecut la fel de dezolant ca al lui Libby, și o femeie care susține că poate lua legătura cu soțul pierdut de pe lumea cealaltă.

În ciuda a tot ceea ce a pierdut, Libby își dă seama că a găsit multe alte lucruri importante. S-ar putea să fi găsit locul perfect pentru a readuce la viață micuța ei familie – și pe ea însăși.

BOOKZONE

Cover art © Six Foot Pictures

ISBN 978-606-9700-59-4

9 786069 700594

- {1}. În franceză: „bucuria de a trăi” (n. red.).
- {2}. Firmă americană specializată în vestimentație pentru copii (n. red.).
- {3}. Autor și ilustrator american de cărți pentru copii, care a publicat peste 300 de volume (n. tr.).
- {4}. Carte scrisă de E. B. White în 1952 (n. red.).
- {5}. Născut Allen Zimmerman, în 1941, autor-compozitor-interpret, muzician, pictor, sculptor și poet american, una dintre figurile majore ale muzicii americane (n. red.).
- {6}. Companii petroliere americane (n. tr.).
- {7}. Muzică americană care s-a dezvoltat în anii 1940, în zona Munților Apalași (n. tr.).
- {8}. Serial de televiziune american, tip reality show, în care concurenții se întrec în creații vestimentare (n. tr.).
- {9}. Păpușile Muppets (în engleză: The Muppets), o franșiză americană, creată în 1955 de Jim Henson, care se concentrează asupra unui grup de personaje-marionetă (n. red.).
- {10}. Personaj fictiv din seria Războiul stelelor (n. red.).
- {11}. Substitut al grăsimii, despre care se presupune că nu ar adăuga calorii (n. tr.).
- {12}. Desert popular în Statele Unite și Canada, compus din bezea, un strat de ciocolată și biscuiți de graham (n. red.).
- {13}. Roman autobiografic pentru copii, scris de Laura Ingalls Wilder și publicat în 1935 (n. tr.)
- {14}. Născută Araminta Ross (1820-1913), militantă americană pentru libertatea afro-americanilor (n. red.).
- {15}. Născută cu numele Amonute și Matoaka (1596-1617), amerindiană din confederația triburilor Powhatan, cunoscută pentru a fi mediat legăturile între englezi și tribul ei (n. red.).
- {16}. Jane Austen (1775-1817), una dintre cele mai citite și iubite scriitoare engleze (n. red.).
- {17}. Personaj de ficțiune din benzi desenate americane, care întruchipează o jurnalistă premiată a publicației Daily Planet și iubita lui Superman (n. red.).
- {18}. Helen Adams Keller (1880-1968), autoare, conferențiară și militantă politică americană (n. red.).
- {19}. Chloe Anthony Wofford Morrison (1931-2019), romancieră, eseistă, critică literară, dramaturg, profesoară de literatură și editoare americană, câștigătoare a Premiului Pulitzer în 1988 și a Premiului Nobel pentru Literatură în 1993 (n. red.).

- {20}. Claudia Alta „Lady Bird” Johnson (1912-2007), socialistă americană și Prima Doamnă a Statelor Unite a Americii ca soție a președintelui Lyndon B. Johnson (n. red.).
- {21}. În mitologia greacă, fiica lui Zeus și a Ledei. Conform legendei, cea mai frumoasă femeie din lume, depășită doar de zeița Afrodita (n. red.).
- {22}. Arbori leguminoși originari din sud-vestul SUA și din Mexic (n.tr.).
- {23}. În limba germană: „plăcerea de a conduce” (cel mai probabil, termen împrumutat dintr-o reclamă la automobile) (n.tr.).
- {24}. În limba germană: „emoție complexă a persoanei care se bucură de nefericirea alteia” (n. tr.).
- {25}. Actor și cântăreț american (1934-2020) (n. tr.).
- {26}. Elizabeth Cady Stanton (1815-1902), feministă atee, aboliționistă și sufragetă americană (n. red.).
- {27}. Susan Brownell Anthony (1820-1906), militantă americană a drepturilor civile, care va juca un rol central în lupta pentru sufragiul femeilor în SUA (n. red.).
- {28}. Desenator, ilustrator și pictor american, care a trăit între 1894 și 1978 (n. tr.).
- {29}. Cântăreț și cantautor american, născut în 1940 (n. tr.).
- {30}. Anna Eleanor Roosevelt (1884-1962), diplomată și activistă americană, Prima Doamnă a Statelor Unite ale Americii în perioada 1933-1945, în timpul președinției soțului ei, Franklin D. Roosevelt (n. red.).
- {31}. Prototip cultural alegoric american, reprezentând femeile care au lucrat în fabrici și pe șantierele navale în al Doilea Război Mondial (n. tr.).
- {32}. Trimitere către lozinca adesea folosită împreună cu imaginea lui Rosie, înseamnă *Putem face asta* (n. tr.).
- {33}. Subgen al muzicii country, apărut în anii 1920, în sud-vestul american (n. red.).
- {34}. Instrument constând dintr-o pereche de oase de animal, însă pot fi și bucăți de lemn cu formă similară. Cel mai probabil, a pătruns în muzica din SUA pe filiera imigranților irlandezi (n. tr.).
- {35}. Supranumit Trubadurul din Texas, este considerat unul dintre pionierii muzicii country în America (n. tr.).
- {36}. Urcior sau damigeana mică, din sticlă sau piatră, folosite pentru a sufla în ele și a produce un sunet asemănător cu cel de trombon (n. tr.).

- [\[37\]](#). Emisiune TV americană, cu muzică country și scheciuri umoristice (n. tr.).
- [\[38\]](#). John „Grizzly” Adams (1812-1860), faimos dresor de urși grizzly, originar din California (n. tr.).
- [\[39\]](#). Grup muzical britanic constituit în 1958 de frații Barry, Robin și Maurice Gibb (n. red.).
- [\[40\]](#). Patsy Cline, născută Virginia Patterson Hensley (1932-1963), cântăreață americană, considerată una dintre cele mai influente voci ale muzicii country (n. red.).
- [\[41\]](#). Protagonista unei serii de cărți pentru copii, care înțelege lucrurile care i se cer ad litteram (n. tr.).
- [\[42\]](#). Maria Tereza, pe numele real Anjeze Gonxhe Bojaxhiu (1910-1997) și canonizată de Biserica Catolică ca Sfânta Tereza de Calcutta, a fost o călugăriță catolică albaneză, misionară în India și câștigătoare a Premiului Nobel pentru Pace în 1979 (n. red.).
- [\[43\]](#). Ella Jane Fitzgerald (1917-1996), faimoasă cântăreață de jazz americană, supranumită „The First Lady of Song” (n. red.).
- [\[44\]](#). Ethel Merman (născută Ethel Agnes Zimmermann, 1908-1984), cântăreață și actriță americană pe Broadway (n. red.).
- [\[45\]](#). Oprah Gail Winfrey (n. 1954), animatoare și producătoare de televiziune și cinema, actriță, autoare și filantroapă (n. red.).
- [\[46\]](#). Serial televizat, o antologie dramatică produsă de WGBH Boston (n. tr.).
- [\[47\]](#). Theodore Kaczynski (n. 1942), cunoscut și ca Unabomber, este un terorist american, de formație matematician, care a lansat o serie de atentate cu bombă prin poștă către persoane care ar fi construit sau apărat societatea tehnologică (n. red.).
- [\[48\]](#). Dame Jane Morris Goodall (n. 1934), etolog și antropolog britanic, ale cărei lucrări au schimbat profund înțelegerea raporturilor dintre oameni și animale (n. red.).
- [\[49\]](#). Cartier din Los Angeles, California (n. tr.).
- [\[50\]](#). Bilă de plastic inventată în 1950, folosită pentru preziceri și pentru obținerea de răspunsuri (n. tr.).
- [\[51\]](#). Tip de dans în care sunt implicate patru cupluri, dispuse într-un pătrat (n. tr.).
- [\[52\]](#). Personaj al seriei televizate americane cu același nume, cu profil acțiune, aventură și spionaj și difuzată inițial pe rețeaua ABC între anii 1985–1992 (n. red.).
- [\[53\]](#). Margaret Hilda Thatcher (1925–2013), femeie de stat britanică, prim-ministru al Marii Britanii în perioada 1979–1990 și

lider al Partidului Conservator între anii 1975–1990 (n. red.).

[{54}](#). Armă de luptă, folosită în diferite școli și discipline marțiale de origine asiatică (n. red.).

[{55}](#). Elizabeth Bishop (1911-1979), poetă și literată americană, câștigătoare a Premiului Pulitzer pentru poezie în 1956, a National Book Award în 1970 și a Neustadt International Prize for Literature în 1976 (n. red.).

[{56}](#). Cleopatra a VII-a Filopator (69 î.H. - 30 î.H.), regină în Egiptul antic (n. red.).

[{57}](#). Edna St. Vincent Millay (1892-1950), poetă și autoare americană de opere dramatice, câștigătoare a Premiului Pulitzer pentru poezie în 1923 (n. red.).

[{58}](#). Prăjitură de ciocolată, produsă și distribuită în Statele Unite și Canada încă din 1967 (n. red.).

[{59}](#). Mary Ann Lincoln (1818-1882), cunoscută ca Mary Todd Lincoln, a fost soția lui Abraham Lincoln și, deci, Prima Doamnă a Statelor Unite ale Americii între 1861-1865 (n. red.).

[{60}](#). Erou al seriei cinematografice de acțiune cu același nume (n. red.).

[{61}](#). Serie umoristică televizată americană, creată de Jerry Seinfeld și Larry David (n. red.).

[{62}](#). Elizabeth Griscom Ross (1752-1836), americană care ar fi confecționat primul drapel american în timpul Revoluției Americane, la cererea lui George Washington (n. red.).

[{63}](#). O stâncă enormă de granit roz, situată în Llano Uplift, Texas (n. red.).

[{64}](#). Aretha Louise Franklin (1942-2018), cântăreață, pianistă și compozitoare americană de soul, jazz, gospel și blues (n. red.).

[{65}](#). Film de comedie american din 2001, cu un băiat protejat de interacțiuni exterioare din pricina unui sistem imunitar deficitar (n. tr.).

Table of Contents

Capitolul 1	5
Capitolul 2	22
Capitolul 3	34
Capitolul 4	44
Capitolul 5	53
Capitolul 6	62
Capitolul 7	74
Capitolul 8	84
Capitolul 9	93
Capitolul 10	97
Capitolul 11	109
Capitolul 12	117
Capitolul 13	126
Capitolul 14	140
Capitolul 15	147
Capitolul 16	155
Capitolul 17	170
Capitolul 18	176
Capitolul 19	189
Capitolul 20	195
Capitolul 21	210
Capitolul 22	218
Capitolul 23	235
Capitolul 24	249
Capitolul 25	265
Mulțumiri	268